

BESTSELLERURILE ULTIMULUI DECENIU

PHYLLIS A. WHITNEY

Celebra autoare americană a bestsellerurilor de suspans psihologic:

LEBĂDA DE ABANOS, PIETRELE CÎNTĂTOARE, INOROGUL DE AUR,
DOAMNA MĂRII, PRINTRE STELE, FEMEIA FĂRĂ TRECUT,
INSULA PIERDUTĂ

CHIHLIMBARUL NEGRU

CHIHLIMBARUL NEGRU

PHYLLIS A. WHITNEY, celebra scriitoare americană, considerată „marea maestră a suspansului psihologic”, reconfirmă forța sa narativă în bestsellerul CHIHLIMBARUL NEGRU. Această carte se alătură succeselor sale anterioare care au făcut-o cunoscută în 24 de țări, tipărite în tiraje de peste 30 milioane exemplare.

Eroina romanului, Tracey, o tânără de 22 de ani, redactor la un mare ziar american, sosește la Istanbul sub pretextul unei călătorii de documentare, necesară publicării unei cărți. În realitate, ea vrea să investigheze împrejurările care au dus la moartea misterioasă a surorii sale vitrege Kelly.

Demersurile ei sînt pline de pericole, lovindu-se de ostilitate la orice pas. În aceste împrejurări Tracey descoperă dragostea adevărată.

O acțiune alertă, cu mult suspans, presărată cu descrieri pitorești ale exoticiului Istanbul.

O carte plină de mister și romantism ce îl captivează pe cititor pînă la ultima pagină.

În pregătire, de aceeași autoare:

● ***PRINTRE STELE***

EDITURA ORIZONTURI
EDITURA LIDER

Lei11500

PHYLLIS A. WHITNEY

CHIHLMBAQUL NEGRO

PHYLLIS A. WHITNEY

CHIH LIMBARUL NEGRU

Traducere: SANDA POP

**Editura ORIZONTURI
Editura LIDER
București**

I.S.B.N.: 973 – 9154 – 98 – 8

BLACK AMBER

Copyright © 1964 by *Phyllis A. Whitney*

1

Pe sub balcoanele înalte care decorau imensul hotel american, partea mai nouă a oraşului cobora abrupt pînă pe tărîmurile Bosforului. Chiar pe malul apei, o moschee – simbol al Istanbulului – îşi îndrepta minaretele către cer. Albul ei strălucitor pălea sub ploaia cenuşie de martie. Priveliştea înfăţişată ochilor lui Tracy de pe balconul camerei de hotel era însă cu totul modernă şi semăna foarte puţin cu Turcia aşa cum şi-o imaginase ea.

Privea prin perdeaua de ploaie oraşul unde dorise să ajungă. Avea un sentiment ciudat, confuz, pe de o parte dorea să aibă loc întîlnirea,

iar pe de altă parte se temea de ceea ce i-ar putea aduce. Cîndva, venirea ei aici ar fi putut fi un eveniment simplu și agreabil, acum însă era copleșită de întrebări chinuitoare. Fără să vrea, se îndepărta de obiectivitatea turistului și se implica în situații pe care nu le putea evita. Trebuia să recunoască faptul că acceptase în mod deliberat această implicare. Se mișcase cu rapiditate pentru a prinde ocazia care o adusese aici și își promise să nu cedeze în fața primului obstacol.

Cu un gest rapid și nerăbdător, își smulse de pe cap bereta albastră, lăsînd vîntul din strîmtori să-i zbîrlească bretonul lucios. Stropii de ploaie aduși de vînt nu păreau să o supere. Ridică obrazul către picurii reci, vrînd parcă să-și potolească reacția furioasă provocată de scrisoarea pe care o ținea în mînă. Știa că are nevoie de o minte limpede și de o judecată la rece dacă își dorea să trateze cu bărbatul care scrisese acea scrisoare. Era curioasă să-l cunoască și nu știa ce să creadă din numeroasele povești pe care le auzise despre el. Dar mai ales nu intenționa să se lase intimidată de scrisoarea lui.

Așteptase trei luni pînă să ajungă la Istanbul. Nu exista o altă cale pentru a sosi mai repede. Iar acum cînd în sfîrșit ajunsese – aterizase la aeroport chiar în după-amiaza aceea

— urma să fie expediată în mod rușinos acasă fără a i se da posibilitatea de a se explica. Reciti pentru a treia oară scrisoarea.

Dragă domnișoară Hubbard,

Conform înțelegerii cu domnul Hornwright, de la Views, domnișoara Janet Baker urma să fie trimisă aici pentru a mă ajuta la pregătirea manuscrisului cărții mele în vederea publicării. Anii petrecuți de ea în Orientul Mijlociu, reputația și cunoștințele temeinice despre mozaicurile turcești m-au făcut să o consider potrivită pentru această muncă.

Am primit însă o telegramă prin care eram informat că Janet Baker nu va fi disponibilă timp de șase luni și că în locul ei va fi trimisă o asistentă temporară, descrisă ca fiind „O tânără care a făcut lucrări excelente pentru noi în anii trecuți“.

În ce mă privește, această substituie este inacceptabilă. Prefer să o aștept pe domnișoara Baker. Vă asigur că nu este nimic personal din partea mea, dar vă sugerez să luați primul avion înapoi spre New York.

Al dumneavoastră
MILES RADBURN

Tracy împături foaia rigidă de hîrtie. Ceva îi spunea să accepte această hotărîre. Nimeni

de la revista la care lucra nu-i putea reproșa această înfrîngere. A se întoarce acum acasă însemna însă a întoarce spatele la tot ce putea fi neliniștitor la Istanbul, însemna să uite pur și simplu apelul și avertismentul care îi parveniseră, să uite întrebările insistente care îi chinuiau mintea, să lase trecutului secretele nefericite, să accepte că nu poate modifica cursul destinului. Deși înclina să asculte de acest impuls, era conștientă că, dînd acum bir cu fugiții, mai tîrziu nu și-ar ierta această hotărîre. Împături încă o dată meticolos scrisoarea și decise să nu se lase pradă furiei și să-și păstreze obiectivitatea în ceea ce-l privea pe Miles Radburn. Nu avea cum să aprecieze ce era adevărat și ce nu din cele ce aflase despre el pînă cînd nu-l va întîlni. Reacția față de sosirea ei nu trebuia considerată surprinzătoare, ci, mai degrabă, justificată.

Domnul Hornwright fusese foarte dezamăgit cînd se întorsese din Turcia. Lucrarea lui Miles Radburn despre ceramica și mozaicurile turcești ar reprezenta o apariție de ținută în noua afacere de editare a cărților de artă în care se implicase recent revista *Views*, una dintre cele mai profitabile și mai importante publicații din țară în acest domeniu. Numele lui Miles Radburn i-ar fi sporit prestigiul. Cu toate că, după un debut exploziv în anii tinereții, Radburn pictase foarte puțin pînă la vîrsta de patruzeci de ani, lucrările lui se aflau în toate muzeele și galeriile de artă din țară, iar numele său ar fi făcut

bună publicitate revistei *Views*. Din nefericire, artiștii sînt rareori și buni organizatori. În cursul vizitei sale la Istanbul, domnul Hornwright fusese îngrozit de haosul și dezordinea în care era îngropată o operă de o reală importanță.

Radburn acceptase cu greu un ajutor și pusese condiția ca persoana să fie domnișoara Baker, ale cărei studii le cunoștea. Domnul Hornwright, negociind și amînînd, promisese în cele din urmă că va face tot posibilul. Tracy lucra ca cercetător stagiar și era la curent cu toate zvonurile care circulau. Domnul Hornwright știuse de la început că domnișoara Baker nu era disponibilă și că Miles Radburn nu ajunsese la stadiul în care să fi avut nevoie de ea. Ceea ce îi trebuia lui acum nu era un expert în mozaicurile turcești, ci o persoană capabilă să pună puțină ordine în hîrtille lui.

Imediat ce a înțeles despre ce e vorba, Tracy a acționat. S-a dus la domnul Hornwright și l-a abordat direct. I-a explicat că se puteau lipsi de ea mai ușor decît de oricare altul din departamentul în care lucra și că se considera potrivită pentru misiunea pe care o avea el în gînd. Făcuse deja două sau trei lucrări, minore, e drept, pentru domnul Hornwright, așa că omul știa de existența ei.

Domnul Hornwright a zîmbit îngăduitor văzînd-o atît de nerăbdătoare.

— Cîți ani ai, domnișoară Hubbard?

— Voi împlini douăzeci și trei luna aceasta

i-a răspuns ea cu un aer derm.

– Mda. Destul de tînără pentru a nu-ți da seama de imposibil atunci cînd îți iese în cale. Poate e un avantaj. Deși sînt convins că Radburn te va trimite acasă cînd va da ochii cu tine. Ce-ai să faci atunci?

– Dacă ajung acolo, o să rămîn, a afirmat Tracy cu tărie.

Cum nu dobîndise nimic ușor în viață, Tracy vădea o hotărîre care putea fi convingătoare atunci cînd dorea cu adevărat să obțină ceva.

De bună seamă că domnul Hornwright sesizase această trăsătură de caracter, fiindcă o privi gînditor.

– Înțeleg că vrei neapărat să te duci. Dacă am să te trimit, trebuie să ajungi acolo înainte ca el să aibă timp să se opună planului nostru. Nu o să-i comunicăm că sosești decît în clipa în care vei fi în avion.

– Pot pleca oricînd doriți. Am și pașaport.

Nu spuse că îl obținuse cu cîteva luni în urmă și că nu-l folosisese încă.

Domnul Hornwright a mai avut un moment de ezitare.

– Nu știu ce să-ți spun... S-ar putea ca Radburn să nu aprecieze schimbarea. Mama lui era americană și a trăit aici o bună parte din viață, dar jumătatea britanică din el, cu încăpățînarea caracteristică, îl va face să protesteze. Știe să se pună la adăpost îndărătul unei uși și să-l lase pe celălalt afară, în frig.

– Dacă reușesc să ajung acolo, n-am să mă întorc, repetă Tracy. Și ea putea fi încăpățînată.

Se confruntase în viață cu situații în care singura calitate pe care putea să conteze fusese o încăpățîinare perversă. Nu-l va judeca pe Miles Radburn înainte de a-l întîlni și nu se va lăsa intimidată de el. Își va înfige călcîiele în pămînt și va rămîne acolo.

– OK, a spus domnul Hornwright, îmi plac oamenii perseverenți. Dar să nu vii să-mi plîngi pe umăr dacă vei da cu capul de perete. În cazul că te decizi să pleci, să știi că n-ai dreptul să ratezi, fiindcă asta ar echivala cu pierderea materialului. Contractul nu ne garantează că vom avea și cartea. E destul de leneș, dar tu poți să-l ții sub control, să-l aduci la ordine, cel puțin atît. Mă înțelegi?

– Vă înțeleg, a spus Tracy.

– Atunci, la drum! a mai adăugat domnul Hornwright. Tracy zbura deja spre ușă, dar editorul o opri: Încă ceva. Dacă știi ceva despre lucrările lui Radburn, să nu insiști în privința picturii. Îl deranjează faptul că a încetat să picteze. Asta s-a întîmplat cu un an și ceva înainte de moartea soției sale. Probabil că ai aflat despre această tragedie?

– Am aflat și voi fi atentă, l-a asigurat Tracy și a pornit în goană pe coridor, parcă purtată de o vijelie.

Nu reușise să-și tragă sufletul în următoarele zile, presată de preparative și instructaj, de cumpărături și de vaccinurile de

rigoare. Aceeași vijelie a purtat-o peste continente și oceane și a depus-o pe balconul acela înalt unde se afla acum, în mână cu scrisoarea lui Miles Radburn, care îi comunica hotărîrea lui că trebuie să facă stînga împrejur și să plece acasă înainte chiar de a-și trage sufletul după atîta drum.

Părăsi balconul și intră în cameră. Pe noptieră, telefonul părea să o aștepte, dar ea îi întoarse spatele și se duse în baie. Se privi cu un ochi critic în oglinda care o reflecta în întregime. Ce ar avea de văzut Miles Radburn în clipa în care i se va prezenta?

Ei bine, oglinda reflecta o fată cam de un metru șaiszeci, cu păr castaniu, strălucitor, strîns într-un coc răsucit. Gura era prea mare, iar nasul... Ochii de un cenușiu cald, adumbriți de gene dese, exprimau intensitatea trăirilor interioare, setea de viață, hotărîrea de a obține ceea ce voia și revolta pentru ceea ce i se întîmpla. Rochia gri de jerse avea o croială simplă, aproape severă. Analizînd-o, ridică amuzată din sprîncene. Și-o făcuse singură, așa cum își făcea aproape toată îmbrăcămintea. Se pricepea la croitorie, avea gust și talent. Chiar femei elegante de la *Views* o întrebaseră unde își făcea cumpărăturile.

În timp ce se studia, își propuse ca într-o bună zi să atace decolteul modest cu șiraguri de mărgele violent colorate, să se lase dusă de fantezie și să se înfășoare în șaluri strălucitoare, bijuterii și zorzoane după pofta inimii. Își va permite să se împopoțoneze și să fie cît mai feminină. Astăzi însă nu-și va îngădui

decît două accesorii care să îndulcească severitatea ținutei: un cordon din piele brodată, cu cataramă aurie, și o broșă sub forma unei pene de aur. O atinse de parcă ar fi putut să-i confere încrederea de care avea nevoie. Broșa aceea era un vechi prieten.

Atitudinea ușor provocatoare, cu călcîiele înfipite în podea și cu degetele mari ale mîinilor proptite în cordon, îi era familiară și exprima încăpățînarea și hotărîrea de a rămîne acolo.

O dată ce stabili acest lucru, făcu pasul următor – se gîndi cum să ajungă la locuința lui Miles Radburn. Se îndreptă spre telefon și ridică receptorul. Operatoarea de la centrala telefonică vorbea englezește și Tracy îi dădu numele doamnei Sylvana Erim. Numele păru să însemne ceva pentru telefonistă, deoarece în scurt timp auzi apelul telefonic.

„O vădುವ, îi spusese domnul Hornwright, o franțuzoică, deși are un prenume italianesc, care s-a măritat cu un turc și trăiește încă în Turcia. Este bogată și face parte din înalta societate turcă. Radburn și soția lui au cunoscut-o cu ocazia lunii de miere pe care au petrecut-o în Turcia în urmă cu cîțiva ani. Se pare că lui Radburn i-a asigurat un adevărat refugiu unde poate lucra în liniște la cartea lui. Ea i-a pus la dispoziție vilă ei, aflată într-o suburbie a Istanbulului, pe malul opus al Bosforului. Dacă ceva nu merge cum trebuie, vorbește cu doamna Erim. Este o persoană

cultivată, în sensul european al cuvîntului, și în același timp fermecătoare. În plus, e întreprinzătoare și neașteptat de echilibrată pentru o franțuzoaică.“

Îi răspunse la telefon cineva care vorbea turcește.

– Cu doamna Erim, vă rog, spuse Tracy.

Urmă o tăcere atît de lungă încît Tracy crezu că s-a întrerupt legătura. Apoi auzi o voce feminină, prietenoasă, care i se adresă într-o engleză cu accent franțuzesc.

– La telefon Sylvana Erim.

Tracy se prezentă.

– Ah, da – ai fost trimisă de către editorul american pentru a-l ajuta pe domnul Radburn la publicarea cărții.

– Exact, răspunse Tracy. Aș vrea să-l întîlnesc pe domnul Radburn de îndată ce se va putea.

– Am înțeles că vi s-a trimis o scrisoare la hotel, continuă vocea cultivată.

– Am primit scrisoarea, recunosc Tracy. Mi se comunică să mă întorc acasă. Totuși, nu vreau să plec înainte de a vorbi cu domnul Radburn.

Urmă o pauză și vocea continuă cu un accent care exprima regret, dar și un ușor amuzament.

– Mi se pare normal să dorești măcar să-l vezi după ce ai făcut un drum atît de lung. Uneori se poartă ca un urs. Să vedem ce se poate face. Lasă-mă să mă gîndesc un moment.

Urmă o altă pauză, timp în care doamna Erim se gîndea, iar Tracy se relaxa puțin. Avea impresia

că dacă această doamnă va dori să o ajute, lucrurile se vor rezolva. Nu avu mult de așteptat.

— Se pare că ai sosit la momentul oportun, continuă doamna Erim. Cumnata mea, Nursel — domnișoara Erim — se află în după-amiaza asta în oraș. Știu unde o poți găsi și am să o rog să te ia de la hotel peste o oră și să te aducă cu mașina la *yali*. Ia-ți ceva de schimb pentru că va trebui să rămâi aici peste noapte.

Doamna Erim nu așteptă mulțumiri, nici măcar o confirmare și închise telefonul. Părea o femeie hotărâtă și autoritară. Domnul Hornwright o aprecia bine.

Tracy puse receptorul în furcă și rupse scrisoarea în bucățele înainte de a o arunca la coș. Acest gest violent îi făcu bine. Nu o va expedia nimeni acasă. Miza era mai mare decât credea domnul Hornwright. Dacă ar fi bănuțit măcar propriul ei interes în această deplasare, nu ar mai fi lăsat-o să plece. Spera însă ca nimeni să nu-și dea seama. De fapt, se va afla aici incognito, deși își folosea adevăratul ei nume. Nimeni nu trebuia să bănuiască măcar ce urmărea. În felul acesta putea să afle mai mult fără ca cineva să fie pus în gardă.

Cît de lung i se păruse drumul din orașelul ei din Midwest pînă în Turcia, dar nu era atît de lung ca cel pînă la New York, cu cîtiva ani în urmă, cînd își luase soarta în propriile mîini, împotriva dorinței părinților săi. Cît de speriată fusese de ceea ce o aștepta acolo! Dar își găsise imediat un serviciu, apoi altul. Moartea mamei o întristase, dar nu fusese foarte îndurerată. Legătura sufletească dintre ele se ruptese de mult timp. Apoi s-a înstrăinat și

de tatăl său, cu care nu a mai putut lupta. În urmă cu doi ani, găsisese cel mai fascinant loc de muncă – *Views*. Își dorise întotdeauna să se implice în editarea de reviste și cărți. Până acum nu făcuse cine știe ce, dar dacă reușea în această misiune legată de Miles Radburn, i se puteau deschide multe posibilități. Și, dacă va reuși, va putea demonstra că Tracy Hubbard era cineva. O va dovedi tatălui său, lumii întregi și, mai ales, sie însăși.

Acum nu era însă momentul să scormonească trecutul. Ajunsesese la Istanbul. În primul rînd trebuia să se întâlnească cu doamna Erim. Încă un pas pentru a reuși să rămînă aici.

Se întoarse pe balcon și privi din nou panorama orașului care semăna atît de puțin cu Istanbulul despre care citise. În drumul de la aeroport nu văzuse decît foarte puțin din orașul vechi. De îndată ce trecuse de zidul roman în ruine, ploaia o împiedicase să admire priveliștea. Mașina trecuse pe străzi înguste, pavate cu piatră de râu, alunecoase din cauza noroiului, iar ea remarcase traficul haotic. Pietonii, plouați și zdrențăroși ca toate gloatele din orice alt oraș de pe glob, se înghesuiau pe străzile înguste. Desigur, Istanbulul nu putea fi identificat cu Turcia, după cum nici New York-ul nu reprezenta America, își spuse ea. Orașele au o identitate proprie, greu de cunoscut în toată complexitatea ei.

Ora de așteptare trecea greu. Își pudră nasul și își refăcu machiajul. Încă un pas – atît trebuia să realizeze.

În sfîrșit, telefonul sună, anunțînd-o că Nursel Erim o aștepta la recepție. Tracy își aruncă pe umeri mantoul gri, își luă valiza și poșeta și porni spre

ascensor pe coridorul cu mochetă groasă, în care i se înfundau tocurile.

În hol o aștepta o femeie tânără – poate cu un an sau doi mai mare decît ea –, cu trăsături frumoase, ochi mari, negri, a cărei întreagă înfățișare trăda originea turcească și apartenența la o familie bogată și de rang înalt. Era îmbrăcată cu gust, ca orice pariziancă sau newyorkeză elegantă, nu purta pălărie, iar părul negru era coafat după ultima modă. Mantoul cu guler de blană lăsa să se vadă o rochie neagră. În jurul gâtului luceau mai multe șiraguri de perle veritabile. Prin comparație, Tracy se simțea îmbrăcată foarte modest, chiar sărăcăcios.

Femeia se apropie de ea cu mîna întinsă.

– Trebuie să fii domnișoara... domnișoara Tracy Hubbard? Se poticni ușor pronunțîndu-i numele. Eu sînt Nursel Erim. Te rog să mă urmezi. Ca de obicei, am parcat ilegal.

Tracy își zise că aceste mici încălcări ale legii nu o preocupau prea mult pe domnișoara Erim.

Ajunse în stradă, se grăbiră prin ploaie către o mașină mică și strălucitoare care bloca aleea. Portarul dădu dojenitor din cap, dar le protejă totuși de ploaie cu umbrela pînă cînd domnișoara Erim deschise portiera. După ce o pofti pe Tracy să ia loc în față, ocoli automobilul pentru a se așeza la volan.

– În adîncul sufletului, orice bărbat turc crede că femeile n-ar trebui să șofeze, spuse ea în timp ce ieșeau din alee. Mustafa Kemal ne-a scăpat de vâluri, dar mentalitatea are nevoie de mai mult de o jumătate de secol ca să se poată schimba.

Parcurseră străzile măturate de ploaie care coborau spre debarcader, unde așteptară la rînd

pentru a intra pe feribotul care avea să le transporte peste Bosfor. Concentrată asupra traficului intens din după-amiaza târzie, Nursel tăcu. O dată îmbarcate, părăsiră mașina și urcară într-o cabină caldă, adăpostindu-se pe timpul scurtei traversări din Europa în Asia. Nursel se comportă ca o gazdă politicoasă, arătându-i punctele de atracție ce puteau fi zărite în atmosfera cenușie datorată ploii. Părea că încearcă să mascheze efortul de a se comporta astfel, în ciuda faptului că știa ce loc ocupă Tracy în existența lor.

– Am ajuns în locul unde Bosforul își începe cursul între Marea de Marmara și Marea Neagră. Dacă privești cu atenție, poți vedea promontoriul Seraiului și, prin ceață, zidurile Vechiului Palat. Acolo a fost situl vechiului Bizanț.

Tracy ieși în ușa cabinei pentru a urmări faimoasa porțiune de pământ pe care vasul o lăsa în urmă, îndreptându-se spre țărmul opus. Zidurile de piatră coborau pînă la nivelul apei, iar deasupra se înălțau ferestrele înalte și acoperișurile palatului.

– Vizitatorii sînt întotdeauna interesați de harem și de poveștile lui, spuse domnișoara Erim. De pe promontoriul acela erau aruncate în Bosfor, legate în saci, femeile din harem care încetaseră să mai fie în grațiile sultanului.

Tracy o privi pe fată și-i surprinse în ochi o expresie amuzată, puțin vicleană, ca și cum ar fi spus povestea cu intenția de a o șoca pe americană și acum aștepta reacția.

– Cel puțin ați pus capăt acestor obiceiuri, răspunse Tracy sec.

Turcoaica ridică din umeri.

– Bosforul a reprezentat întotdeauna un loc al tragediilor.

– Locuiești departe de Istanbul? Întrebă Tracy, vrînd să-și desprindă gîndurile de la apele Bosforului, cel puțin pentru moment.

– Nu prea departe. *Yali*-ul nostru se află în Anatolia, partea asiatică a strîmtorii. Este o casă foarte veche și aparține familiei noastre de peste o sută de ani. Știi ce înseamnă *yali*? O vilă la malul mării. Pe vremuri existau multe vile pe malul Bosforului, proprietăți ale pașalelor bogate.

– Locuiești acolo cu cumnata ta? Încercă Tracy cu prudență să apropie discuția de Miles Radburn.

– Fratele meu Murat și cu mine locuim în *yali*. Sylvana – doamna Erim, soția fratelui nostru mai mare care a murit – a construit un pavilion pentru ea pe o colină din spatele vilei noastre. În felul acesta avem gospodării separate, deși fratele meu și-a instalat laboratorul la parterul pavilionului, unde poate lucra în liniște. Este doctor, dar nu practică medicina, ci s-a dedicat cercetării, adăugă ea cu vădită mîndrie.

– Domnul Radburn unde locuiește? Îndrăzni Tracy.

– Apartamentul domnului Radburn se află tot în *yali*, spuse Nursel Erim.

Tracy detectă o ușoară schimbare de ton cînd fata îi rosti numele. Părea să fie în gardă și nu prea prietenoasă.

Între timp, vasul trecuse de Tîrnul Leandru, o construcție albă, de formă pătrată, care se înălța aproape de intrarea în Bosfor. Denumirea lui era cam ciudată, fiindcă Leandru se înecase în

Hellespont, în celălalt capăt al Mării de Marmara. În timp ce vasul înainta dus de un curent rapid spre cheiul oraşului Üsküdar, se puteau distinge prin ploaie câteva moschee şi minaretele lor, amintindu-i lui Tracy imaginea pe care şi-o făcuse ea despre Turcia.

Părăsiră vasul şi automobilul urmă o şosea spre nord, printre colinele care se ridicau de-a lungul ţărmului. Sate mici se îngrămădeau pe marginea şoselei. Conducătoarea mări viteza, dorind parcă să termine mai repede călătoria. După încă o jumătate de oră pe un drum în serpentine, se opriră în faţa unei porţi de fier pe care o deschise un portar cu mustaţă neagră. Omul le zîmbi arătîndu-şi dinţii de un alb strălucitor. Un drum particular cobora către malul mării. Încă o curbă largă şi se opriră în faţa uşii unei clădiri pătrate, din lemn, cu trei etaje. Bătută de vînt şi de ploi, casa căpătase o culoare cenuşiu-argintie. Şirurile de verande erau întrerupte de arcaturi în stil musulman.

Un servitor veni în întâmpinarea lor pentru a parca maşina. Nursel Erim o conduse pe Tracy pe un coridor lung, pardosit cu marmură. O cameristă micuţă le făcu o reverenţă şi Tracy rămase surprinsă de felul cum era îmbrăcată: purta o fustă de un roşu viu şi un pulover tot roşu, mai închis la culoare, iar pe cap avea o basma roşie cu flori albe.

Domnişoara Erim i se adresă turceşte, iar fata îi răspunse plecînd capul cu un aer timid.

— Halide spune că ţi-a fost pregătită camera, explică domnişoara Erim şi se întoarse spre scări. Te rog urmează-mă, am să te conduc sus. Noi nu locuim la parter, aici sînt doar bucătăriile, cămărilor şi

camerele servitorilor.

Scara se arcuia grațios pînă la primul etaj, iar balustrada din fier forjat avea un desen complicat. Cîu două etaje mai sus, un antic candelabru răspîndea o lumină palidă peste scările întunecoase.

Cînd ajunseră la etajul al doilea, le ieși înainte un bărbat îmbrăcat într-un costum european cam ponosit, de culoare închisă, pe sub care purta un pulover gri ce lăsa să se vadă gulerul alb al cămășii. Rețineau atenția mustața groasă, neagră, și ochii întunecați și pătrunzători. Nici un surîs de bun venit nu-i îndulcea expresia sumbră, iar Tracy se simți cîntărită și evaluată.

– Acesta este Ahmet Effendi, *kahya* al nostru, adică administratorul, răspunde de toate problemele traiului nostru zilnic. Ahmet Effendi îți va aduce orice dorești.

Tracy surprinse o notă de afecțiune și de respect în vocea însoțitoarei sale în timp ce-i vorbea lui Ahmet în turcește. Pe scări în sus, domnișoara Erim îi mai oferi și alte informații.

– Fratele meu și cu mine avem apartamentele la etajul doi. Al meu are vedere spre mare, iar al lui spre spatele casei. I-am sugerat doamnei Erim să-ți dăm camera de la etajul trei. Este drăguță și, în momentul de față, neocupată.

Tracy surprinse din nou aceeași privire ciudată, piezișă, ca și cum tînăra turcoaică s-ar fi așteptat la o reacție. Scările se terminară într-un fel de salon mare, gol, întunecos, în care pătrundea vîntul. Soba înaltă de faianță nu reușea să încălzească atmosfera, deși dogorea. Cîteva scaune țepene erau rînduite în jurul unei mese rotunde,

acoperită cu catifea roșie cu ciucuri de mătase care atârneau pînă la pardoseală. Salonul avea două uși, față în față; pe partea opusă scărilor se deschideau uși-ferestre spre veranda cu arcade.

– Pe vremuri, îi explică Nursel lui Tracy, aici era haremul, apartamentele femeilor. *Selamlıkul* - apartamentele bărbaților - se aflau la etajul de dedesubt. Cu excepția timpului cînd în casă se aflau bărbați din afara familiei, femeile circulau peste tot.

Nursel se întoarse spre latura cu vedere la mare și se opri în fața unei uși monumentale din lemn, cu un mîner de bronz frumos ornamentat. Zăvorul era lîngă pardoseală și Nursel Erim îl împinse cu piciorul.

Văzînd uimirea lui Tracy, fata zîmbi:

– Sîntem foarte demodați aici. De altfel, ai să-ți dai curînd seama. Intră, te rog. Sper că ai să te simți bine.

Camera părea imensă, iar tavanul înalt se pierdea în întuneric. Spre surprinderea lui Tracy, mobila din lemn de culoare deschisă conferea încăperii un aer modern. Covorul auriu, de tip persan, în care și se înfundau tocurile, acoperea aproape toată pardoseala. Tracy observă cu încîntare o delicioasă măsuță de toaletă cu trei oglinzi rabatabile și cu taburetul tapițat cu satin auriu. Pe trei laturi ale camerei se deschideau uși spre salon, spre o altă încăpere și spre balconul care părea că înconjoară toată clădirea.

Domnișoara Erim deschise ușa care dădea în camera alăturată și spuse:

– Într-o vreme, aici era biroul domnului Radburn, dar acum nu-l folosește nimeni. S-a mutat departe de apă. În lunile de iarnă, partea asta a casei

este destul de rece. Pe mine, Bosforul nu mă plictisește niciodată. De altfel, curînd o să vină primăvara. Dacă ai nevoie, poți folosi radiatorul electric. Văd însă că Halide ți-a pus deja cărbuni de la una din sobele noastre, ca să-i arzi în *mangal*.

Îi arată un vas mare din alamă, ca o floare de lotus, din care jăraticul răspîndea o dogoare surprinzătoare. După ce încuie ușa care dădea spre dormitorul alăturat, Nursel se întoarse spre ea:

– Asta a fost camera lui Anabel. Cred că știi că Anabel era soția lui.

Tracy rămase nemișcată în mijlocul covorului auriu, așteptînd să dispară frisonul rece care o cuprinsese. Turcoaica n-o scăpa din ochi, așteptînd... Ce anume, Tracy nu-și dădea seama. Poate o remarcă cu privire la recenta și tragică moarte a Anabelei Radburn. Dar Tracy știa că trebuie să fie prudentă. Locuitorii acestei case nu puteau ști nimic despre Tracy Hubbard. Încercă să găsească un ton natural și să treacă cît mai repede peste acel moment.

– O cunoșteați bine pe soția lui? întrebă ea, sperînd că vocea ei suna suficient de indiferent.

– Nursel Erim plecă tristă capul frumos coafat.

– Sigur că da. O cunoșteam chiar foarte bine. Rămase apoi tăcută și oarecum distantă.

Cu pași măsurați, se îndreptă către ușa care dădea pe balcon și o deschise larg. Atmosfera era încă cenușie, ploaia plescăia pe suprafața apei, iar Bosforul își repezea undele pe sub balconul de lemn. Tracy nu simți nici o dorință de a admira priveliștea. Se retrase spre relativa căldură din cameră, evitînd curentul de afară. În timp ce domnișoara Erim închidea ușile-ferestre, o

pisică albă se strecură în încăpere și sări pe pat, de unde le urmări pe cele două tinere cu ochii ei mari, verzi. Lui Tracy îi plăceau pisicile și făcu un pas spre ea, dar domnișoara Erim o opri.

– Fii atentă! Nu este o pisică prietenoasă. Noi o numim pisica de Ankara sau, cum spuneți voi, de Angora. Animalul ăsta nu iubește oamenii.

– Cum o cheamă? întrebă Tracy, apropiindu-se încet de pat.

– O cheamă Bunny, răspunse Nursel zîmbind ușor. Așa-i că e un nume ciudat pentru o pisică? Dar ăsta e numele pe care i l-a ales doamna Radburn. A găsit-o atunci cînd ne-a făcut prima vizită și a adoptat-o. Turcia e plină de pisici și cred că le-ar fi adoptat pe toate, dar Miles – domnul Radburn – nu a acceptat-o decît pe asta. Sylvanei nu-i plac pisicile.

Tracy își găsi de lucru cu nasturii mantoului ei, încercînd să scape de fiorul rece care îi cuprinsese șira spinării. Nu-și imaginase cît îi va fi de greu și nici cîtor emoții va trebui să le facă față. *Bunny!* Din toate numele de pisici, a ales Bunny!

Domnișoara Erim o privi ușor îngrijorată.

– Te las acum să te odihnești. Trebuie să fii foarte obosită după un drum așa de lung. Mă întorc peste o jumătate de oră să te conduc la doamna Erim.

– Bine, acceptă Tracy cu o voce stinsă. E perfect. Îți mulțumesc foarte mult.

Într-adevăr avea nevoie de puțină odihnă.

Așteptă pînă cînd gazda ei părăsi camera, dezbracă mantoul și se așază cu grijă pe pat. Pisica nu făcu nici o mișcare, nu-și manifestă intenția s-o zgîrie sau să fugă. Continua să o privească cu un aer rezervat, chiar critic. Nimic din atitudinea ei nu se

potrivea cu numele pe care îl purta.

Bunny, repetă *Tracy* în gînd numele, simțindu-se brusc neajutorată și singură. Întîlnirea cu *Miles Radburn* o apăsă și o înspăimînta. Toată siguranța ei se topise. De ce să nu dea crezare zvonurilor pe care le auzise? De ce să nu fie speriată?

Stătea întinsă pe pat, cu ochii în tavan, admirînd desenul geometric cu panouri romboidale delimitate cu baghete subțiri din lemn de culoare închisă. Doar plafonul și arcatura ferestrelor îi aminteau de vechea Turcie. Camera în care se afla era modernă, cu mobilă nouă, feminină, aleasă probabil după gustul femeii care o ocupase.

Se uită din nou la pisică. Făcu o încercare și o strigă:

— *Bunny*!

Pisica nu păru să-și recunoască numele. În orice caz, nu vocea lui *Tracy*. Ridică puțin năsucul trandafiriu și-și mișcă mustățile, de parcă ar fi cules informații cu ajutorul acelor mici antene. Ajungînd la o concluzie, sări grațios din pat și se refugie pe un fotoliu în celălalt colț al încăperii, respingînd astfel avansurile care veneau de la o străină.

Camera părea că se strînge în jurul lui *Tracy*, provocîndu-i o senzație de opresiune. Lacrimi fierbinți se adunară la colțurile ochilor și se împrăștiară pe pernele tari, în stil turcesc. Își dădu seama că începe să cedeze melancoliei și compasiunii față de ea însăși și se ridică din pat, pornind în direcția camerei de baie despre care îi vorbise *Nursel*.

Întreaga încăpere era placată cu faianță colorată. În mijloc se afla o cadă europeană

demodată, cu robinete masive. Într-un colț era o sobă, un godin din fier, prevăzută cu o țevă care dispărea în perete. Tracy înțelese că pentru a putea face o baie fierbinte trebuia să aprindă focul. Deschise robinetul și apa curse rece ca gheața. Se spală pe față și se simți înviorată. Apoi își aminti cât era de obosită. În ziua următoare va trebui să fie mai curajoasă, pregătită să dea ochii cu Miles Radburn. Avea nevoie de o noapte de somn pentru a face față. Se uită la ceas, întrebându-se ce oră o fi la New York. Însă ea trebuia să țină seama de ora din această țară și, pe când se întoarse în cameră, își dădu seama că asta era încă o legătură cu căminul, cu tot ce fusese familiar și sigur și care acum se destrăma.

Cînd Nursel Erim veni să o ia, o găsi pregătită și calmă. Ieși fără să-i mai adreseze o vorbă pisicii.

2

Doamna Erim te așteaptă, îi comunică Nursel.

Traversară din nou salonul în care pătrundea vîntul, dar de data asta se îndreptară către una din ușile laterale pe care Nursel o deschise. Ieșiră pe verandă. Ploaia pătrundea pe sub arcade și întunericul se lăsase deja peste grădină, aruncînd umbre negre, înfricoșătoare. Ocoliră grăbite casa spre veranda din spate, unde se afla un pasaj acoperit, cu pereți de sticlă, ce traversa aleea particulară spre ușa yali-ului. Pasajul forma un pod între etajul trei al vilei și parterul casei construite mai sus, numită pavilion. Casa de pe deal era foarte mare și înconjurată de copaci.

— Laboratorul fratelui meu este la parter, îi

explică Nursel pe când intrau într-un coridor pardosit cu marmură. Apartamentul cumnatei mele se află la etajele superioare. Fratele nostru mai mare a construit casa pentru ea și i-a dăruit-o. Din fericire, a stipulat ca Murat, fratele lui mai mic, să aibă dreptul la un spațiu pentru laborator.

În vocea fetei se distingea o notă de indignare. Părea că sentimentele tinerilor din familie față de cumnata lor nu erau prea amicale. Tracy notă acest fapt pentru a-l lua în considerare mai târziu. Tot ceea ce era în legătură cu această familie trebuia pus deoparte pentru o analiză ulterioară.

• Din nou, scările arcuite, cu balustradă din fier forjat le conduseră sus. Și din nou ajunseră într-un salon central ce nu părea a fi locuit în lunile reci. Dintr-o cameră aflată în partea din spate a casei răzbăteau zgomotele unei conversații în limba turcă, purtată pe un ton agresiv.

Însoțitoarea lui Tracy bătu în ușă și o deschise după ce o voce îi strigă să intre. Tracy rămase copleșită de lumina, de aerul parfumat, de agitația care o întâmpină la intrarea în încăpere. Remarcă imediat câțiva bărbați care vorbeau deodată și o singură femeie, tăcută.

Camera imensă, cu plafonul înalt era puternic luminată de candelabre de cristal și de mai multe lămpi de masă aduse din afara Turciei. De-a lungul pereților se aflau divane turcești, acoperite de perne îmbrăcate în mătase diferit colorată. Peste tot erau

răspîndite măsute cu incrustații de sedef sau cu mozaicuri de porțelan ori lemn de esențe rare. Covoarele orientale, puse unele peste altele, confereau un plus de lux și de intimitate. Mai mulți bărbați îmbrăcați în haine ponosite, peticite și cîrpite îngenuncheaseră și își ofereau mărfurile de parcă s-ar fi aflat în fața unui tron. În fundul camerei, așezată pe un divan înălțat pe un podium, cufundată în perne, trona Sylvana Erim. Era îmbrăcată cu o tunică de lînă, de un roșu închis și cu multă broderie, care se mula pe curbele generoase ale trupului ei, iar în picioare purta papuci turcești cu ciucuri roșii în vîrf. Dar ceea ce atrăgea imediat privirea era chipul ei. După părerea lui Tracy, reprezenta tipul de femeie care atinge apogeul la vîrsta de patruzeci de ani, cînd ajunge în culmea frumuseții. În lumina puternică, părul blond strălucea ca aurul, căzînd în ondulații largi pe umeri. Ochii albaștri, adînci și luminoși sclipeau de sub pleoapele grele. Degaja un aer de calm și siguranță de sine în atmosfera confuză din încăpere. Ședea relaxată, fără să se miște, în timp ce la picioarele ei domnea cea mai desăvîrșită harababură. Bărbații îngenuncheați se străduiau să-i atragă atenția care asupra unor șaluri întinse pe covoare, care asupra unor sacoșe brodate sau tăvi de aramă, lăudîndu-și cu voce tare marfa, în vreme ce Sylvana îi privea pe toți cu un calm olimpiu.

Cînd o zări pe Tracy, îi făcu alene un semn grațios cu mîna.

– Domnișoara Hubbard? Bună ziua. Vino, te rog, lângă mine și scuză-mă că te primesc în plin bazar. Voi termina imediat. Ahmet Effendi... te rog...

Majordomul mustăcios apăru imediat și ascultă fără urmă de servilism cuvintele pe care doamna Erim i le adresa în limba turcă.

Dând curs invitației, Tracy se așează pe un divan la picioarele stăpînei casei. Nursel îi adresa lui Tracy un zîmbet inexpresiv și părăsi încăperea.

– Te rog să mă scuzi. Termin repede cu nimicurile astea, repetă doamna Erim.

Fără grabă, Sylvana Erim alegea cîte un obiect și respinse altele, lăudîndu-le sau manifestîndu-și neplăcerea cu aceeași expresie calmă. Bărbații de la picioarele ei își rulară țeșăturile, strînseră tăvile de aramă și de alamă, împachetară bijuteriile din filigran de argint care nu avuseseră succes.

După plecarea liotei de negustori, doamna Erim întinse mîna și luă de pe o măsuță de lângă ea o carafă de cristal, de o formă sofisticată, și i-o întinse lui Tracy.

– Apă de colonie pentru mîini, îi spuse ea. Plăcutul nostru obicei turcesc.

Picăturile de colonie cu care Tracy își stropi palmele împrăștiară încă o undă plăcut mirositoare în aerul deja parfumat.

– Îți place cum miroase? o întrebă doamna Erim. Este extract de trandafiri la care am mai adăugat altele

două... Chiar eu am distilat esențele. Mă amuză să compun parfumuri.

Tracy murmură cîteva cuvinte de apreciere, încercînd să scape de senzația copleșitoare pe care i-o înspira această femeie. Doamna Erim alege un șal, îl scutură pentru a-l desface și se strîmbă.

– Drăguț, dar materialul și țesătura sînt de calitate proastă. Fac eforturi mari pentru ca atelierele noastre să producă țesături de aceeași calitate ca în trecut. Din păcate, artizanatul nostru este în mare regres și are de parcurs un drum lung pentru a recăpăta strălucirea de odinioară. În privința articolelor de alamă și aramă sîntem încă pe primul loc și găsesc ușor o piață externă. Țesăturile de mătase, însă, nu au atins standardul pentru a fi bine apreciate în America.

– Deci nu cumpărați aceste lucruri pentru dumneavoastră? întrebă Tracy.

Doamna Erim făcu un gest vag, de lehamite.

– Nu... nu... acestea sînt făcute de țăranii din satele pe care le încurajez să producă artizanat pentru export. Ei știu că vreau să-i ajut și că le pot găsi cumpărători în străinătate. În felul ăsta nu mai trebuie să împart cîștigul cu intermediarii din Istanbul. Adevărul este că pentru mine nu reprezintă o afacere, ci o mică contribuție la prosperitatea țării mele de adopțiune. Dar, iartă-mă, nu te-am invitat aici ca să discutăm despre eforturile mele lipsite de importanță. *Bien* – iată că sosește și ceaiul și o

să ne înviorăm puțin în timp ce vorbim.

Ahmet tocmai intra cu o tavă de alamă pe care se afla un mic samovar și două pahare pe farfurioare de porțelan fin, o farfurie cu felii de lămâie și o alta cu prăjiturile. Fără un zîmbet, aproape încruntat, Ahmet luă un ceainic și îl ținu sub cană. Apa clocotită, încălzită în prealabil în samovar, umplu ceainicul în care se aflau frunzele de ceai. Ahmet puse apoi ceainicul deoparte ca să se opărească ceaiul și să se „facă“. Aduse o farfurioară și un șervețel pentru Tracy, după care doamna Erim îi făcu semn să se retragă. Ahmet se execută, deși se aprinse la față, parcă contrariat în dorința lui de a mai sta. Doamna Erim lăsă să-i scape un oftat după ce ușa se închise în urma lui.

– Caracterul lui Ahmet Effendi nu se ameliorează cu vîrsta. Dar ce poți face? A servit și în familia soțului meu, iar față de noi a fost întotdeauna foarte corect. Uneori este greu de suportat, dar ne cunoaște toate preferințele și este devotat tuturor celor ce poartă numele Erim. Și acum, domnișoară Hubbard, trebuie să-mi vorbești despre dumneata și despre scopul venirii aici.

Tracy îi explică cît putu mai bine, în timp ce doamna Erim turna ceaiul opărit în păhăruțele aduse de Ahmet Effendi. După ce Tracy încheie explicațiile, amfitrioana dădu din cap și rămase o vreme pe gînduri.

– Mi-e teamă că nu a fost o hotărîre înțeleaptă

din partea domnului Hornwright și a dumatile. Te rog să mă ierți dacă am să spun că ești prea tânără și lipsită de experiență pentru această muncă. Am dreptate?

– Nu mă aștept să-i fiu de prea mare folos în alcătuirea cărții, admise Tracy deschis. Domnul Hornwright crede că aş putea parcurge materialul adunat ca să-mi dau seama ce mai rămîne de făcut. Poate că cel mai bun serviciu pe care îl pot oferi domnului Radburn în acest moment este să sortez și să înregistrez tot materialul.

Zîmbetul doamnei Erim exprima simpatie.

– Mi-e teamă că dosarele și ordinea îi sînt cu totul străine domnului Radburn. Nu va accepta ușor ca cineva să-i cotoacă prin cărțile, hîrțile și desenele lui cu mozaicuri.

– Poate că nu asta este cuvîntul. Aș putea face o primă sortare a materialului.

Sprîncenele lui Tracy se încruntară, anunțînd rezistență. Nu se va lăsa deturnată de la scopul ei.

Femeia blondă de pe divan o studie un moment.

– Ce sugerezi dumneata este nesperios. Treaba asta nu se va termina niciodată. Poate că e mai bine să-ți dai seama singură. Pot aranja să rămîi aici o săptămînă, dar nu mai mult.

– Nu e suficient, replică Tracy cu îndîrjire.

Doamna Erim nu-și pierdu calmul.

– S-ar putea să aranjez să rămîi o săptămînă, repetă ea. În acest timp, adevărul va ieși la

lumină și îi vei putea raporta domnului Hornwright eșecul misiunii încredințate. Asta nu înseamnă că este și eșecul dumatăle. Ar fi fost al oricui altcuiva. Se va demonstra că domnul Radburn nu vrea să termine această carte. Când l-am invitat aici ca să poată lucra, am sperat că va finaliza această importantă contribuție. Dar, domnișoară Hubbard, eu sînt o realistă. Nu mai cred că acest lucru este posibil.

Convingerea ei nu corespundea cu a domnului Hornwright și nici Tracy nu intenționa să o accepte.

– Când îl pot vedea? întrebă ea fără menajamente. Știe că sînt aici?

– Nu încă. Este plecat și nu se va întoarce decît mîine. Poate că îți voi putea netezi puțin drumul. S-a dus la Istanbul să viziteze o mică moschee cu o ceramică superbă. Pleacă mereu în astfel de călătorii de cîteva zile și se întoarce de fiecare dată cu informații și desene ale mozaicurilor. După părerea mea, nu este necesar să prezinte toate lucrările de ceramică din Turcia în cartea lui. Cîte o mostră din diferitele perioade ale istoriei țării mi se pare că ar fi suficient. Șeful dumatăle a fost foarte explicit cînd ne-a vizitat. Dar ia spune-mi, draga mea, de ce te-ales pe dumneata domnul Hornwright pentru treaba asta?

Tracy își cîntări bine cuvintele înainte de a-i răspunde.

– Domnul Hornwright a considerat că, pentru

moment, aş putea fi utilă. Evident, dacă îl pot convinge pe domnul Radburn să mă accepte.

— Îmi plac persoanele care sînt sincere cu mine, continuă doamna Erim. S-ar putea să-ţi netezesc drumul astfel încît să rămîi, aşa cum am mai spus, o săptămînă. Nu-ţi pot promite mai mult. Dar şi asta e ceva, nu-i aşa?

Tracy nu putu decît să încuviinţeze. Nu-şi dădea seama dacă femeia asta era sau nu de partea ei. O surprinsese declaraţia ei că Miles Radburn nu voia să-şi termine cartea.

— Spune-mi, domnişoară Hubbard, cunoşti picturile domnului Radburn?

— Bineînţeles, răspunse Tracy. Le-am văzut de multe ori în expoziţii. Trebuia să fie sinceră, dar fără să exagereze. Se afla pe un teren nesigur şi nu avea încredere deplină în calmul şi inocenţa femeii. Domnul Hornwright spunea că nu mai pictează, reluă ea.

Ochii albaştri se întunecară pentru o clipă, după care redeveniră senini.

— Este adevărat. Trist şi păgubos. Dar poate că îi va trece. Toate trec şi anii vindecă rănile. Şi eu i-am pierdut pe cei dragi.

Tracy amestecă lichidul din pahar cu o linguriţă de argint. Nu scoase o vorbă. Doamna Erim sorbi

din ceaiul cu lămîie și lăsa să se aștearnă tăcerea în încăpere. Se auzea doar ploaia care bătea în geamuri. Deși Sylvana Erim emana o deosebită energie, nu părea că vrea să și-o cheltuiască. Avea talentul de a sta nemișcată fără să fie bleagă și răspîndea în jurul ei o atmosferă de seninătate. Cu toate astea, Tracy trecu în gardă. Se întreba ce se va întîmpla dacă această făptură controlată se va înfuria vreodată. Nu și-ar fi dorit să se afle în situația de a i se opune. Doamna Erim puse paharul și farfurioara pe tavă și se cuibări mai bine între perne.

– Spune-mi, te simți bine în camera dumatile?

– Este o cameră frumoasă, spuse Tracy coborînd privirea. Vă mulțumesc că m-ați invitat aici.

– Sper că zgomotul mării nu te va deranja.

– Nu, deloc, răspunse Tracy.

– Bun! Eu nu pot suporta mugetul sirenelor, fluierile vapoarelor, vocile care se aud peste ape. L-am convins pe soțul meu să-mi construiască această casă în pădure ca să am liniște, să nu fiu tulburată de nimic. Să sperăm că ai să dormi bine în noaptea asta. Să nu-ți faci griji pentru ziua de mîine. Voi avea eu o mică discuție cu domnul Radburn.

– Sînteți foarte amabilă, spuse Tracy.

Întrevederea se terminase. Tracy murmură ceva despre faptul că se va întoarce în camera ei pentru a-și despacheta lucrurile și cele două femei se despărțiră. Doamna Erim nu o însoți pînă la ușă, dar cînd Tracy ajunse cu mîna pe buton, Ahmet apăru

pentru a-i deschide ușa și o conduse în tăcere pînă la camera ei. Tracy îi mulțumi, după care Ahmet răspunse cu o înclinare a capului și se retrase, strecurîndu-se ca o umbră în costumul său întunecat și ponosit prin întunericul marelui salon. Ce păcat, își spuse Tracy, că Ahmet nu trăise pe vremea sultanilor. Ce bine i-ar fi stat cu turban și caftan!

După vizita făcută doamnei Erim, Tracy se simți ceva mai încurajată. Cel puțin i se promisese o săptămînă de ședere. Nu știa încă ce să creadă despre această străină care trecuse de partea ei, deși era conștientă că nu avea nimic de oferit. Faptul că o făcuse totuși reprezenta un pas în direcția cea bună. Acum nu-i mai rămînea decît să găsească o modalitate de a prelungi șederea la două săptămîni.

Tracy deschise valiza și își agăță cîteva lucruri în dulapul neobișnuit de adînc, din lemn de nuc, care făcea notă discordantă cu restul mobilierului modern. Pisica albă nu se mișcase de pe scaunul pe care se cuibărise. Simțindu-i prezența, deschise niște ochi somnoroși, o privi o clipă cu indiferență și se cufundă din nou în somn.

Înainte de a termina de despachetat, Halide intră în cameră.

— Hanimefendi, spuse ea, adăugînd apoi unul din puținele cuvinte englezești pe care le cunoștea — te rog! Indică prin gesturi că voia să-i ia îmbrăcămîntea la călcat. Halide părea interesată de tot ceea ce vedea. Examină pe rînd

toate lucrurile înainte de a le pune pe braț pentru a le duce la călcat.

După plecarea fetei, Tracy ieși pe verandă. Ploaia se transformase în burniță și pe colinele de pe malul opus al Bosforului, în partea europeană, începeau să licărească luminițe, iar pe apă luceau farurile care semnalizau trecerea vapoarelor. În dreptul casei, strîmtoarea era îngustă și șerpuitoare, asemeni unui râu. În întunericul care se lăsase, Bosforul semăna cu o marmură neagră. Din loc în loc, luminile împungeau suprafața, creînd vârtejuri lucioase.

În timp ce privea apele, o străbătu un fior dureros, durerea unei răni prea proaspete pentru a se fi vindecat, dar și a unei amintiri vechi și tulburătoare. Sub balcon treceau ape întunecate, adînci și înșelătoare, împinse de curenți puternici. Pe tot parcursul istoriei Turciei, apele acestea reflectaseră ticăloșia Constantinopolului, orașul care ridicase lăcașuri de închinăciune către Dumnezeu și ascunsese secrete înfiorătoare în apa care curgea la picioarele ei.

Își luă cu greu privirea de la suprafața mișcătoare care o hipnotiza și își îndreptă atenția spre un loc luminat, aflat sub balcon. Locul era pardosit cu piatră și se termina cu trepte care coborau pînă la nivelul apei. Lîngă aceste trepte îl zări pe Ahmet, ținînd în mînă un cîrlig pentru amarat barca. În timp ce-l privea, Tracy percepu zgomotul unei bărci cu motor ce venea dinspre canalul principal către yali. Cînd se apropie de chei, Tracy putu distinge bine ambarcația. Era un caic cu prora înaltă și

curbată, decorată cu desene în culori vii. În partea centrală a ambarcației se afla un fel de baldachin alb, cu margini festonate, viu colorate, care ferea băncile de ploaie. Marinarul de la pupa îndrepta barca spre debarcader. De sub baldachin se vedeau picioarele unicului pasager.

Ahmet aruncă cu îndemînare cîrligul și legă caicul la mal. Pasagerul de sub baldachin păși ușor pe ponton. Pentru o clipă, degetele lui Tracy strînseră balustrada umedă a balconului. Apoi se retrase în umbra verandei, de unde putea vedea fără a fi văzută. În timp ce traversa debarcaderul, pasagerul ridică privirea spre partea superioară a clădirii și lumina îi căzu pe față. Tracy putu distinge părul brun cu argint la tîmple și un chip cu trăsături cam colțuroase. Bărbatul nu putea fi altul decît Miles Radburn, a cărui fotografie o văzuse adesea și pe care o studiasse cu atenție înainte de a părăsi New York-ul. Ce însemna oare această întoarcere neașteptată? Se pregătise pentru această confruntare, dar acum se temea de rezultatul întîlnirii. Nu-l putea înfrunta în seara aceea. Doamna Erim îi alungase și bruma de curaj cu care se înarmase și nu se simțea în stare să suporte șocul acestei întrevederi. Nu cumva chiar asta urmărise sub aparentul ei calm? Nu-i sugerase oare inutilitatea acelei întrevederi în care o considera de la bun început învinsă?

După ce Radburn dispărură în interiorul casei, Tracy se întoarse în cameră și închise ușile. Neliniștită, începu să măsoare cu pași mari covorul auriu. Pisica albă deschisese ochii și o urmărea cu un

aer indiferent. Cu tot mangelul aprins, în cameră era rece și Tracy aprinse radiatorul electric.

O ciocănitură în ușa o făcu să tresară și se grăbi să deschidă, nerăbdătoare să afle când va avea loc întâlnirea.

Pășind cu grație pe tocurile înalte, Nursel Erim intră în cameră, răspîndind un parfum exotic.

– Scuză-mă că te deranjez, îi spuse ea, dar doamna Erim vrea să știe dacă nu cumva preferi să cinezi în camera ta astă-seară. În felul acesta, nu va fi necesar să-l informeze imediat pe domnul Radburn de prezența ta. Se gîndea că e mai bine să stea de vorbă cu el în liniște și să-l pregătească pentru apariția ta de mîine dimineată. Ai ceva împotrivă?

Pe Tracy nu o deranja această variantă și o acceptă cu vădită ușurare.

Turcoaica mai zăbovi puțin, de parcă nu ar fi vrut să plece încă.

– Ai tot ce-ți trebuie? o întrebă ea.

Deși examinase cu privirea încăperea, cuvintele sunau ca o scuză pentru faptul că nu pleca. Când deschise din nou gura, Tracy avu impresia că face abstracție de prezența ei, că nu-i acordă nici o importanță.

– N-am mai intrat în camera asta de cîteva săptămîni. Întotdeauna mă întristează – parcă păstrează ceva din doamna Radburn. Mă enervez ori de cîte ori vin aici. Mă înfurie și acest covor pe care prietena mea l-a ales dintr-o prăvălie din Istanbul și care continuă să existe în vreme ce ea a dispărut.

Tracy o asculta liniștită. Tînăra turcoaică se apropie

de obloanele de la ușă și privi afară în ploaie.

– Îi plăcea atât de mult apa... Uneori fugeam amîndouă, făceam tot felul de năzbîtii și ne plimbam cu barca pentru a scăpa de privirile severe care ne aduceau aminte că nu mai sîntem copii. În camera asta nu au mai răsunit rîsete. Se află prea aproape de apele pe care le-a iubit și care au trădat-o.

– S-a înecat parcă, nu-i așa?

– Da, încuviință din cap Nursel. Chiar în fața vilei, unde ar fi putut s-o vadă oricine. Dacă ar fi bănuît cineva, dacă ar fi fost cineva la fereastră, poate că nu s-ar fi întîmplat. Era o seară întunecată ca asta. Poate de aceea mi se pare că aici bîntuie fantoma ei ori de cîte ori plouă.

Lui Tracy trebuie să-i fi scăpat un scîncet slab, fiindcă Nursel păru că se trezește din visare. Întoarse capul și o privi cu curiozitate.

– Te-am necăjit? Iartă-mă. Chestiile astea n-au nici o legătură cu tine. Cineva care nu a cunoscut-o nu poate simți prezența lui Anabel în această cameră. Te las să te odihnești, trebuie să fii obosită. Ahmet îți va aduce o tavă ceva mai tîrziu. Îți convine așa? Nu te deranjează?

– Nu, nu mă deranjează, răspunse Tracy. Îți mulțumesc.

– Atunci am să plec. Nursel mai aruncă o privire în jurul încăperii și ochii i se opriră asupra pisicii. Te superi dacă rămîne pisica aici? Dacă vrei, o iau cu mine.

– Nu, las-o.

Tracy așteptă să plece Nursel, apoi se îndreptă

spre ușile dinspre verandă și apropie draperiile grele din damasc auriu. Nu mai dorea să privească spre mare, nu acum cînd noaptea era atît de rece și de deprimantă. Pisica se ridică și o privi cu oarecare prudență cînd se opri în fața ei.

– În primul rînd, spuse Tracy cu blîndețe, va trebui să-ți schimbăm numele, ca să nu mă mai înece plînsul de cîte ori îl pronunți. Îți trebuie un nume cu rezonanță turcească. Firește, nici un turc nu-și va boteza animalul cu numele unui prieten, dar cum nu cunosc pe nimeni cu numele de Yasmin, am să-ți zic Yasmin. Cum îți place Yasmin?

Pisica albă mieună cu eleganță, dar Tracy nu reuși să înțeleagă dacă era sau nu de acord. O luă în brațe și se așeză în fața radiatorului electric. Yasmin n-o scuipă, n-o zgîrie, dar nici nu începu să toarcă. Toleră, fără să manifeste acceptarea. Tracy îi mîngîie blana mătăsoasă și constată că mica creatură din poala ei o ajută să se relaxeze.

Probabil că amîndouă ațipiră un timp, fiindcă Tracy tresări cînd auzi ciocănituri în ușă, iar Yasmin îi sări din brațe și se ascunse sub pat. Venise Ahmet Effendi cu masa de seară. Tracy își zise că pisica îl recunoscuse pe Ahmet și nu-l simpatiza.

Majordomul puse tava pe o măsuță și începu să servească mîncarea pe farfurie cu o dexteritate ce trăda o experiență îndelungată. Ahmet părea priceput la toate. Tracy încercă să-i vorbească, dar omul o lăsă să înțeleagă că nu cunoaște limba engleză. Înainte de a pleca, Ahmet

îi arată unde se află soneria pentru a anunța când era gata cu masa. Tracy o chemă pe Yasmin de sub pat, îi pregăti câteva delicatese într-o farfurioară, după care se așează și ea să mănânce.

Cina era apetisantă: o felie de mușchi de vacă cu cartofi piure, fasole și alte legume necunoscute, cu unt. După toate aparențele, membrii gospodăriei doamnei Erim mîncau bine, asemeni francezilor. Faptul că ațipise puțin o înviorase și îi deschisese apetitul.

După ce Halide veni să ridice tava și să-i aducă niște cărbuni pentru noapte, Tracy îi dădu drumul lui Yasmin, care dispăru în direcția scărilor. Când intră în baie, constată că fusese pregătită apă caldă și profită să facă o baie fierbinte în imensa cadă europeană.

Se întoarse iute în cameră, cu intenția de a se vîrî imediat în pat, dar Bosforul o atrăgea irezistibil. Își aruncă mantoul peste cămașa de noapte, stinse lumina și depărtă draperiile grele pentru a ieși pe verandă. Debarcaderul era acum gol, iar apa clipea încet, izbindu-se de treptele de piatră. Ploaia încetase și în tăcerea nopții se auzeau voci ce veneau dinspre un sat apropiat. Trecu un vapor cu toate luminile aprinse, îndreptîndu-se către Marea Neagră și porturile rusești. Deasupra capului se fugăreau nori zdrențuiți și printre ei apărea când și când lumina palidă a lunii. Apele îi atrăgeau însă privirile – negre și nemișcate la suprafață și cu acei curenți adînci și înșelători care fremătau pe dedesubt.

Undeva, în sat, un bărbat începuse să cînte și pentru

prima oară auzi acel lamento în cheie minoră, propriu muzicii turcești, atât de stranie pentru urechile unui occidental prin repetarea melodiei, dar și atât de obsedantă.

Se simți din nou izolată, ruptă de lumea care o cunoștea și care o abandonase în vîltoarea unor curenți care o puteau purta oriunde. Doamna Erim, autoritară și calmă, avea ascunzișuri pe care nu le puteai desluși lesne. Mai tînăra Nursel reprezenta o enigmă, cu devotamentul ei pentru Anabel și rezerva aceea care se manifesta în ciuda micilor amabilități obișnuite față de un musafir. Nu-l întîlnise încă pe dr. Erim, fratele lui Nursel, iar în ziua următoare se va afla în fața bărbatului pentru care venise în această parte a lumii, Miles Radburn. Tracy se simți copleșită de singurătate. În același timp, era confuză. Oare procedase bine venind aici? Exista oare un răspuns care trebuia găsit? Lăsă ușa de la balcon întredeschisă, stinse radiatorul și se cuibări în patul confortabil. O cuprinse repede somnul și dormi profund. O trezi corul cocoșilor care anunțau sosirea zorilor.

3

Tracy mai rămase o vreme sub cuvertură, cu ochii ațintiți în tavan, privind umbrele făcute de razele soarelui care pătrundeau prin ușa întredeschisă. Ploaia se oprise și răsărise soarele, strălucind deasupra Bosforului. Își mai acordă câteva minute, ascultînd cotcodăcelile și behăitul păsărilor și animalelor din sate. Apoi se dădu jos din pat și ieși pe verandă.

Dealurile de pe malul opus păreau mai verzi după ploaie, iar Bosforul era de un albastru intens, contrastînd cu cerul mai deschis la culoare. Pe măsură ce soarele se ridica, în golfulețele de peste apă se ridica ceața. Pe colina din față se cățarau

colibele din lemn ale unui sătuc. Tot pe malul celălalt, la marginea colinei, se înălța o fortăreață medievală, de formă triunghiulară și cu turnuri rotunde.

Aerul rece al dimineții o făcu pe Tracy să închidă ușile. Lumina clară acum îi restitui curajul. În curînd avea să dea ochii cu Miles Radburn și, spre deosebire de seara precedentă, era gata să-l înfrunte.

Halide îi aduse micul dejun, compus din cafea turcească dulce și cornuri. Tracy mîncă în pat, proptită între perne, cu o tavă-măsuță pe genunchi, răsfațîndu-se într-un lux neobișnuit, dar regretînd ochiurile cu șuncă și clătitele break-fast-ului american.

Camera nu-i mai părea bîntuită de stafii. Pisica albă dispăruse și nu mai conferea atmosferei acel aer ușor melancolic. Totuși, Tracy se acomoda greu cu dimensiunile încăperii. Mobilierul modern nu i se potrivea și se întrebă dacă Anabel le alesese împreună cu covorul auriu pentru a înveseli puțin interiorul. Se pare că Anabel și Miles Radburn locuiseră aici în calitate de musafiri permanenți și privilegiați. Sylvana Erim se considera o patroană a artelor și, grație soțului său, poseda averea necesară pentru a-și satisface acest capriciu.

Cînd Nursel veni să o ia, Tracy era deja îmbrăcată cu o rochie cenușiu-albăstruie, croită simplu, care îi punea în valoare silueta grațioasă și

talie subțire. Ca unică podoabă, purta broșa de aur. Își periasse părul castaniu pînă îl făcuse să lucească și îl răsucise într-un coc la ceafă. „O eleganță discretă“, se consolase ea după ce se studiasse în oglindă. Cînd Nursel își făcu apariția, Tracy constată că nu suporta comparația. Nursel era de o eleganță dramatică. Purta un pantalon negru mulat pe corp, marca firmei Capri, și un pulover din angora albastru care îi punea în evidență frumusețea. Era coafată simplu de data asta și renunțase la pantofii cu tocuri înalte. Sultanilor le plăceau femeile cu forme generoase, își aminti Tracy. Șalvarii cedaseră locul pantalonilor, dar rotunjimile se aflau la locul lor și erau foarte apetisante.

– Doamna Erim dorește să vorbească cu tine, spuse Nursel. Te așteaptă în biroul domnului Radburn.

– Este... este și el acolo? întrebă Tracy, nereușind să-și stăpînească emoția.

Nursel negă.

– După micul dejun, obișnuiește să facă o plimbare lungă, în ritm vioi. Cred că este un obicei englezesc. Se va întoarce repede, dar doamna Erim dorește să te vadă întîi pe tine.

Apartamentul lui Miles Radburn se afla tot la etajul trei, dar ferestrele dădeau spre colina din spatele clădirii. Nursel o însoți pînă la ușa biroului și i-o deschise. Tracy văzu un birou imens din lemn de nuc, încărcat cu cărți și hîrtii, apoi pe Sylvana

Erim, așezată într-un fotoliu din piele.

După un „bună dimineată“ spus cu multă amabilitate, Sylvana îi indică un scaun. Apoi îi făcu lui Nursel un semn cu degetul și fata dispăru, închizînd ușa în urma ei. Se vedea că doamna Erim era obișnuită cu un anturaj stilat. Tracy se întreba dacă nu cumva tradiția o determinase pe Nursel la această obediență față de regina-mamă. Cînd nu se afla în prezența cumnatei sale, Nursel dovedea mai multă personalitate.

– Ai dormit bine? o întrebă Sylvana, apoi continuă fără să mai aștepte răspunsul: Șezi, draga mea.

Tracy nu se așază imediat, încercînd măcar astfel să nu se lase dominată de doamna Erim. Simțea că dacă îi va opune rezistență acestei femei dominatoare nu își va pierde prea repede curajul.

Nici imensa cameră nu era mai ordonată decît biroul. Pe rafturile bibliotecilor erau îngrămădite în dezordine tot felul de cărți. Într-un colț, pe o masă lungă, zăceau alte cărți, hîrtii, dosare și mape. Pe un fotoliu tapișat cu damasc roșu trona un alt talmeș-balmeș. Singura oază în toată acea dezordine era un șevalet, plasat lîngă ușile dinspre verandă, pe care adăsta o lucrare abia începută. Încăperea era încălzită de o sobă mare din faianță albă.

– Înțeleg acum la ce se referea domnul Hornwright cînd vorbea de necesitatea unei menajere,

remarcă Tracy cu un zîmbet ironic.

Doamna Erim reacționează ca și cum critica se referea la gospodăria ei.

– E cazul să afli că nu le permite servitorilor să se atingă de ceva. Praful nu-l deranjează decît atunci cînd se depune pe șevalet. Nu reușim să intrăm aici decît atunci cînd este plecat. Îți dai seama cît ne este de greu!

Așa era – Tracy își dădea seama. Sarcina ei se dovedea dificilă chiar de la primii pași. Ținînd seama de faptul că autorul acestui dezastru se opunea ordinii, nu avea nici o idee cum ar trebui să procedeze. Făcu cîțiva pași prin cameră și se opri în fața șevaletului. O fișie de hîrtie de culoare crem înfățișa o scriere turcească, decorativă, realizată cu tuș indian.

Doamna Erim remarcă interesul fetei.

– Ceea ce vezi acolo este vechea caligrafie turcă. Domnul Radburn s-a străduit să copieze aceste scrieri, deși nu le poate și citi. Dar vino și așază-te aici. Aștept să se întoarcă curînd și pînă atunci doresc să discutăm puțin. Nu am vești bune pentru tine.

Tracy se așeză și își îndreaptă privirea către gazdă. Doamna Erim renunțase la caftanul învâluitor și purta acum un costum taior gri, provenit de la aceeași firmă pariziană ca și ținuta lui Nursel. Părul lung, auriu, îl strînsese într-un coc pe ceafă. În lumina dimineții, tenul femeii strălucea.

Afișa aceeași expresie de calm și siguranță. Era limpede că se aștepta ca cei din jurul ei să-i accepte regulile. Tracy însă nu era dispusă s-o facă. Nu voia să se lase intimidată de această femeie și nici să-i permită s-o împiedice să-și realizeze scopul pentru care venise.

– Aseară, după cină, am vorbit cu domnul Radburn, spuse doamna Erim. Nu acceptă să rămîi. Nu vrea să-ți îngăduie să atingi nici o pagină din manuscrisul său. În schimb, am reușit să-l conving să discute cu tine. Când i-am cerut să-ți permită să stai o săptămînă, nici n-a vrut să audă. Este într-o dispoziție proastă – ce puteam face?

Tracy se întrebă dacă în discuția cu el lucrase pentru sau împotriva ei. Femeia nu-i inspira nici o încredere.

– Asta înseamnă că va trebui să discut personal cu el, spuse ea, străduindu-se să pară stăpînă pe sine.

Doamna Erim o privi un moment în tăcere, apoi se ridică în felul ei unduitor și traversă fără grabă încăperea către ușa închisă ce dădea în camera alăturată.

– Vino, spuse ea, vreau să-ți arăt ceva.

Deschise ușa de la dormitorul lui Miles și se dădu la o parte pentru a o lăsa pe Tracy să privească înăuntru. Era o cameră în care se trăia, dar într-o ordine desăvîrșită. Obloanele ferestrelor care dădeau spre verandă fuseseră deschise și soarele

pătrundea dinspre colina împădurită din față, încălzind aerul și trimițându-și razele pe pat ca un reflector pe o scenă.

Privirile lui Tracy fură reținute de un tablou agățat deasupra patului larg, cu tăblia sculptată. Tabloul reprezenta portretul unei tinere femei, în tonuri pastelate, pe un fundal tulbure, astfel încât evidenția chipul personajului. Tracy se sprijini de tăblia de la picioarele patului, zguduită de emoția care o cuprinsese. Știa de mult că acest moment trebuia să vină, dar acum era nevoită să-i facă față. De acolo, de pe perete, o privea sora ei, cu o expresie misterioasă, evazivă și totuși extrem de emoționantă, exact așa cum și-o amintea. Părea atât de vie încât se aștepta să-i vorbească.

Tabloul înfățișa o fată subțirică, într-o rochie albă de dantelă, cu părul blond legat la ceafă cu o panglică argintie. Capul, din semiprofil, dezvăluia liniile perfecte ale obrazului și bărbiei. Gura mare, cu buze palide exprima seriozitate. Pictorul se concentrase asupra ochilor, cu gene lungi, negre, care contrastau cu obrazul palid. Fata din tablou strecura pe sub pleoapele lăsate o privire cu o strălucire verzuie. Era un chip care prevestea tragedia, dar care, paradoxal, promitea cu perversitate și bucurii. Un chip tânăr, nu lipsit de griji. Pictorul sublimase fragilitatea, în contrast tulburător cu pata brutală,

întunecată a ochilor.

– Aceasta este Anabel, soția lui, spuse doamna Erim.

Tracy rămăsese cu ochii la tablou, așteptînd ca încăperea să nu se mai învîrtească în jurul ei. Fusesse pregătită să facă față emoțiilor, dar nu se așteptase să-i vadă portretul.

– Din cauza ei nu va putea fi terminată niciodată această carte, preciză cu calm doamna Erim. Acum trei luni a dispărut în mod tragic, după cum probabil ai aflat, și bănuiala unei sinucideri ne mai apasă încă. Domnul Hornwright gîndește în termeni pragmatici, socotește paginile de manuscris, ce tiraj va avea cartea cu desenele lui Miles Radburn. Vorbește de puterea de vindecare pe care o oferă munca, dar nu înțelege adevărul jalnic al acestei bănuieli.

Tracy întoarse privirea de la tablou. Mintea i se limpezise, camera nu se mai învîrtea.

– Ce înțelegeți prin adevăr? întrebă ea.

– Asta nu e treaba ta, răspunse cu o calmă siguranță doamna Erim, de parcă ar fi muștrat un copil. Nu trebuie decît să te întorci acasă și să-l faci pe domnul Hornwright să înțeleagă că nu va fi nici o carte. Nimic altceva nu te privește.

Așadar, de aceea fusese invitată în yali. Ca să rămînă, va fi nevoită să se lupte singură, să apeleze la propria putere de convingere.

– Doamnă Erim, constat că sînteți împotriva acestei cărți, atacă Tracy. Îmi puteți spune de ce?

Franțuzaica ridică din umeri.

– După cum ți-am mai spus, sînt realistă. Pentru un bărbat care a fost un mare artist, munca reprezintă un mijloc de a se înmormînta de viu. E ridicol ca unui copil ca tine să i se ceară să rezolve o astfel de problemă.

Tracy privi din nou tabloul.

– Vreți să spuneți că a iubit-o atît de mult încît nu mai găsește nici un sens vieții? Că nimic din ceea ce face nu-l mai pasionează?

– Ce absurditate! N-ai înțeles nimic. În ultimii ani ai căsniciei lor, iubirea dispăruse. Ea era imorală, inimaginabil de depravată. În ultimul timp o disprețuia, deși nu recunoștea acest lucru. A preferat să se cufunde într-o activitate fără sens cu mult înainte de moartea ei, activitate pe care o continuă și acum.

Nu era pentru prima oară că auzea vorbindu-se despre sora ei în termeni atît de duri. Cu toate acestea, chiar și după ce Tracy încetase de a mai fi fetița care își adora sora mai mare și aflase că Anabel era departe de a fi perfectă, nu acceptase realitatea. Enigma surorii ei o tulbura încă, la fel ca și gîndul că nu ar fi putut face ea însăși ceva mai mult ca să împiedice tragedia finală.

– De ce a murit? îndrăzni Tracy să întrebe. De ce să-și curme viața o ființă care avea tot ce-și dorea și era atît de frumoasă?

În clipa în care rosti întrebarea, își dădu seama că mersese prea departe. Uitase de prudență. În ochii

doamnei Erim apăru o expresie circumspectă.

— Este o copilărie să faci o paralelă între bunurile materiale și frumusețe, pe de o parte, și fericire, pe de alta, replică Sylvana Erim pe un ton ritos, făcând abstracție de faptul că modul ei de viață părea să o contrazică. Va trebui să te rezumi la însărcinarea pe care ai primit-o. Sînt nevoită să-ți reamintesc că viața particulară a domnului Radburn nu te privește. Am dreptate, domnișoară Hubbard?

Era momentul să facă un pas înapoi.

— Evident, acceptă ea. Însă portretul acesta mi-a trezit interesul.

— Ți-am arătat portretul pentru a te face să înțelegi nebunia acțiunii tale. Ar fi înțelept să nu-i spui domnului Radburn că l-ai văzut.

Tracy simți că-i iau foc obrazii. Trăia sentimentul unui copil pus la colț care nu îndrăznea să riposteze. Înainte să găsească răspunsul potrivit, se auzi un ciocănit în ușă și vocea lui Halide care striga ceva în turcește. Doamna Erim se întoarse imediat în birou și închise ușa dormitorului.

— M-a anunțat că vine. Rămîn doar pentru a te prezenta, pe urmă te descurci singură. Cînd te vei hotărî să reții un bilet la avionul care te va duce acasă, voi fi încîntată să te ajut.

Tracy și-ar fi dorit un răgaz mai lung pentru a-și reveni după șocul pricinuit de vederea portretului și de schimbul de cuvinte cu Sylvana Erim. I se părea că adevărata ei identitate fusese descoperită și își

dorea să poată recurge la subterfugiul lui Anabel, la felul acela de a privi pe sub gene și a nu-și dezvălui gândurile.

Ușa biroului se deschise brusc și un bărbat apărură în prag. Era înalt și suplu. Ținuta dreaptă lăsa să se ghicească faptul că fusese militar. Nimic din expresia lui nu trăda vreun interes pentru ceea ce-l înconjură. Trăsăturile puternice și colțuroase realizau un efect curios de distincție și frumusețe masculină. Părea mai în vîrstă decît era în realitate. La cei treizeci și opt de ani, figura lui exprima o anumită severitate, ca și cum ar fi fost incapabil să zîmbească sau să rîdă.

– Arăți bine, îl întîmpină doamna Erim. A fost o dimineață bună pentru plimbare. Miles, aceasta este domnișoara Hubbard, tînăra care a fost trimisă de la New York pentru a te ajuta să-ți termini lucrarea. În ochii ei licărea o expresie amuzată. Vă las acum, ca să rezolvați problema între voi... adăugă ea și se îndreptă spre ușă.

Miles Radburn închise ușa în urma ei, apoi se întoarse către Tracy cu o expresie de indiferență nedisimulată.

– De ce te-a trimis Hornwright? N-am să înțeleg asta niciodată. Tracy observă că nu-și pierduse accentul britanic în anii petrecuți în America. Așa cum nu înțeleg de ce ai mai venit după nota pe care ți-am trimis-o la hotel. Poate că ar fi mai bine să iei loc și să-mi explici despre ce este vorba.

Tracy se așeză în fața biroului, căutînd să

corecteze eticheta de „tînăra“ pe care i-o pusese doamna Erim. Încă de pe vremea cînd era doar un copil, se simțise de multe ori mai bătrînă decît Anabel.

Miles Radburn rămăsese în picioare, preocupat să-și aprindă pipa. Nici n-o mai privi, de parcă își făcuse deja o părere despre ea – o găsisese cu totul lipsită de importanță și nu era dispus să-i acorde atenție. Atitudinea lui reprezenta o provocare pentru Tracy. Era hotărîtă să-l convingă, indiferent de mijloacele folosite, să o lase să rămînă acolo.

După ce reuși să-și aprindă pipa, Miles dădu la o parte un teanc de hîrtii și se așeză pe colțul biroului, legănîndu-și piciorul liber. Fumul albăstrui de tutun împrăștiă un parfum plăcut.

– Dă-i drumul, o invită el. Spune ce ai de spus. I-am promis Sylvanei că am să te ascult. Dar atît și nimic mai mult.

Îl privi drept în ochi și își îndreptă spatele.

– Domnul Hornwright crede că lucrați la o carte importantă și interesantă. Mozaicul turcesc ocupă un loc semnificativ în istoria artelor și...

– Slăbește-mă cu frazele astea comerciale, o întrerupse Radburn. Știu de ce fac ceea ce fac. Sînt curios numai să aflu de ce ești aici. Lui Hornwright i-am sugerat s-o trimită pe domnișoara Baker. Chiar îți închipui că o poți înlocui?

Tracy se săturase să i se tot vorbească de sus.

– Încă nu sînteți pregătît pentru domnișoara Baker, îi spuse ea cu înverșunare. Ar arunca doar o

privire la această... mizerie și s-ar întoarce direct acasă. Credeți că îi va face plăcere să scotocească, strănutând din cauza prafului, prin această dezordine? arată Tracy către masa lungă de pe care un teanc de hîrtii amenința să se prăvălească în orice clipă.

Radburn își aținti ochii de un cenușiu rece asupra ei.

– Știu unde să găsesc tot ce îmi este necesar, și asta într-o clipă. Nu am nevoie să-mi încurce cineva lucrurile.

– Să încurce lucrurile! îl îngînă Tracy, uitînd că era acolo pentru a-l ruga, a-l flata, a-l ademini că să-i îngăduie să mai rămînă. N-am auzit în viața mea o asemenea aberație! Priviți la... asta!

Se ridică de pe scaun ca o furtună și ateriză cu amîndouă mîinile pe teancul de pe masă. Avalanșa ce urmă împrăstie hîrțiile, răspîndindu-le pe pardoseală, la picioarele lui Tracy. Indignarea o părăsi tot atît de repede pe cît o cuprinsese și acum privea îngrozită la dezastrul provocat. Nici nu mai îndrăzni să-l privească pe Miles Radburn.

Urmă o lungă tăcere, întreruptă de o explozie sonoră. Era un strănut. Domnul Radburn nu se mai putea opri. Își suflă violent nasul, dar continuă să strănute.

Tracy își aminti figura furioasă a tatălui său și abia se stăpîni să nu izbucnească în rîs. Nu era momentul.

– Vă purtați exact ca tatăl meu! strigă ea. Nu

lăsa pe nimeni să se atingă de ceva de pe biroul lui. În realitate, nu găsea niciodată ceea ce căuta. Eu eram singura care îi făceam ordine în hîrtii fără să le încurc vreodată. Așa că s-ar putea să am experiența necesară pentru a vă fi de folos.

Domnul Radburn scoase din nou batista.

– Poate că ai putea începe prin a aduna tot ce ai răvășit, spuse el cu răceală.

Tracy privi paginile împrăștiate.

– Și dacă le adun, unde să le pun? întrebă fata. Presupun că înapoi, în vîrfurile grămezii.

Obrajii palizi ai lui Miles Radburn se îmbujorară și pe frunte îi apărură picături de transpirație. Lui Tracy i se făcu milă și se întrebă, cu malițiozitatea care o năpădea în cele mai nepotrivite momente, cum ar trebui să procedeze cineva cu un intrus care se comporta așa cum făcuse ea?

– Vă rog să mă scuzați, spuse plină de căință, dar erați atît de departe cu gîndul încît a trebuit să fac ceva care să vă readucă pe pămînt și să-mi acordați puțină atenție. Cred că vă pot fi de ajutor fără să vă deranjez. Îmi place să fac ordine și știu să-mi țin gura și să nu fac zgomot. Pot să devin invizibilă. În plus, există și o miză în afacerea asta.

– De ce ar trebui să fii interesat de miza dumitale? o întrebă el. Nu eu te-am chemat aici.

Tracy continuă ca și cum nu l-ar fi auzit:

– Lucrez la Views de cîțiva ani și pot spune că este un loc minunat, incitant. Într-o bună zi, dacă am

să știu să mă fac destul de folositoare, o să ajung editor. L-am rugat pe domnul Hornwright să mă trimită în această misiune, convinsă că aş putea pune materialul în ordine înainte de venirea domnișoarei Baker. Dacă mă întorc acasă cu mâinile goale, o să mă dea afară.

Nu spusese chiar tot adevărul, dar se străduise să fie cât mai convingătoare.

— Asta te privește pe dumneata, eu nu am nici o responsabilitate.

Tracy îl privi cu un fel de milă. Părea un om din care lumina și căldura dispăruseră. Se întoarse și îngenunche pe podea, în fața hîrtilor împrăștiate, și începu să le adune și să le așeze în teancuri separate într-un spațiu liber de sub masă: paginile dactilografiate, indigourile, notele scrise de mînă și schițele. Rezervă un loc special pentru desenele terminate cu detaliile mozaicurilor și ale ceramicii. Cînd bărbatul din spatele ei se ridică de la birou și începu să măsoare camera nerăbdător, Tracy nu se întoarse să-l privească.

— Sînt un tip nervos, spuse el în cele din urmă și Tracy înțelese că se opriase lîngă șevaletul de lîngă ușa dinspre verandă. Nu am răbdare și nu încerc să fiu pe placul femeilor. Nu obișnuiesc să-i înjur pe servitori, dar cred că am să te înjur pe dumneata dacă mă plictisești.

Tracy se întoarse și îl privi.

— Dacă o să mă înjurați, o să ripostez. Nu-mi

place să fiu înjurată. Ar fi mai bine dacă m-ați ignora și m-ați lăsa să lucrez.

Întoarse desenul pe care îl avea în mână și citi: Sultan Ahmed.

– Desenul acesta este din Moscheea Albastră a sultanului Ahmed, nu-i așa? întrebă Tracy emoționată. Trebuie să o vizitez înainte de a pleca din Turcia. Vreau să văd și Sfinta Sofia – Ayasofia. Îl privi rugător. Domnule Radburn, vă rog să mă lăsați să stau măcar încă o săptămână!

Nu o repezi, deși o clipă păru gata să o facă. Apoi, spre surprinderea ei, zîmbi ușor.

– O săptămână, spuse el. Am să te mituiesc cu o săptămână. Altfel ești în stare să-mi arunci cărțile de pe rafturi și să mă îngropi în ele. Tatăl tău nu te-a înjurat niciodată?

– Tatăl meu era un gentleman, replică ea cu demnitate. Eram foarte mică și se mulțumea să-mi dea o palmă la fund.

– O soluție excelentă, spuse Miles Radburn și se întoarse la chinuitoarea operație de caligrafiere.

În cameră se lăsă tăcerea. Tracy se instalează pe podea, cu picioarele încrucișate, atentă ca scîndurile vechi să nu trosnească. Cînd ridică hîrțiile, avea grijă să nu foșnească și gesturile monotone o ajutară să se calmeze. Se străduia să-și reprime timidul sentiment de satisfacție care amenința să o cuprindă. Ce însemna o săptămână? Nu-i va fi de-ajuns nici pentru ceea ce făcea acum, ca să nu mai vorbim de treaba

cealaltă, mult mai importantă, care o adusese aici. Pentru pacea ei sufletească, trebuia să găsească un răspuns la întrebarea aceea. Deocamdată făcuse un prim pas. Domnul Hornwright ar putea cel mult să se mire de ceea ce făcea ea acum, dar nu ar avea de ce să fie nemulțumit.

Munca era neașteptat de interesantă. Miles Radburn notase pe dosul fiecărui desen locul de unde îl copiasse. Nu după multă vreme, avea deja un teanc cu desenele de la Moscheea Albastră și începuseră să apară și altele. Moscheea lui Suleiman Magnificul (Suleimanya) își avea desenele ei și multe alte moschei ale căror nume nu le putea pronunța. Tot așa și cele făcute la palate de care nu mai auzise, fiecare cu modelul specific. Varietatea desenelor de pe plăcile ceramice era surprinzătoare și inepuizabilă. Așeză paginile de manuscris într-un teanc separat, propunându-și să le citească mai târziu pentru a le selecționa în funcție de subiect. De multe ori, abia reușise să-și stăpânească strănutul. I-ar fi trebuit o cîrpă să le șteargă de praf înainte de a le îndosaria, dar deocamdată nu voia să facă nici un zgomot și continuă să sorteze.

Se strădui să nu se gîndească la portretul din dormitorul lui Miles Radburn în timp ce lucra. Curiozitatea, obsedantă, era însoțită de un sentiment de tristețe legat de pierderea surorii sale. Se stăpîni însă și își impuse să nu se mai gîndească decît la ceea ce făcea.

Dimineața trecu fără alte incidente. Radburn lucra la șevalet și nu-i acorda nici o atenție. Nimeni nu veni să-i deranjeze și când Tracy aruncă o privire la ceasul de mînă, constată cu surpriză că era aproape amiază.

— Eu am să lipsesc puțin, spuse brusc Radburn. Bănuiesc că o să te anunțe cineva cînd se va servi dejunul.

Ieși din cameră fără să arunce măcar o privire la teancurile ordonate care se înălțaseră la adăpost sub masă și trînti cu putere ușa în urma lui. Tracy sări în picioare și își întinse mădularele înțepenite. Va trebui să-și găsească o poziție de lucru mai comodă. Va cere încă o masă și un scaun. Poate că va apela la Nursel pentru asta. Doamnei Erim nu voia să-i ceară nimic. Femeia aceasta, care spusese despre Anabel că fusese o ticăloasă și o depravată și intenționa să o expedieze cît mai curînd acasă!

Într-un târziu Nursel bătu la ușa pentru a o invita la masă. Turcoaica își schimbase pantalonii cu o fustă largă, înflorată, care conferea mișcărilor ei multă grație. O clipă rămase cu ochii la teancul de hîrtii și de desene de sub masă.

— Ți-a dat voie să faci asta? E un adevărat miracol!

— Nu mi-a dat voie, recunosc Tracy, eu am început să fac ordine și el n-a știut cum să mă oprească.

— Atunci n-ai să te întorci imediat acasă, așa

cum crede doamna Erim?

Tracy dădu din cap.

– Am obținut o săptămână. După aceea vom mai vedea.

– Doamna Erim o să fie surprinsă, se pronunță Nursel prudent.

– Și nemulțumită, cred, adăugă Tracy.

Nursel nu mai făcu nici un comentariu.

– Masa este gata. Fratelui meu și mie ne-ar face plăcere să prânzești cu noi. Trebuie să-l cunoști și pe Murat. Doamna Erim ia masa în apartamentul ei. Te rog să cobori când ești gata.

După ce se întoarse în camera ei – camera lui Anabel – Tracy se privi în oglindă și constată că avea pînze de păianjen în păr, praf pe nas, iar mâinile îi erau negre. Domnul Miles Radburn coborî o treaptă în ochii ei – era neglijent și dezordonat. Trebuia să recunoască însă că dormitorul lui era curat și îngrijit. Ca într-o cazarmă. Nu exista nimic ce ar fi putut distra atenția de la surprinzătorul portret de pe perete.

Dacă era adevărat că o disprețuise pe Anabel de ce îi ținea portretul deasupra patului? Întrebarea o obseda. Era una dintre cele cărora trebuia să le găsească un răspuns. Nu acum, acum nu avea timp pentru asta, o aștepta Nursel și cel de-al patrulea membru al familiei. Trebuia să fie foarte atentă în timpul mesei, să nu-i scape ceva, să nu-și dea ei seama că era alta decît credeau. Simțea o ușurare că

nu era nevoită să dea din nou ochii cu doamna Erim. Femeia asta era foarte vicleană și o simțea în stare să-i surprindă orice scăpare, oricât de mică.

Se spală cu apă rece și coborî la etajul doi, unde Nursel o conduse într-o încăpere care servea de sufragerie și living. Și aici exista uriașa sobă turcească. Dar în vreme ce Sylvana adoptase în apartamentul ei luxul turcesc de altădată, cei doi membri mai tineri ai familiei își mobilaseră salonul făcînd concesii ambelor stiluri – atît turcesc, cît și european. Dar efectul era ciudat. Firește, aveau un gust desăvîrșit în ceea ce privește componenta autohtonă, în schimb cea europeană lăsa mult de dorit. Obiecte de ceramică, altele cu incrustații de sidex din Orientul Mijlociu, covoare vechi și frumoase făceau un contrast neplăcut cu mobilele greoaie și lipsite de grație din lemn de mahon sau de nuc. De-a lungul unui perete se aflau vitrine cu obiecte de artă miniaturale.

– Fratele meu are treabă în laborator, așa că nu-l vom aștepta, spuse Nursel. Uneori nici nu vine la masă. A făcut cercetări asupra bolilor din Orientul Mijlociu și acum lucrează la un nou medicament împotriva unui virus care atacă mai ales ochii.

– Va veni și domnul Radburn la dejun? întrebă Tracy.

– Cine poate ști? răspunse Nursel nepăsătoare. Musafirul nostru face numai ceea ce-i place.

Se așezară la masă și un servitor le aduse o supă

fierbinte de legume.

—Trebuie să te previn că avem un mic conflict, spuse Nursel. În mod obișnuit, fratele meu nu se enervează. Chiar dacă uneori are păreri strict personale, rămîne politicos, cu condiția să nu se enerveze. Astăzi este foarte furios pe domnul Radburn.

Nursel n-ar fi vrut să continue, dar Tracy nu scăpă ocazia de a afla cît mai multe despre Miles Radburn.

—Dar ce-a făcut ca să-l înfurie pe fratele tău? o întreabă ea.

Nursel nu-și putea ascunde antipatia pentru artist.

—Ieri, Murat a vrut să traverseze cu caicul nostru Bosforul pentru a se întâlni cu cineva important, dar domnul Radburn luase ambarcația. Mai avem o barcă mică cu motor, dar plecase cu ea Ahmet Effendi. Murat este și acum furios. Tracy surprinse un licăr malițios în ochii lui Nursel. Trebuie să te previn că e mai bine să-ți pleci ochii și să nu ai nici o opinie, ca femeie, cînd fratele meu este furios. Deși este un turc modern și un mare admirator al lui Mustafa Kemal, cînd e vorba de femei devine tradiționalist. Și despre mine se spune că sînt emancipată. Așteaptă însă și ai să vezi.

Cuvintele și atitudinea ei sugerau că este destul de independentă, deși în casă afișa o purtare supusă.

Abia terminaseră supa cînd apărură doctorul Erim.

Era un bărbat de înălțime medie, un brunet frumos. Deși avea câțiva ani buni mai mult, îți dădea seama imediat că e frate cu Nursel. Ochiul lui erau tot atît de mari și de lunguroși ca și ai surorii sale – adevărați ochi orientali. Părul des și negru, pieptănat peste cap, lăsa liberă o frunte înaltă, dar nasul acvilin îi dădea figurii o notă de duritate.

Erim se aplecă galant asupra mîinii lui Tracy, dovedindu-se sensibil la compania femeilor. Îi arătă mai multă prietenie decît ceilalți membri ai familiei și îi puse o mulțime de întrebări despre ea, despre activitatea și despre prezența ei la Istanbul, fără să aibă aerul unui inchizitor. O trata ca pe o femeie, ceea ce îi restabili puțin încrederea în sine, zdruncinată de indiferența totală cu care o tratase Miles Radburn. În același timp, însă, atenția pe care i-o acorda Erim o cam descumpănea. Era un joc pe care nu-l mai practicasese. Lui Anabel i s-ar fi potrivit ca o mănușă, dar Tracy recunoștea că nu poate fi o a doua Anabel.

– Îmi face plăcere că ați venit să ne vizitați la Istanbul, domnișoară Hubbard, chiar dacă acest voiaj s-ar putea dovedi o pierdere de timp pentru dumneavoastră.

– Am început deja să lucrez pentru domnul Radburn, îl informă Tracy. Nu cred că e o pierdere de timp de vreme ce îl pot ajuta în pregătirea materialului pentru cartea sa.

Murat Erim ridică din umeri.

– Munca asta trebuie efectuată de un turc. Domnul Radburn este un outsider. Nu va putea înțelege sufletul mozaicurilor noastre antice așa cum ar face-o un turc.

Tracy se trezi luînd apărarea proiectului lui Miles.

– Domnul Radburn pare să fi făcut temeinice cercetări în materie. Editorii de la Views sînt convinși că această carte va fi foarte importantă.

– Fără îndoială, fără îndoială, spuse domnul Erim împăciuitor și abandona subiectul.

În timpul prînzului, Erim se dovedi deosebit de comunicativ. Îi explică cum se făceau dolmas, din frunze de viță umplute cu orez, nuci și stafide și sublinie obiceiul turcesc de a da gust bucatelor cu suc de lămîie. Tracy constată chiar că friptura de miel are un gust mai bun dacă e stropită cu puțină zeamă de lămîie. Apoi Erim vorbește despre sora lui de parcă ar fi fost una din legumele aflate în propria-i farfurie.

– Nursel este un exemplu viu de ceea ce face Turcia pentru femei, spuse el cu mîndrie. Nu se poate compara cu ce a fost odată. Femeile pot îmbrățișa astăzi orice carieră. Știi că sora mea a studiat medicina?

Tracy o privi pe Nursel cu mirare, dar turcoaica clătină din cap, dezaprobindu-și fratele.

– Vă rog... Murat știe că nu mi-am terminat studiile. Tatăl și frații mei mi-au supraestimat forțele,

au fost prea entuziaști. De fapt, nu mi-am terminat studiile.

– N-are nici o importanță, fiindcă îmi este de mare folos în laborator, interveni Murat. Bineînțeles, când reușesc să o conving să mă ajute. Este foarte preocupată de evenimentele sociale, de coafurile de ultimă modă sau de parfumurile pe care le produce doamna Erim. Când rosti aceste cuvinte, inspiră puternic pe nări și făcu o ușoară grimasă. Chiar și laboratorul meu a început să miroasă a esență de trandafiri.

– Ceea ce nu-i strică deloc, ripostă Nursel malițioasă. Șobolanii și șoarecii nu emană un miros prea plăcut. Dacă vrei, în după-amiaza asta te pot ajuta.

Apariția lui Miles Radburn întrerupse conversația. El se așează pe locul rămas liber fără să se scuze pentru întârziere, dar se lansă în explicații privind caicul.

– Sylvana mi-a spus că te-ai supărat, i se adresă el doctorului Erim. Îmi cer scuze, nu știam că ai nevoie de el și trebuia să verific ceva de urgență.

Ochii întunecați ai lui Murat Erim aruncau flăcări și el se abținu cu greu să nu explodeze. Supărarea lui părea disproporționată în raport cu ceea ce se întâmplase.

– Ar fi bine să ceri permisiunea înainte de a folosi barca, spuse el.

– Firește că am cerut permisiunea. Miles își

așinti privirea în farfuria cu supă. Sylvana mi-a spus că pot s-o iau. Încă o dată, îmi cër scuze dacă ți-am provocat vreun neajuns.

Doctorul Erim îl străpunse cu privirea și Tracy își spuse că așa trebuia să arate ura. N-o mai văzuse exprimată cu atîta vigoare în ochii unui bărbat.

– Există momente, spuse doctorul Erim, cînd uit că nu sînt stăpîn în casa tatălui meu.

Nursel îi aruncă fratelui său o privire piezișă, apoi plecă ochii. Miles nu ripostă, de parcă o dată cu scuzele considera discuția încheiată. Tracy își aminti că domnul Homwright vorbise de un zid – Miles Radburn se retrăsese acum îndărătul unui zid și pentru el ceilalți nu mai existau.

Doctorul se retrase și el într-o tăcere plină de resentimente. Tracy, care ședea lîngă el, îl văzu scoțînd din buzunar un șirag de mătănii din fildeș pe care începu să le treacă printre degete. Mărgică după mărgică, le lăsa să alunece, pînă cînd ajunse la ultima, mai mare, care unea capetele șnurului ce se termina cu un ciucure. După ce frămîntă între degete ultima mărgea, reluă mișcarea în sens invers, pînă cînd se calmă.

Nursel observă că Tracy îl urmărea pe Murat și i se adresă fratelui său:

– Cred că domnișoara Hubbard nu a mai văzut un tespih. Arată-i-l, te rog.

Murat tresări de parcă n-ar fi fost conștient de mișcarea degetelor sale și ridică zîmbind mărgelele

de fildeș.

– Noi credem că atunci când degetele sînt active, nervii se relaxează, spuse el și-i întinse șiragul lui Tracy.

Tracy simți căldura degetelor lui cînd luă mărgelele în mînă.

– Sînt pentru rugăciune? întrebă ea.

Murat Erim făcu un gest de negație.

– Astea nu. Un adevărat tespîh de rugăciune trebuie să aibă treizeci și trei de mărgele. Țsta este mai scurt. Am auzit că englezii le spun „șiraguri pentru astîmpărare“. Sînt doar pentru scopuri terapeutice, țin mîinile active. Poți să vezi astfel de șiraguri la bărbații din tot Orientul Mijlociu.

– Curios, se pare că femeile nu au nevoie de o astfel de supapă. Nursel își ridică mîinile frumoase. Presupun că noi trebuie să fim atît de ocupate cu treburile gospodărești încît să n-avem nevoie de ele. Murat are o mulțime de asemenea șiraguri în colecția lui. Trebuie să i le arăți domnișoarei Hubbard.

– De ce nu? spuse Murat. Am să i le arăt chiar acum, pînă ni se aduce desertul.

Cu o cheie pe care o scoase din buzunar, descuie una dintre vitrinele aflate de-a lungul peretelui, luă cîteva șiraguri de pe un raft unde se aflau expuse o mulțime de mătănii de culori diferite și le puse pe masă. Erau încîntătoare, unele mai puțin valoroase, în fel de fel de culori, altele erau prețioase, din fildeș și chihlimbar – roșcat, auriu sau de culoarea mierii. Toate erau perfect rotunjite pentru a aluneca ușor între degete. În

grămăjoara de pe masă se afla un singur tespih negru ca lignitul, care lucea întunecat printre celelalte. Murat Erim întinse mîna și-l luă.

– Acesta este tipic turcesc, un șirag de chihlimbar negru.

Tracy, ale cărei degete se jucau cu mărgелеle, încremeni. Avea impresia că toți cei din încăperea își ațintiseră privirea asupra mărgелеlor negre din mîinile doctorului Murat. Chiar și Miles Radburn îl privea atent. Ahmet, care tocmai intrase în încăperea purtînd o tavă cu șerbet de trandafiri, aruncă o privire asupra grămezii strălucitoare, rămînînd cu ochii ațintiți asupra șiragului negru.

Lui Tracy i se păru că aude vocea lui Anabel, răsunînd în cameră ca un ecou. Tonul isteric pe care îl sesizase în ultima convorbire telefonică cu sora sa era ațit de prezent în amintirea ei, încît se aștepta ca și ceilalți să o audă și să-i dea un răspuns. Anabel spusese ceva în legătură cu „chihlimbarul negru“, dar din frazele ei confuze Tracy nu înțelese nimic. Acum, în această casă, vorbele surorii sale îi reveniră în memorie și hotărî să nu scape ocazia de a afla mai mult despre aceste cuvinte-cheie.

– Ce este un chihlimbar negru?

Murat lăasă din mîna mărgелеle negre.

– Este un soi de lignit scos din niște mine aflate lîngă granița noastră de est, într-un oraș numit Erzerum. Din el se fac broșe, diverse alte bijuterii, precum și tespihuri.

Tracy luă șiragul în mână. Pietrele negre, netede aveau luciri întunecate. Degetele ei le mîngîiară de mai multe ori, dar nu-i provocară nici o senzație deosebită.

Murat Erim puse la loc șiragul negru și strînse grămada pentru a face loc farfuriilor de desert pe care le adusese Ahmet. După o pauză, făcu un gest către mătânii.

– Alegeți-vă unul dintre ele, domnișoară Hubbard. Ca amintire din Turcia. Vă rog, luați-l pe oricare vă place.

Tracy îi mulțumi. Ezită o clipă, apoi luă în mână șiragul negru. I se păru că întreaga încăpere fremăta în așteptare. Nepăsătoare, lăsă șiragul să-i alunece printre degete, îl dădu la o parte și alese un altul, din mărgelile gri-albăstrui.

– Sînteți foarte amabil, spuse ea. Pot să-l iau pe acesta albastru? Se potrivește cu rochia mea.

– Sigur că da, răspunse Murat. Păstrează-l.

Momentul de tăcere, de așteptare trecuse. Atmosfera reveni la normal. Murat Erim luă șiragurile și le puse la loc, apoi încuie vitrina. Tracy ridică tespihul ales și-l lăsă să se legene pe un deget, conștientă că Murat nu privea mărgelile, ci pe ea. Avea o expresie ciudată, întrebătoare. Ahmet nu-i acorda atenție, iar Miles se retrăsese îndărătul zidului. Și totuși, Tracy rămăsese cu impresia că atenția tuturor fusese concentrată asupra chihlimbarului negru și că Murat îi urmărise reacția, interesat de faptul că îl respinsese și nu de alegerea pe care o făcuse.

Nursel întrerupse tăcerea, încercînd să inițieze o conversație.

– Vorbește-ne despre dumneata, domnișoară Hubbard. În ce parte a Statelor Unite te-ai născut?

Tracy lăsă mătăniile să-i cadă în poală și, luată prin surprindere, spuse:

– M-am născut în Iowa, asta este în Midwest. În clipa următoare îi veni să-și muște limba. Chiar dacă pentru Miles Radburn sau pentru ceilalți doi faptul că se născuse în același stat cu Anabel prezenta vreun interes, nici unul nu lăsă să se vadă și Tracy continuă grăbită:

– Mi-am dorit întotdeauna să trăiesc în New York. Îmi place mirosul cernelii de tipar și am vrut să fiu în centrul activității editoriale.

Își dădu seama că suna penibil ceea ce spunea, dar îi era greu să se oprească. Se simți ușurată cînd Murat Erim interveni în conversație, dînd uitării ciocnirea cu Miles Radburn, care nu părea să-și fi dat seama cît de mult îl enervase. Tracy se delectă cu șerbetul parfumat și rahatul lokum, delicată specific turcească.

Cînd se ridicară de la masă, Tracy se întoarse spre Miles Radburn cu intenția de a-l întreba ceva în legătură cu programul de după-amiază, dar acesta o întrerupse scurt:

– Aș prefera să renunți pentru moment la... gospodăreală. N-am să fiu prezent și nu vreau să te bagi în hîrțiile mele cît timp nu sînt de față.

Nu așteptă răspunsul și o porni către scări. Ahmet

ținu ușa deschisă pentru Tracy și se aplecă în timp ce trecu pe lângă el. Tracy rămase cu impresia că Ahmet înțelesese cuvintele lui Miles, că știa mult mai bine engleza decît lăsa să se vadă.

Tracy se retrase în camera ei, enervată. Nu avusese nevoie de prezența lui Miles în dimineata aceea, nu-i adresase nici o întrebare. Era nevoie să se monteze pentru a-l putea înfrunta și a obține ceea ce dorea.

Ținea încă în mînă tespihul gri-albăstrui. Îl privi indiferentă, cu gîndul la chihlimbarul negru. Nu avea certitudinea că reacția celorlalți fusese doar o impresie. Șiragul părea absolut inofensiv. Și totuși, vocea îngrozită a Anabelei îi răsuna încă în minte. Făcea parte din enigma care o obseda și pe care trebuia s-o dezlege.

Puse șiragul jos și se concentrează asupra problemei care o frămîntase toată dimineata. Trebuia să găsească o explicație pentru faptul că portretul lui Anabel se afla pe peretele din dormitorul lui Radburn, cu toate implicațiile pe care le avea prezența acestuia acolo. Înțelesese de la Anabel că el n-o mai iubea. Dorința de a revedea portretul era atît de puternică, încît Tracy nu mai avu nici o îndoială asupra pasului următor. Miles Radburn lipsea, deci momentul era propice. Întredeschise ușa și ascultă cu atenție. Din salonul întunecos nu se auzea nici un sunet. Răzbăteau doar vocile servitorilor, de undeva din încăperile mai îndepărtate. Deschise larg ușa și privi spre biroul lui Miles. Ușa acestuia era întredeschisă și Tracy porni într-acolo, străduindu-se să facă cît mai puțin zgomot.

4

Împinse prudent ușa și privi înăuntru. Rămase surprinsă constatînd că Ahmet se afla în fața șevaletului lui Miles și studia concentrat scrierea. Cînd îi sesiză prezența, se întoarse către ea și, privind-o fără să clipească, îi arătă textul caligrafiat.

– Hanimefendi, spuse el, acesta este cuvîntul lui Allah.

Explicația o liniști. O clipă avusese impresia că prezența lui Ahmet era ciudată. Își zise însă că nu era nici un motiv de îngrijorare. Ca orice bun mahomedan, Ahmet studia Coranul

pe care Miles îl copiasc.

— Poți citi vechea scriere turcească, Ahmet Effendi? îl întreabă ea.

Acesta dădu doar din cap, fără să precizeze dacă înțelesese sau nu întrebarea, și ieși din încăperea strecurându-se pe lângă ea. Se mișca atât de ușor și fără zgomot încât abia îl auzi coborînd scările, deși rămăsese în prag, urmărindu-l cu privirea.

După ce se asigură că Ahmet plecase, Tracy traversă încăperea către ușa dormitorului lui Miles și o deschise. Inima îi bătea nebunește. În cameră nu se afla nimeni. Fata se duse la picioarele patului de unde putea vedea cel mai bine portretul surorii sale. Avea convingerea că acest portret nu fusese expus niciodată și că Miles Radburn îl pictase în primele zile după căsătorie. Avea destule cunoștințe despre pictura lui pentru a remarca frumusețea portretului, deși nu semăna cu nimic din ceea ce pictase el pînă atunci. Ceața argintie în care plutea întregul portret, figura tragică, de o frumusețe pură, ochii într-un contrast dramatic cu trăsăturile întunecate, totul era diferit față de stilul obișnuit al picturilor lui Radburn. Deși într-o manieră virilă, reușise să sporească feminitatea modelului. Miles era un desenator desăvîrșit. Perfecțiunea stilului său avea întotdeauna un efect emoțional asupra privitorului.

Tracy își aminti de niște versuri din copilărie

și le rosti cu glas tare: „Această fecioară a trăit fără alt gând decît acela de a iubi și de a fi iubită de mine“.

Anabel Lee era fata din versuri, în timp ce Anabel de pe pînză se înșelase în dragostea ei. Artistul prinsese în figura tinerei o anume frivolitate care o speriasc întotdeauna pe Tracy. Avusese aceeași privire cu opt ani în urmă, cînd revenise în Iowa pentru a-i spune surorii sale de cincisprezece ani că avea să se căsătorească.

Tracy chiulise de la școală în ziua aceea pentru a o lua pe Anabel de la gară. Se duseseră să prînzească în separeul unui restaurant de cartier, cu speranța că nu vor fi observate. Anabel fusese veselă, vioaie, dar în același timp alunecoasă, greu de definit. Lui Tracy i se păruse mai frumoasă ca oricînd și simțise un soi de emoție dureroasă – dragoste amestecată cu puțină invidie. Să-i semene lui Anabel – aceasta era dorința care o dominase de cînd se știa, deși își dădea seama că greșește, că ar trebui s-o respingă, să o învingă. Atunci lui Tracy i se păruse că Anabel putea avea tot ce-și dorea, că era suficient să ceară ca să primească, în vreme ce ea, Tracy, intra în competiție cu o imagine pe care nu o va putea atinge niciodată.

În ziua aceea, Anabel ciugulea din mîncare și nu mai contenea să-i povestească, entuziasmată.

– Am pozat pentru el, Bunny scumpă! îi

spusese ea, folosind numele cu care își răsfăța sora mai mică. Așa l-am cunoscut. El spunea că am oase bune, sau cam așa ceva, și o anume caracteristică pe care vrea să o exprime pe pînză. Și pe urmă a început să-și facă griji cu – știi tu, așa cum pătesc toți, și izbucni într-un rîs strident, pe care și-l înăbuși cînd observă că lumea o privește.

Așa era Anabel – le făcuse tuturor probleme, mai ales mamei lor. Tatăl lui Tracy – tatăl vitreg al lui Anabel – fusese singurul care refuzase să-și facă griji. Cînd Anabel fugise de acasă, la scurt timp după ce Tracy împlinise doisprezece ani, nu se agitase deloc, probabil că se simțise chiar ușurat. Tracy își amintea că aproape îl urise pentru asta.

Deși mama ei suferise foarte mult – Anabel fusese întotdeauna favorita ei – nu avusese curajul să-i ia apărarea fetei în fața soțului. Conștientă de situație, Anabel nu se mai întorsese acasă. Îi trimitea din cînd în cînd lui Tracy scurte scrisori, parcă scrise pe un colț de masă, în care nu spunea mai nimic. Tracy îi răspundea cu epistole lungi, stimulată de instinctul ei care îi spunea că legătura lui Anabel cu familia trebuia păstrată, oricît de slabă ar fi fost. Considerase că cineva trebuia să păstreze această legătură și nu renunțase niciodată. Anabel venea din cînd în cînd în orașul natal, numai ca s-o vadă în taină pe Tracy, niciodată pe mama lor sau pe tatăl vitreg. În familie, viața lui Tracy nu fusese prea ușoară. Mama o învinovăța pe ea

pentru plecarea lui Anabel. Atunci Tracy acceptase judecata mamei sale și își făcuse reproșuri. Suferise cum numai o fetiță de doisprezece ani poate să sufere și să-și facă reproșuri. Abia acum înțelegea mai bine ce se întâmplase. Nu fusese altceva decât instrumentul destinului. Faptul că se purtase ca un copil gelos nu era ceva care să te apese tot restul vieții. Până la urmă, Anabel tot aceeași hotărâre ar fi luat. Aceasta reprezenta de fapt enigma : Anabel avea întotdeauna tendința să se avînte spre dezastru, fără să gîndească, chiar dacă riscul era evident.

După plecarea lui Anabel, noi ziduri se ridicaseră în jurul lui Tracy. Toți o urmăreau suspicioși, așteptînd parcă să greșească cu ceva. Fire deschisă și comunicativă, Tracy nu dorea altceva decât să i se acorde încredere, dar se izbea de îndoială și suspiciune oriunde se întorcea. Și asta pentru că Anabel fugise de-acasă. Dragostea ce i-o purta surorii ei începu să scadă, minată de resentimente. Acum știa că în felul acesta se apăraseră, și pe bună dreptate. La timpul respectiv nu înțelesese asta și fusese marcată de un sentiment de vinovăție. Chiar și acum, vechiul sentiment de vinovăție pentru a fi fost geloasă pe sora ei o urmărea și o făcea să se îndoiască de adevăratele sentimente față de Anabel.

În ziua aceea, la restaurant, Tracy încercase să-și asume vina pentru cele

întâmplare. Ca de obicei, Anabel protestase.

– S-ar fi întîmplat oricum, iubita mea, îi răspunsese ea cu o sinceritate neobișnuită. Nu trebuie să-ți reproșezi așa ceva toată viața.

Îi vorbise apoi despre viitoarea ei căsătorie cu un bărbat care știa „aproape totul“ despre ea și care o iubea așa cum era. Refuzase însă rugămintea lui Tracy de a se împăca cu mama ei.

– Nu vreau.

Anabel putea fi încăpățînată, dar uneori încăpățînarea ei se topea și te lăsa dezarmat.

– Îmi pare rău, Bunny scumpă, continuase ea, dar nu vreau ca viitorul meu soț să-i întîlnească pe mama și pe tata. El știe că sînt singură pe lume, că nu am pe nimeni care să mă ajute la nevoie – ceea ce nu-i departe de adevăr. Îi place această imagine. De aceea nu-i pot spune nimic nici despre tine.

Pe Tracy, hotărîrea ei o rănise, dar nu avusese încotro și o acceptase. Anabel își găsise un nou bărbat care să-i poarte de grijă, iar surioara ei fusese foarte ușurată să audă așa ceva.

Anabel îi mai povesti că urmau să plece în Anglia, să viziteze rudele lui Miles, și după aceea, în Turcia, unde își vor petrece luna de miere. Ca pictor, Miles fusese întotdeauna fascinat de Istanbul, dar acum voia să mai facă și altceva în afară de pictură.

– Dacă ai ști cît de frumos se poartă și cîtă încredere îmi inspiră, îi spusese sora ei cu

entuziasm. Știu că o să mă apere și n-o să mă facă niciodată să sufăr. Pentru prima oară în aiurita mea viață simt că am să fiu fericită. Și, mai ales, în siguranță. Când o să ajungem acolo, am să-ți trimit ceva, un semn, ca să știi că totul merge bine. Ceva care o să te facă să te gîndești mereu la mine.

Anabel se ținuse de cuvînt. Broșa în formă de pană îi sosise cu avionul și nu se mai despărțise niciodată de ea. Primise și un mesaj de la Anabel: Poart-o, draga mea Bunny, și nu mă uita! N-a fost o idee rea cînd te-ai hotărît să-mi faci educația.

Tracy a purtat broșa care îi amintea că Anabel își găsise fericirea și că de acum înainte totul va fi bine pentru sora pe care o adora. Cu toate astea, Tracy sesizase la Anabel un viciu ascuns, asemeni unei crăpături fine într-un pahar de cristal – ceva pentru care nu exista leac. Tracy făcea abstracție de această descoperire și nu o lăsa să-i altereze dragostea și loialitatea față de sora ei.

Tracy atinse broșa cu un gest familiar în timp ce privea portretul surorii sale și simți cum o podidesc lacrimile. În realitate, Anabel nu fusese în siguranță, iar în ultima perioadă suferise. Miles nu se dovedise persoana demnă de încredere pe care și-o dorise. Licărirea verzuie ce se zărea printre genele negre nu spunea nimic despre gîndurile fetei din portret.

În spatele ei se auzi o voce care o întrebă pe un ton rece ca gheața:

– Pot să știu ce faci în camera asta?

Surprinsă, Tracy se întoarse și-l văzu pe Miles Radburn stînd în pragul ușii. Sub masca imobilă se simțea clocotind mînia și Tracy se alarmă. Anabel o prevenise și, cu toate că nu luase în serios predispoziția către isterie a surorii sale, acum se sperie și îi dădu primul răspuns care îi trecu prin minte:

– Scuzați-mă, știu că n-ar fi trebuit să intru aici, dar doamna Erim mi-a arătat acest tablou azi-dimineață și n-am rezistat, am venit să-l mai privesc o dată. Cred că acesta este – și vreau să știți că am văzut multe portrete făcute de dumneavoastră – unul dintre cele mai frumoase.

– Nu l-am făcut pentru a fi expus, domnișoară Hubbard, replică Miles Radburn. Dacă vrei să mai stai aici o săptămînă, va trebui să rezști la asemenea tentații. Parcă îți sugerasem să nu vii în biroul meu în după-amiaza asta?

Tracy încuviință din cap, fiindcă i se pusese un nod în gît și lacrimile îi împăienjeniseră ochii. Radburn se dădu la o parte ca să o lase să treacă, după care se instalează la șevalet, dîndu-i să înțeleagă că prezența ei era inoportună.

Tracy se opri la ușă, cu mîna pe clanță. Trebuia neapărat să afle ceva și se hotărî să folosească prilejul.

– Cînd am intrat aici, am... văzut... Ahmet era aici și studia fișia aceea caligrafiată. Văzînd că l-am

surprins, mi-a spus că citea cuvintele lui Allah. Apoi a plecat.

Miles nici măcar nu o privi și nu făcu nici un comentariu. Așteptă doar ca ea să plece. Nimic nu trăda că l-ar fi interesat mișcările lui Ahmet.

Tracy reuși să împingă cu vârful piciorului zăvorul de lângă podea și când întredeschise ușa, pisica albă se strecură înăuntru. Părea că se află la ea acasă, căci sări pe biroul lui Miles, cu grijă și grație, fără să clintească nici o hîrtie. Apoi se așeză și-l privi pe Miles cu ochii ei mari, verzi. Pisica lui Anabel. Pisica albă căreia Anabel îi dăduse numele cu care o răsfața pe Tracy: „Bunny“. Poate din cauza singurătății, poate de dorul celor de acasă.

Miles făcu un gest de parcă ar fi vrut să alunge pisica de pe birou, dar Tracy i-o luă înainte, ridică animalul în brațe și îl privi sfidătoare.

– Biata Yasmin! spuse ea lipindu-și obrazul de blănița moale.

– Nu așa o cheamă! protestă Miles. O cheamă...

– Știu, Bunny! Dar e un nume caraghios pentru o pisică. Așa că am rebotezat-o și acum e pisica mea. Cel puțin cît voi sta aici. Și oricine o va lovi...

Miles scăpă o înjurătură. O adevărată înjurătură englezească. Tracy strînse pisica la piept și fugi din cameră. În urma ei, ușa fu trîntită cu putere.

Ajunsă în odaia ei, Tracy se așeză cu ghemotocul cald în poală. Dăduse de belea. Dacă Miles își va da seama cine este de fapt, o va

trimite direct acasă. De asta cel puțin era sigură.

— Măcar de mi-ar spune ceva despre Anabel, îi șopti ea pisicii. Ce-am să mă fac, Yasmin?

Yasmin, sătulă de atâtea mîngîieri și emoții omenești, o zgîrie, zbatîndu-se să scape din brațele ei. Sări apoi drept în mijlocul patului și începu să se spele sistematic, îndepărtînd cu limba ei aspră orice urmă de mîină omenească.

Tracy privea absentă semnele lăsate de ghearele pisicii. Faptul că Miles se înfuriase și înjurase din cauza unei pisici ar fi trebuit să o amuze. Dar acum era vorba de Anabel. În afară de apelul telefonic al surorii sale, mai era și scrisoarea soșită cu peste șase luni în urmă.

Anabel îi scrisese că împreună cu Miles se întorseseră la Istanbul la invitația unui bun amic în casa căruia își petrecuseră luna de miere. Miles nu mai picta, dar îl pasionau mozaicurile turcești. Doamna Erim îi oferise o bază de unde să-și înceapă cercetările și făcuseră și un aranjament în privința locuinței. Sora ei o ruga să lase totul baltă și să vină în vizită la Istanbul.

Dacă vii, înseamnă că-mi ești cu adevărat soră, îi scrisese ea. Am nevoie de tine, scumpa mea. Aici toate merg prost și mi-ar fi de mare ajutor să pot vorbi cu tine.

Nu era prima dată cînd Tracy primea astfel de apeluri disperate. La cîțiva ani după căsătorie, într-o

vară, Anabel îi plătise drumul pînă la New York și Tracy o vizitase, deși părinții nu fuseseră de acord. Cu ocazia aceea constătuse că Anabel arăta rău – era slabă, foarte nervoasă și avea ieșiri necontrolate. Nu mai era Anabel cea veselă și entuziastă. Se plîngea de viața plicticoasă pe care o ducea și o revolta faptul că soțul ei o neglija. Miles se afla atunci în Anglia și Tracy regretase că nu-l putuse întîlni. Încercase deci să o calmeze pe Anabel și să o determine să privească lucrurile mai rațional, dar strădania ei se dovedise inutilă. Tracy nu se descurajase – tot mai credea că sora ei avea calități pe care nu reușise să le pună în valoare. Cînta și dansa excelent și cu puțină ambiție ar fi reușit în teatru. Dar cea mai prețioasă era capacitatea lui Anabel de a-i antrena pe cei din anturajul său. Poseda un adevărat talent de a crea o atmosferă veselă, relaxată. Chiar și Nursel fusese cucerită de această calitate. Îi povestise cum fugiseră împreună ca să scape de mutrele severe de acasă și să se amuze în voie. Dar Anabel, cea care iubea atît de mult viața, fusese anihilată de o altă Anabel. Există oameni cu adevărat talentați pe care o putere stranie îi împinge spre autodistrugere, iar cei care îi iubesc nu pot interveni și sînt nevoiți să asiste îngroziți la această tragedie.

După vizita la New York, Tracy își dăduse seama că Anabel începuse să se izoleze. Continuase totuși să-i scrie genul de scrisori pe care sora ei le aștepta. Era tot ce mai putea face.

Cînd se consideră destul de matură pentru a se elibera de atmosfera imposibilă de acasă, Tracy se instalase la New York. Anabel și Miles părăsiseră însă America, astfel că în cei doi ani petrecuți pe Coasta de Est nu mai avusese ocazia să-și reîntîlnească sora. Cînd primise acea ultimă scrisoare de la Anabel, Tracy trăise un sentiment de simpatie, dar și de îngrijorare. Știa că Anabel obișnuia să exagereze și să dramatizeze totul. N-ar fi realizat practic nimic dacă ar fi plecat imediat la Istanbul. Tot ce ar fi putut face ar fi fost s-o țină de mîină, să-i asculte plîngerile și, eventual, să-i ridice moralul. Ca urmare, îi răspunsese că nu poate veni momentan, dar o va face mai tîrziu. Dacă ar fi plecat atunci, cînd se afla de probă în noul departament, s-ar fi putut ca la întoarcere să nu mai fie reprimată. Anabel trebuia să înțeleagă cît de importantă era slujba pentru ea.

Sora ei nu-i răspunsese. Tracy îi scrisese din nou, promițîndu-i să-i facă o vizită în vara următoare. Cîteva luni nu mai avu nici o veste, ceea ce nu i se păru ceva neobișnuit. Fericită pentru prima oară în viață și preocupată de ceea ce făcea, Tracy nu-și mai făcu griji pentru sora ei. Știa că Anabel o va ierta și o va înțelege.

Apoi, în urmă cu trei luni, primise acel apel telefonic disperat și confuz. Tracy abia îi recunoscuse vocea, atît era de tulburată Anabel.

— N-am crezut niciodată că o să ajungem aici, i

se plînzea ea. Nu mi-am închipuit că Miles poate fi atît de rău și de crud!

De data asta, situația părea mai gravă ca de obicei și Tracy o întrerupse, încercînd să o liniștească și să înțeleagă despre ce era vorba. Anabel continua însă să înșire fraze incoerente, lăsînd impresia că e terorizată de ceva.

– Bunny, am nevoie de tine! Nu ți-aș cere să vii... s-ar putea să fie chiar periculos pentru tine, dar nu am pe nimeni. Trebuie să vorbesc cu cineva. Cineva care să mă ia de aici!

Tracy adoptase un ton sever:

– Anabel, te rog să mă asculți! Adună-te și spune-mi calm ce s-a întîmplat.

Auzise cum Anabel respiră adînc înainte de a continua:

– Este tot chihlimbarul ăla negru! A apărut ieri și știu că asta înseamnă sfîrșitul. Secretul e ascuns la Sultan Valide – notează-ți asta. Vezi să nu afle nimeni că ești sora mea – așa nu se vor atinge de tine. Bunny, mi-e frică – nu vreau să mor! Bunny...

Urmase un moment de liniște, apoi o auzise din nou pe Anabel vorbind în șoaptă:

– Urcă cineva scările.

Din nou tăcere. Tracy își ținu răsufarea, încercînd cu disperare să audă ce se întîmpla acolo, la Istanbul, la mii de kilometri depărtare. Apoi urmase lucrul care o înspăimîntase – Anabel nu mai vorbise, dar fluierase în microfon o melodie dintr-un vechi

cîntec de leagăn: „London Bridge cade, cade, cade...” Continuase să fluiera pînă cînd telefonul amuțise.

Fragmentul de melodie îi amintise lui Tracy de vremea copilăriei, cînd comunicau prin semnale secrete, de fapt niște melodii copilărești pe care le cunoșteau amîndouă. „Acum mergem în jurul dudului” însemna: „Totul este OK. A trecut furtuna”. „London Bridge” era însă semnalul de pericol. Însemna: „Urmează dezastrul. Pregătește-te pentru că o să-ți cadă acoperișul în cap”. Îl foloseau doar în cazuri disperate, de forță majoră.

Anabel lansase semnalul de dezastru de la Istanbul, semnalul lor secret „May-day” și apoi închisese.

Tracy încercase imediat să reia legătura cu Istanbulul. Cînd reușise în cele din urmă, cineva o informase în engleză că Anabel nu putea veni la aparat. Ceruse să vorbească cu Miles, dar nici acesta nu se afla în oraș. În final renunțase, dar nu-și divulgase numele. Se străduise să-și potolească propria panică, spunîndu-și că era una din ghidușiile care îi erau atît de dragi lui Anabel, dar nu reușise să se convingă.

În ziua următoare, dată fiind importanța persoanei lui Miles, știrea morții lui Anabel se aflase pe prima pagină a ziarelor.

Tracy rupsese lunga tăcere autoimpusă și îi telefonase tatălui său în Iowa. I se răspunsese că era exact ceea ce era de așteptat. Drumul pe care îl

alesese Anabel o dusesse la sfârșitul meritat.

Comandase telefonic flori, fără să-și dea numele, pentru mormîntul lui Anabel și începuse să plănuiască drumul la Istanbul. Nu putea accepta moartea subită a surorii sale fără să pună întrebări, mai ales că survenise telefonul acela atît de confuz. Pentru prima dată însă, cuvintele lui Anabel o făcură să devină prudentă. Instinctul îi spusese că nu trebuia să se ducă acolo imediat și nici să-și dezvăluie identitatea, condiții în care întrebările ei ar fi rămas fără răspuns. Avea o responsabilitate și se simțea vinovată. Nu răspunsese la apelul disperat al lui Anabel, considerase că scrisoarea fusese obișnuitul strigăt „Lupul!”. De data asta însă se întîmplase ceva foarte rău și nu va mai avea liniște pînă cînd nu va afla explicația. Nu acceptase niciodată fără rezerve părerile lui Anabel despre Miles. Trebuia să se ducă la Istanbul și să-l cunoască personal.

În lipsa banilor, amînase plecarea, mai ales că nu dorea să se știe că e sora lui Anabel. Tocmai atunci domnul Hornwright îi deschisese o ușă și ea se repezise să treacă pragul spre aventură fără să se mai uite înapoi.

Nu a fost nevoie să-și ascundă identitatea, deoarece, fiind surori vitrege, purtau nume diferite. Cîtă vreme acest incognito rezista, se simțea apărată împotriva oricărei amenințări din cele la care se referise Anabel. Piste de care dispunea erau puține: ieșirea lui Anabel împotriva lui Miles, mai dură

ca oricînd; referirea la „chihlimbarul negru“ și la cineva numit Sultan Valide care era în posesia unui „secret“. La prima vedere, toate păreau improbabile. Și totuși Anabel fusese înspăimîntată. Anabel murise. Fusese împinsă spre sinucidere de disperare. Cine se făcea vinovat de asta?

Miles Radburn, așa cum îl cunoscuse, părea capabil s-o fi făcut. Și-l putea imagina aducînd o femeie în pragul nebuniei. Mai ales dacă era atît de proastă încît să-l iubească. Dar trebuia să țină seama și de prezența paradoxală a portretului lui Anabel de pe peretele dormitorului. Nu putea nici să nu țină seama și de vocea interioară care-i șoptea că nu tot ceea ce spunea și făcea Anabel trebuia luat de bun.

Măcar de-ar fi fost cineva în care să poată avea încredere. Îi veni din nou în minte Nursel. Părea că fata fusese prietenă cu Anabel, dar Tracy nu își dădea seama dacă putea avea încredere în ea. Există posibilitatea să-i devină aliată în încercările ei de a descoperi adevărul. Avea mare nevoie de un aliat, dar nu îndrăznea să se încreadă în nimeni.

Erau tot atîtea contradicții în această obscură tragedie cîți curenți de adîncime existau în apele Bosforului în care își sfîrșise viața Anabel. Tensiunea și antipatia dintre Murat Erim și Miles Radburn erau evidente, ca și cea dintre Murat și cumnata sa, Sylvana. Aceasta avea mai multă putere în familie decît puteau accepta fratele și sora soțului ei.

Gîndurile lui Tracy fură întrerupte de o bătaie în uşă. Halide intră în cameră cu un teanc de cărţi pe care le puse pe masă, zîmbind timid. Profitînd de ocazie, Yasmin fîşni pe uşa deschisă de parcă cineva o ţinuse prizonieră.

După plecarea lui Halide, Tracy privi mirată la cele patru volume. Toate erau lucrări despre Turcia – un ghid modern, campaniile şi reformele lui Atatürk, vechile populaţii care trăiseră în Turcia şi o istorie a Imperiului Otoman.

Doamna Erim ar fi putut să-i trimită primele două volume, şi chiar şi pe al patrulea, dar cel de-al treilea era sigur al lui Miles Radburn. Deschise cartea şi pe prima pagină văzu numele lui. Se uită şi la celelalte. Toate îi aparţineau lui Miles.

Să fi fost gestul lui o scuză pentru ieşirea necontrolată? O clipă se simţi emoţionată, dar un zîmbet amar o aduse la realitate. Nu trebuia să uite că şi lui Anabel i se păruse la început cuceritor, ca apoi să constate cît de grav se înşelase. Ar fi fost mai indicat să-l deteste profund, să şi-l imagineze ca pe un bărbat înspăimîntător de rece, un bărbat care putea lovi o biată pisică. Încă nu ştia cum, dar trebuia să stea solid pe poziţie şi să rămînă acolo, fără să se lase atrasă într-o prietenie cu Miles Radburn.

Tracy se așeză şi deschise un volum la întîmplare. Începu să citească, străduindu-se să înţeleagă. Era vorba despre cei mai vechi locuitori din Turcia, hitiții, o populație

importantă a lumii vechi. Erau menționați și în Biblie. Bathsheba, femeia care îi fusese soție lui David și mamă lui Solomon, era hitită. Hitii își disputau celebritatea cu egiptenii și babilonienii. Lăsaseră în urma lor frize și statui de o mare frumusețe. După hitii veniseră invadatorii semiți și cuceritorii din Grecia și Roma. Avusese loc un asemenea amestec de rase, încât se considera că turcii erau indo-europeni cu un strop de sânge mongol.

Tot ce citea era fără îndoială fascinant, dar ecoul cântecelului din copilărie nu-i dădea pace. În momentul acela, istoria Turciei o interesa prea puțin și simți brusc nevoia să iasă din cameră. Puse cartea jos și își luă mantoul. Se făcuse deja târziu, dar trebuia să ia puțin aer și să scape de gândurile care o asaltau. Mișcarea o va liniști. Nu mai suporta să stea între cei patru pereți ai camerei lui Anabel.

În salon nu văzu pe nimeni. Ușa camerei lui Miles era tot închisă. Nici pisica albă nu se zărea pe nicăieri. Tracy coborî cu pași ușori spre coridorul de marmură de la parter și găsi ușa care dădea spre pădure. Părăsi aleea asfaltată dintre *yali* și pavilion și merse pe poteca de deasupra țărmului Bosforului pînă ce aceasta se termină la o poartă mică aflată în zidul de piatră care delimita proprietatea. De aici, drumul principal care înconjura pămînturile familiei Erim se îndrepta spre nord, urmînd sinuozitățile țărmului.

Tracy se aștepta ca porțița să fie încuiată, dar constată că o ținea închisă un simplu zăvor. Trase de el și ieși. Soarele tocmai dispărea îndărătul dealurilor, dar mai era timp pentru o plimbare înainte de a se întuneca. Tracy pășea

pe fișia de iarbă necosită de pe marginea șoselei, ferindu-se astfel de automobilele care treceau. Ajunse la un moment dat într-o dumbravă frumoasă. Pe sub frunzișul cafeniu apăruseră frunzulițe verzi, vestind primăvara. Șoseaua începu să coboare spre apă și o duse în dreptul unei porți mari din fier forjat, care atârna în balămale. Ruinele o impresionau întotdeauna pe Tracy, le găsea misterioase și emoționante în același timp. Nu rezistă curiozității și intră pe poarta dărăpănată.

Ceea ce fusese cîndva o grădină frumoasă arăta acum ca o junglă. Viță de vie și plante câțărătoare, mărăcini și buruieni, învâlmășite și încurcate, invadaseră spațiul. Deasupra lor se înălțau maiestuos platani și castani. O tufă imensă de rododendron care părea gata să înflorească crescuse nebunește, formînd un zid întunecat în extremitatea din dreapta a grădinii. Drept în față, trepte de marmură trandafirie te invitau să cobori pînă la undele Bosforului. Dincolo de ele, apele întunecate se scurgeau insesizabil, fără zgomot.

În stînga se înălța o casă, acum în ruină, care purta încă pecetea unei trecute bogății. Nu părea o casă obișnuită. Prea multă marmură apărea de sub cascada de viță care o învăluia. Cîndva avusese două etaje. Însă acoperișul se prăbușise, iar zidul dinspre apă se năruise și el. Tracy se aventură pe scările de marmură care se opreau la ancadramentul unei uși fără canaturi. Văzu un mozaic circular pe jumătate acoperit. Îl admiră, spunîndu-și că ar merita să fie curățat de pămîntul și buruienile care îl ascundeau vederii. Invitația portalului deschis era atît de

romantică încît nu rezistă și urcă treptele de marmură. Vechea ușă de lemn putrezise și spînzura de balamalele ruginite. Păși peste bucățile de lemn putred și intră în casa ruinată. De o parte și de alta a ușii se mai vedeau arcadele grațioase ale unor ferestre, împodobite cu sculpturi în piatră. O parte din tavan și acoperișul de deasupra dispăruseră și ploaia distrusese interiorul. Ceea ce fusese cîndva un palat pe malul Bosforului devenise acum un adăpost pentru șopîrle, șoareci și păsări. Cariile, termitile și mucegaiul distruseseră în mai multe locuri pardoseala încăperii centrale și Tracy trebui să pășească cu grijă. Un perete mai păstra încă rămășițele unei picturi florale de o rară frumusețe. În lumina cenușie ce pătrundea dinspre apă, distinse un ancadrament din ceramică, aflat deasupra altei uși. Îl privi cu interes, căci sortarea desenelor lui Radburn începuse să o familiarizeze cu vechea artă turcească.

Partea din spate a casei i se păru mai solidă. O serie de încăperi rezistaseră timpului, dar cum soarele apusese, se pierdeau în întuneric. Amurgul se instalase mai curînd decît se așteptase. Se simți cuprinsă de o ciudată neliniște, de parcă s-ar fi așteptat să întâlnească fantome în mijlocul acelor ruine.

Tracy ezită în pragul unei camere, cuprinsă de dorința de a fugi din locul acela atît de straniu. Apoi se hotărî și păși prudent în încăpere.

5

Tracy mergea încet, cu teamă, dorind totuși să înainteze. La un moment dat simți sub talpa piciorului ceva moale. Se aplecă și văzu un fular de mătase ce părea decolorat în lumina slabă a asfințitului. Îl puse în buzunarul mantoului și continuă să înainteze, întrebându-se ce căuta o femeie printre aceste ruine. Când ajunse într-un coridor și mai întunecos, de unde se zărea o scară ce ducea la etaj, se opri brusc. I se păru că aude un zgomot. Să mai fi fost cineva în acest loc ciudat? Poate femeia care își pierduse fularul.

În clipa următoare auzi clar niște șoapte, întrerupte brusc de o voce furioasă. Îngrozită, Tracy se trase îndărătul unei arcade. Cuvintele erau rostite

în limba turcă. Vocile, distorsionate, păreau să aparțină unui bărbat și unei femei care se certau. Nu înțelegea nimic. Discuția se purta probabil într-o încăpere mai îndepărtată. Prudentă, fata făcu cale întoarsă, căutînd deschiderea către salonul principal. Ajunsă în pragul acestuia, se opri, ezitînd să iasă în lumina ce venea prin ferestrele fără geamuri. În clipa aceea se auzi clar vocea bărbatului rostindu-i numele „Hubbard“, urmat de cuvinte pe un ton amenințător.

Se sperie. Își aminti toate avertismentele din scrisoarea lui Anabel. Împinsă de dorința de a scăpa de acolo fără să fie văzută, porni în grabă, nemaigîndindu-se la scîndurile putrede ale podelei. O scîndură cedă, Tracy căzu în genunchi și se juli la picior. Zgomotul o trădase însă și vocile încetară brusc. Urmă o scurtă pauză, apoi sunetul pașilor grăbiți ai celor doi. Tracy nu-i văzu. Probabil că mai exista o ușă care dădea spre grădină și prin care fugiseră. O fugă vinovată, își zise ea, bucuroasă că nu o descoperiseră.

Își examină ciorapul rupt și julitura cu care se alesese, cînd un alt zgomot o făcu să ridice brusc capul. În casa ruinată se afla o a patra persoană, un bărbat a cărui siluetă se detașa pe fundalul cerului albastru-cenușiu. Era ceva amenințător în felul în care o privea, fără să i se vadă figura, fiind cu spatele contra luminii. Nu făcuse nici un zgomot atunci cînd ceilalți o luaseră la fugă și Tracy se

întrebă dacă nu cumva fusese acolo tot timpul, ca să-i spioneze. Rămase nemișcată, așteptînd să vadă cum va reacționa individul. Omul se hotărî să rupă tăcerea și i se adresă în turcește în timp ce se apropia de ea. Atunci îl recunoscă – era Ahmet. Tracy nu avea încredere în acest bărbat tăcut, cu glas mîeros, dar cel puțin nu era un necunoscut. Întinse mîna murdară de sînge de la rana de la picior.

– M-am lovit, mă poți ajuta?

Ahmet înțelese și se apropie.

– Vă rog veniți, *hanimefendi*, îi spuse el și Tracy porni șchiopătînd spre poartă, sprijinită de brațul lui. În timp ce înaintau încet pe șosea, Tracy îl auzi murmurînd ceva în turcă. Neobișnuită cu sunetele guturale, nu-și dădu seama dacă o compătimea sau o acuza că întrerupsese întîlnirea celor doi pe care părea să-i fi urmărit.

Făcură cîțiva pași și văzură un bărbat ce părea că ieșise la plimbare. Cînd se apropie, Tracy îl recunoscă pe Murat. Ahmet îl salută și-i spuse ceva în turcă.

– V-ați rănit? întrebă Murat Erim, apropiindu-se cu un aer îngrijorat.

Tracy îi povesti că ieșise să se plimbe și nu rezistase să nu arunce o privire în palatul ruinat. Și-a dat prea tîrziu seama cît de putrede erau scîndurile dușumelei – abia după ce s-a accidentat. Porniră spre casă. Doctorul Erim îl tot întreba ceva

pe Ahmet, iar acesta îi dădea răspunsuri lungi.

– O să găsim acasă apă caldă și bandaje, o informă Erim după ce se despărțiră de Ahmet. Sora mea știe să îngrijească astfel de răni. Nu-ți face griji. Noroc că te-a urmărit Ahmet. Se temea să nu te rătăcești. Am găsit poarta laterală descuiată. Pe-acolo ai ieșit, nu?

Tracy avu impresia că simula îngrijorarea, dar urmărirea s-o pună într-un fel la încercare.

– Da, pe acolo am ieșit, recunosc eu ea, fără să-i spună că găsise poarta deschisă.

Probabil că Ahmet nu-i povestise despre cei doi din palat, așa că fata nu-i dădu nici ea amănunte.

Erim o duse în apartamentul Sylvanței, care întrerupsese distilarea parfumurilor în laborator și se afla sus. Văzînd piciorul însîngerat al lui Tracy, femeia îl trimise pe Ahmet după Nursel. Considerînd că se află în siguranță, Murat părăsi încăperea. Nursel veni cu trusa de prim-ajutor, îi spălă bine rana și îi aplică un bandaj. La întrebările Sylvanței, Tracy răspunse doar că s-a împiedicat. I se părea mai înțelept să țină descoperirea pentru ea pînă cînd va cunoaște rolul fiecăruia. Încă mai simțea spaima pe care i-o provocase auzul numelui său. Faptul că două persoane a căror identitate nu o cunoștea discutaseră atît de vehement despre ea, în circumstanțe destul de ciudate, nu era de natură să o liniștească. Ca să nu mai vorbim de faptul că Ahmet o urmărise.

Sylvana Erim o conduse apoi în camera ei, îi dădu niște pastile împotriva durerilor și o sfătui să se bage imediat în pat. Nu va fi nevoie să coboare pentru cină – i se va aduce mîncarea în cameră, dar pe viitor domnișoara Hubbard să nu se mai plimbe prin locuri necunoscute după căderea întinericului.

Tracy îi urmă sfatul. Se pregăti să se așeze în pat, dar îngrijorarea o cuprinse din nou. Faptul că dăduse din neatenție peste întîlnirea aceea clandestină o făcea să se teamă că identitatea ei ar putea fi descoperită. Nu puteau ști cine e ea cu adevărat, dar dacă afla vreun secret și le dădea bătaie de cap, libertatea ei de mișcare în casă ar avea de suferit. Și-apoi, ce discutaseră despre ea? Să fi fost în legătură cu faptul că lucra pentru Miles Radburn?

Își aminti de fularul găsit. Îl scoase din buzunarul hainei și îl studie. Era o mătase foarte fină, în dungi de culoarea prunii coapte și crem, alternativ. Desenul i se părea cunoscut, dar nu-și putea aminti unde îl văzuse.

Tabletele pe care i le dăduse Sylvana începură să-și facă efectul. Se simțea mai relaxată și ușor amețită. Se culcă fără să stingă lumina și ascunse fularul sub pernă, prea tulburată pentru a-și mai face probleme în legătură cu el. În cîteva minute

adormi profund.

Trebuie să fi dormit vreo trei ore bune înainte ca Nursel să-i bată în ușa și să intre urmată de Halide care purta o tavă. Tracy nu avea poftă de mâncare, dar Nursel insistă să guste ceva. O ajută să se sprijine de perne de parcă ar fi fost o invalidă și-i puse măsuta pe genunchi. Apoi îi făcu semn lui Halide să plece, își trase un scaun și se așază lângă pat.

– Și-acum, spuse ea veselă, spune-mi și mie ce ți s-a întâmplat, cum te-ai rănit la picior. Mi s-a părut că e ceva foarte ciudat la mijloc. N-am discutat nimic nici cu Sylvana, nici cu fratele meu, dar sînt convinsă că nu le-ai spus întregul adevăr.

Tracy sorbi din supa fierbinte și simți cum ceața de pe creier i se destramă. Față de Nursel era mai puțin reținută și, cum fata fusese mai perspicace decît ceilalți, îi povesti tot ce se întîmplase. În palatul ruinat se aflau o femeie și un bărbat care purtau o discuție aprinsă. Ahmet fusese de asemenea acolo, de parcă i-ar fi urmărit.

Nursel o ascultă cu atenție. Imenșii ei ochi întunecați exprimau îngrijorare.

– Nu pot înțelege de ce a făcut Ahmet asta. Nu e genul lui să urmărească pe cineva în afara casei. Are ciudățeniile lui, dar ne este foarte credincios.

– Atunci de ce nu-l întrebi?

Nursel ridică din umeri.

– Tot așa de bine ai putea întreba obeliscul egiptean din Istanbul. Ahmet nu vorbește decît atunci

cînd vrea el. Bănuiesc că îl interesează direct dacă spionează persoane din afara casei noastre.

– Și dacă cei doi făceau parte din casa asta?

– Ce te face să crezi?

– Nu am date certe, admise Tracy, dar mi-a fost menționat numele. Păreau că se ceartă din cauza mea.

– Din cauza *ta*? Asta este foarte ciudat. Ești sigură că ți-ai auzit numele?

– Sînt sigură, spuse Tracy și scoase de sub pernă fularul. L-am găsit cînd am intrat în palat, preciză ea.

Turcoaica privi fularul de parcă ar fi fost o vietate periculoasă.

– Cred că ar fi bine să nu spui nimănui povestea asta. Nici măcar fratelui meu. Ar fi mai bine să uiți totul, să nu ai de-a face cu toate astea.

– Înseamnă că știi al cui este fularul. Știi despre ce e vorba! atacă Tracy direct.

Nursel părea speriată.

– Nu, nu, nu! Nu știi nimic! Știu doar că toate acestea nu te privesc pe tine. Domnișoară Hubbard, vei pleca în curînd acasă, la New York, și asta spre binele tuturor.

Lui Tracy îi veni să strige: „Ba mă privesc! Tot ce se petrece aici mă privește – pentru că sînt sora lui Anabel“. Dar nu putea risca să-i spună asta unei ființe pe care o cunoștea atît de puțin, chiar dacă se lăuda că fusese prietenă cu Anabel.

Pentru a se calma, Nursel se ridică și se duse la ușa ce dădea spre verandă, o deschise și rămase nemișcată, privind apele Bosforului. Când vorbi din nou, Tracy rămase surprinsă de ceea ce auzi.

– De ce te-ai dus în locul acela? Ce te-a atras acolo?

– Nimic special. Am ieșit să mă plimb și am dat din întâmplare peste poartă. Eram curioasă să văd ce este în spatele ei și am intrat – asta-i tot.

– Ciudat, spuse Nursel, visătoare. Doamna Radburn, care era și ea americană, adora locul acela. Adesea, când se simțea nefericită, se ducea acolo. Uneori o însoțeam, socotind că nu era bine s-o las singură.

Tracy se lăsă pe perne, cu ochii închiși. Nu avea poftă de mâncare. Să fi făcut Nursel o legătură între ea și Anabel? Nu era posibil, nimeni nu știa că Anabel are o soră.

Nursel se întoarse în cameră și făcu un semn cu mâna, ca și cum ar fi vrut să alunge întreaga poveste. Tracy deschise ochii și spuse cu prudență, urmărind expresia de pe chipul fetei:

– Astăzi dimineată, doamna Erim mi-a arătat portretul lui Anabel din dormitorul domnului Radburn. Fata din portret mi s-a părut foarte frumoasă. Așa era și în realitate?

Nursel își reluă locul pe scaunul de lângă pat.

– Era și nu era așa. Adesea se purta ca un copil fermecător. Dorea să fie fericită, să fie eroina unor povești pe care și le imagina. Dar era măritată cu el – un bărbat reținut, serios, cu o puternică personalitate. Oh, aș putea să-ți povestesc multe lucruri întâmplate în anul pe care l-au petrecut aici! Ai văzut fortăreața de pe malul celălalt?

– Am remarcat turnurile în dimineața asta, admise Tracy.

– Este Rumeli Hisar, un loc celebru în istoria Turciei. A fost construită pentru a apăra Bosforul împotriva invadatorilor, dar nu și-a îndeplinit scopul. Pe partea asta se află o fortăreață similară, ceva mai mică și mai puțin interesantă. Odată ne-am dus cu toții la Rumeli Hisar pentru un picnic. Ne-au însoțit fratele meu, Sylvana și Miles. Anabel era într-una din zilele ei bune – exuberantă și chiar necugetată. Era ca un cuțit.

– Ce vrei să spui cu asta – „ca un cuțit“?

Nursel se întoarse cu spatele.

– Foarte tăioasă. Putea să lovească, să rănească, fără să se gândească. Poate mai degrabă ca o sabie decât ca un cuțit. Da – așa era! Ca o lamă de sabie ascunsă în cutele mătăsii, gata să taie când te așteptai mai puțin. În ziua

aceea, la fortăreață, a vrut să se urce pînă în vîrf, dar Miles n-a lăsat-o. I-a spus că nu suporta înălțimea, dar Anabel i-a răspuns că poate zbura pînă în vîrf dacă vrea și a urcat în fugă scările care duceau la grădina din interior. Am urmat-o, dar mi s-a făcut frică. Le-am cerut să se ducă după ea și Murat a început să urce treptele. Miles l-a oprit, spunînd că trebuie lăsată să încerce, altfel o va obseda această dorință neîmplinită. Poate că dorea încă de atunci s-o vadă moartă. Era o zi de primăvară și de-a lungul Bosforului înfloriseră copacii lui Iuda. Un astfel de copac se afla pe o colină, în afara zidurilor fortăreței. Anabel voia să-l admire de pe cel mai înalt punct al fortăreței. Alerga ca o gazelă, fără să privească înapoi. Ne-a strigat să venim cu toții ca să vedem cît e de frumos.

Emoția făcu să-i tremure vocea, lăsa capul în jos și firul amintirilor se rupse.

– Cînd eram mică și mergeam la școala americană de la Arnavütkoy, peste Bosfor, am avut o prietenă americană, fiica unui ofițer de marină. Dar nu se poate compara cu Anabel. Nimeni nu se poate compara cu Anabel!

– Nu mi-ai spus cum a coborît de pe zid, insistă Tracy.

– A fost îngrozitor, n-am să uit niciodată. S-a întors să ne strige să venim și noi și să admirăm priveliștea printr-o crăpătură din zid.

Atunci a privit în jos. Zidul este înalt și îngust și în clipa aceea inima a încetat să-mi bată – am crezut că o să cadă acolo, sub ochii noștri. Miles, care și-a dat seama ce se putea întâmpla, i-a strigat să se rezeme de zid și să-l aștepte. Anabel nu l-a ascultat, a făcut un pas spre trepte, s-a împiedicat și s-a prăvălit pînă aproape de primul nivel, pe un ieșind îngust al zidului, unde și-a pierdut cunoștința. A avut noroc că n-a alunecat peste marginea aceea. Miles a ajuns la ea și a adus-o jos. L-am admirat atunci. Era puternic, agil și a coborît-o în siguranță înainte de a-și reveni din leșin. Ce s-a întâmplat după aceea nu mi-a mai plăcut.

Continuă să povestească cu o nuanță de dispreț în voce:

– Cînd și-a revenit, Anabel a făcut o criză de isterie. Miles a pălmuit-o brutal, cu cruzime chiar. Niciodată n-am să-l iert pentru palma aceea. Nici pentru ce a făcut atunci, nici pentru cele de mai târziu.

Tracy ascultase îngrozită povestirea lui Nursel și ar fi vrut să poată plînge pentru Anabel cea fragilă, care nu se putea lua la întrecere cu înălțimile. Dar sora ei trebuise să fie tratată cu asprime. Ce să fi făcut Miles după ce a adus-o jos, decît s-o scoată din starea de șoc cu o palmă zdravănă?

– S-a liniștit după ce a pălmuit-o?

Ochii negri ai lui Nursel se măriră de surprindere, de parcă s-ar fi așteptat ca Tracy să fie indignată de gestul lui Miles.

– Da. A început să plîngă. Îi era frică de el și pe bună dreptate. Nu știam atunci cît de mult îi dorea moartea.

Glasul rațiunii era insistent, deși Tracy ar fi vrut să nu-l audă. În fond, ar fi trebuit să țină cu Anabel, dar...

– Nu mi se pare normal ca un bărbat care a dorit moartea soției sale să-i țină portretul pe peretele dormitorului, astfel încît să-l vadă zilnic.

– Mi se pare ușor de înțeles, o contrazise Nursel. Cum îi spuneți voi – cămașa martirilor? Simte nevoia să se pedepsească pentru ceea ce a făcut. Cu toată ticăloșia lui, nu e lipsit de conștiință. Își plătește o parte din vină prin faptul că nu mai poate picta. Va plăti toată viața. O viață întreagă n-o să-i ajungă! Nimic n-o mai poate aduce înapoi pe Anabel.

Nursel își acoperi fața cu mâinile și rămase tăcută. Safirul de pe degetul ei strălucea în lumina lămpii.

Tracy se simți tentată să-i spună: „Anabel a fost sora mea. Dacă ai fost prietena ei, fii și a mea și ajută-mă să descopăr adevărul“. Dar nu scoase o vorbă. Nursel i se părea din ce în ce mai sinceră, însă nu sosise momentul. Era mai bine să aștepte, să dea dovadă de înțelepciune.

Cînd Nursel își descoperi fața, ochii îi erau

încărcați de suferință și de teamă, dar pe obraji nu se vedea nici o urmă de lacrimi.

– Dă-mi fularul, spuse ea.

Tracy îl pusese din nou sub pernă și nu se grăbi să-l scoată.

– Tu știi cui îi aparține. De ce îl vrei?

– N-ar fi înțelept să-l ții la tine, spuse Nursel, evitînd să-i răspundă la întrebare. S-ar putea să-i faci rău unei persoane nevinovate dacă le vei povesti celorlalți tot ce s-a întîmplat astăzi. Dă-mi fularul să-l pun la locul lui.

Tracy ezită un moment, apoi se decise:

– Am să ți-l dau, dar nu acum. Am s-o fac înainte de a pleca acasă.

Nursel făcu un mic gest de disperare.

– N-ai înțeles nimic, asta e! Văd că nu ai terminat cina. Te-am tulburat cu poveștile mele. Sylvana o să se supere dacă nu mănînci. Hai, încearcă, mielul e delicios.

Tracy se strîmbă.

– Nu mi-e foame. Te rog ia-le de-aici.

Cînd Nursel se ridică să ia tava, se auzi o bătaie în ușă, apoi vocea lui Miles:

– Pot intra?

O clipă, Nursel păru surprinsă, după care o întrebă zîbind pe Tracy:

– Vrei să vorbești cu domnul Radburn?

Tracy n-ar fi vrut, dar nu se putea eschiva.

– Da, bineînțeles.

Nursel deschise ușa. Pisica se strecură printre picioarele lui Radburn și sări pe fotoliul ei. Radburn n-o luă în seamă și înaintă pînă la patul lui Tracy.

– Am auzit că ai căzut. Sper că nu e nimic grav, spuse el.

Oare intenționa să-i pună întrebări? Tracy remarcă din nou culoarea de un cenușiu rece a ochilor lui.

– M-am julit doar. O să-mi treacă pînă mîine. Nu înțeleg de ce trebuie să stau în pat.

– Cred că nu e cazul să vii mîine la lucru. Mai bine odihnește-te, o sfătui el. Eu mă duc dimineață în oraș și lipsesc toată ziua. Ia-ți liber și fă ce vrei.

– Ceea ce aș vrea eu să fac, îi răspunse împingîndu-și bărbia înainte cu încăpăținare, este să lucrez și să termin treaba pentru care am venit.

– Nu obișnuiesc să-mi încui biroul. Promite-mi că n-ai să intri acolo pînă nu mă întorc.

Aducîndu-și aminte cum o prinsese – o intrusă care privea portretul lui Anabel – Tracy se înroși și cedă. Își dădea seama ce urmărea Miles – s-o țină departe de munca lui. În fiecare zi va găsi noi scuze pînă ce săptămîna acordată se va termina. Apoi o va trimite acasă. În clipa aceea nu știa cum să se opună presiunii la care era supusă din toate părțile.

Miles consideră tăcerea ei drept un acord și, după un scurt salut din cap și un „Noapte bună“, părăsi rapid camera.

Nursel se strîmbă către ușa care tocmai se

închisese. Își revenise din emoțiile provocate de amintiri.

– Știi ce o să facem, o anunță ea pe Tracy. Dacă tot ești liberă mâine, vino cu mine la Istanbul. Am un comision din partea Sylvanei și trebuie să trec pe la un bijutier pentru Murat. Dacă ți se vindecă piciorul, o să-ți facă plăcere să vezi locurile astea. Poate că vom avea timp să vizităm și o moschee. Nu poți pleca din Istanbul fără să vezi câte ceva din ceea ce face faima acestui oraș.

Tracy acceptă invitația, dar sentimentul de frustrare se accentuase. Toți o îndepărtau și nici o ușă nu se deschidea pentru a-i oferi un răspuns la întrebările care o chinuiau. Cele câteva zile care îi fuseseră acordate se scurgeau printre degete fără să poată realiza ceva. Măcar timpul petrecut cu Nursel trebuia valorificat.

– Te las acum, îi întrerupse Nursel șirul gândurilor. Dormi bine și iartă-mă dacă te-am împovărat cu gândurile mele triste. Nu te mai gândi la ele. Totul aparține trecutului. Dar asta nu-i valabil și pentru el.

– Ce vrei să spui? o întrebă Tracy, tatonînd terenul. Nursel ezită înainte de a-i răspunde. Strînse buzele, iar în ochii îi sclipi un licăr de furie.

– Eu nu am uitat și nici nu vreau să uit, declară Nursel. Într-o zi va face o greșală și eu am răbdare.

Luă tava și ieși din odaie. După ce ușa se

închise, Tracy se rezemă de pernele tari. Gîndurile i se învîlmășeau în cap. Nimic din ce văzuse de cînd sosise în această familie nu se încadra într-un tipar logic, perceptibil. Existau o mulțime de contradicții.

Ahmet fusese una din cele trei persoane pe care le surprinsese în ruinele palatului. Dar cine erau celelalte? Să fi fost Nursel femeia? De ce o interesa fularul pe care îl găsisese? Nu putuse identifica vocile din cauza tonului certăreț. Nu-și putea da seama dacă vocea de femeie îi era sau nu cunoscută. Și nici cea a bărbatului. Ar fi putut fi chiar Murat, care lăsase impresia că venea dinspre șosea și pretinsese că a fost surprins să găsească poarta deschisă. Vorbiseră în turcă și nu pûtuse identifica nici un accent.

Cheia enigmei putea fi fularul. Tracy îl scoase de sub pernă și îl mai studie o dată. Brusc își aminti unde mai văzuse un asemenea material – în salonul Sylvanei Erim. Se aflau acolo niște perne îmbrăcate în aceeași țesătură. Nu-și dădea seama ce semnificație avea această descoperire.

S-ar putea oare ca tot ce se întîmplase să aibă legătură cu cele petrecute cu luni în urmă, în timpul cînd Anabel mai era încă în viață? „Nu vreau să mor!“ strigase Anabel – și se dusesese direct la moarte. Dacă cineva din această familie era responsabil de trecuta tragedie, atunci urmările acesteia ar putea dura încă multă vreme. Suspiciunea și tăinuirea adevărului erau forțele opuse care duceau o luptă ascunsă. Ce n-ar fi dat să știe cine tănuia și cine suspecta? Ar fi știut

atunci de partea cui să fie. Dar, prieteni sau dușmani, toți purtau măști și, la o mișcare greșită, pământul i s-ar putea deschide sub picioare.

Nu va găsi cu ușurință răspunsurile, așa că va fi nevoită să-și prelungească șederea. Trebuia să dea dovadă de curaj și să nu se lase intimidată de Miles sau de despotica Sylvana. De asemenea, să nu se lase atrasă în confidențe cu Nursel sau flatată de atențiile galante ale doctorului Erim. Trebuia să se țină la distanță de toți și să se conducă numai după intuiția ei pînă cînd va fi în posesia unor informații suficiente pentru a acționa, dacă va fi posibil.

În capătul celălalt al dormitorului, Yasmin se cuibări în fotoliu și începu să toarcă în semn de mulțumire. Pisica adoptase pentru a doua oară acea cameră care fusese a lui Anabel.

6

Adoua zi dimineata, Tracy se trezi cu piciorul încă înțepenit. Rana o ustura, deși bandajul se afla la locul lui. Își propuse să nu acorde nici o atenție acestor mici neplăceri, fiindcă aștepta cu nerăbdare excursia promisă la Istanbul. În același timp, se bucura că va scăpa pentru câteva ore din casa aceea, cu secretele ei tulburătoare.

După ce se îmbracă, porni în căutarea micului dejun. Remarcă în drum spre scări că ușa ce dădea în biroul lui Miles era larg deschisă. Intenționase să-i vorbească înainte de a pleca, așa că se îndreaptă către ușă. Biroul era

însă gol, iar ușile dinspre balcon, larg deschise, lăsau să pătrundă răcoarea dimineții în camera neîncălzită. În timp ce privea în jur, curentul ridică o foaie de hîrtie și o aruncă jos. Tracy se repezi să o ridice, dar încremeni cînd văzu că teancurile de hîrtii pe care le sortase și le pusese în ordine sub masa lungă zăceau răvășite. Hîrtii și desene, amestecate, erau împrăștiate de parcă un uragan trecuse peste ele.

În primul moment crezu că de vină fusese curentul și se duse să închidă ușile. Apoi, privind hîrțiile și desenele împrăștiate, își dădu seama că nici un curent n-ar fi putut provoca o asemenea dezordine și doar în acel colț al încăperii. Pe masă și pe biroul lui Miles, hîrțiile nu fuseseră atinse.

Să se fi răzbunat Miles într-o clipă de furie? O făcuse oare ca s-o descurajeze, să o determine să plece? Din puținul pe care-l știa despre Miles Radburn, el n-ar fi fost capabil de un asemenea gest. Și-ar fi manifestat nemulțumirea direct, deschis, nu ar fi recurs la astfel de trucuri. I se părea un gest dușmănos, dar pe cine să suspecteze? Nu putea fi timida Halide, nici Nursel, care începuse să se poarte ca o prietenă, deși uneori mai scăpa cîte o răutate. Nici Sylvana Erim nu s-ar fi coborît pînă la un asemenea gest. Atunci cine?

Rămăsese Ahmet, cel care se mișca ușor, pe nesimțite, care știa că Tracy înțelesese că-i urmărise pe cei doi în ruinele palatului. Să fi vrut el să se răzbune? Alungă din minte și această ipoteză. Actul părea un soi de avertisment, de amenințare, ca și cum cineva i-ar fi spus verde: „Termină cu povestea cu lucrul, la manuscris și du-te acasă. Nu te vrem aici“.

Tracy își vârî degetele mari în betelia fustei, întoarse spatele dezastrului și coborî scările. Soarele strălucitor al dimineții îi insuflă curaj și se simți cumplit de furioasă. Fusese încântată de modesta ei muncă de sortare și o durea s-o vadă irosită. În orice caz, nu avea intenția să se lase intimidată. După ce se va întoarce din excursia cu Nursel, va reîncepe sortarea.

Ajunsă la etajul doi, auzi voci venind din sufragerie și deschise brusc ușa, mînată de indignarea pe care o simțise. Spera să-l vadă și pe Miles Radburn, dar el lipsea. Nursel discuta foarte serioasă cu fratele ei în turcește. Amîndoi ridicară ochii, surprinși de intrarea ei furtunoasă.

— Vin din biroul domnului Radburn, le spuse ea. Am constatat că toată munca mea de ieri a fost de pomană. Hîrțiile zac împrăștiate pe jos în cea mai mare dezordine. L-ați văzut pe domnul Radburn? Aș vrea să-l întreb dacă știe ce s-a întîmplat și dacă bănuiește cine ar fi putut s-o facă.

Nursel și fratele ei schimbă o scurtă privire

cu un înțeles care îi scăpă lui Tracy.

– Domnul Radburn a plecat devreme la Istanbul, răspunse Nursel. Iar noi nu știm nimic despre cele întâmplate.

Murat se ridică pentru a-i ține scaunul lui Tracy ca să se așeze la masă, dar nu scoase o vorbă. În ciuda curtoaziei cu care o trata, ea sesiză o schimbare în atitudinea lui; nu mai era bărbatul plin de simpatie care o adusese acasă în seara precedentă. În ochii lui negri mocnea un foc ascuns și o privea pe Tracy cu o intensitate jenantă. Ceva nu era în ordine. Emoționată, Tracy se așeză la masă.

– Ce este? întrebă ea. Ce s-a întâmplat?

Nursel își reveni prima.

– Ne-ai luat prin surprindere, domnișoară Hubbard. Ești furioasă. Este cu adevărat supărător că, munca dumitale a fost distrusă. Sîntem și noi șocați.

Murat nu se ralie la atitudinea surorii lui. Deși nu-și terminase micul dejun, nu se mai așeză la masă.

– Domnișoară Hubbard, poate că ar fi mai bine să plecați imediat acasă, îi spuse el scurt. S-ar părea că în Turcia nu vă așteaptă decît necazuri.

– De ce m-aș duce acasă? îl întrebă Tracy ușor dezorientată de acest atac neașteptat. Este adevărat că ceea ce s-a întâmplat m-a necăjit și m-a înfuriat. Dar le pot pune pe toate la loc cu un mic efort. Asta nu mă face să renunț și să plec acasă – nu voi oferi nimănui o asemenea satisfacție.

Murat îi făcu o plecăciune și ieși din cameră fără să-i răspundă.

Tracy se întoarse cu un aer contrariat spre Nursel.

– Ce am făcut? De ce este atît de supărat? Am crezut că și el ar vrea să știe cine a făcut pozna asta răutăcioasă.

Turcoaica nu-i răspunse imediat. Rupse un corn și îl unse încet cu unt. Halide intră aducînd tava pentru Tracy. După ce servitoarea ieși, Tracy atacă.

– I-ai spus fratelui tău ce s-a întîmplat cu adevărat seara trecută? o întrebă ea pe Nursel. Că am auzit acolo niște voci? Că cineva mi-a rostit numele?

Nursel o privi surprinsă și descumpănită.

– Nu... Nu i-am spus nimic. Altceva l-a tulburat. Te rog – nu trebuie să-i dai atenție. Fratele meu are cîteodată stări ciudate. Se supără uneori pe mine, alteori pe Sylvana sau pe servitori. Asta nu înseamnă însă nimic. De fapt, Murat nu e fericit. După moartea fratelui nostru mai mare, am trecut prin momente dificile.

Făcu o pauză, ca și cum nu ar fi fost sigură cît de mult putea spune. În cele din urmă se hotărî:

– Conform legilor noastre, ceea ce rămîne la moartea unui om trebuie să se împartă în mod egal între membrii familiei. Deci, Sylvana, Murat și cu mine deținem fiecare o parte egală din *yali*. Sylvana,

ocolind legea, l-a convins pe fratele nostru să construiască în timpul vieții pavilionul și să-l înscrie pe numele ei. Tot ea l-a determinat să-și transforme o bună parte din averea pe care o adunase din afaceri cu exportul în bani și bijuterii, pe care i le-a dat ei. În afară de casa asta, Murat și cu mine am rămas cu foarte puțin. Depindem de Sylvana pentru a avea tot ce ne este necesar, iar ea ține foarte strâns baieralele pungii. Fratele meu nu suportă să-i ceară acestei franțuzoaice ceea ce ar fi trebuit să-i aparțină de drept. Asta îl face irascibil, așa cum ai putut constata.

– Îl înțeleg, dar nu pricep de ce e furios pe mine, insistă Tracy.

Nursel oftă.

– Domnișoară Hubbard, să nu crezi că a intenționat să fie inospitalier. Te rog iartă-ne și nu-ți strica pofta de mâncare.

Tracy mîncă în tăcere cornurile și bău cafeaua. Nursel rămase lîngă ea, dar fără să mai spună ceva. Părea gînditoare și preocupată. Poate că regreta confidențele pe care i le făcuse în seara precedentă.

– Te rog să-i spui fratelui tău că nu mă interesează nimic altceva decît scopul pentru care am venit aici, spuse Tracy.

– Și care este acest scop? o întrebă Nursel blînd.

– Păi, angajamentul de a lucra pentru domnul Radburn, răspunse Tracy, simțind un fior rece pe șira spinării.

– Desigur. Îmi pare rău că s-a întîmplat acest

mic incident. Am să vorbesc cu servitorii, poate voi reuși să aflu cine a făcut această glumă de prost gust. Fetele care lucrează pentru noi se comportă adesea ca niște copii neastâmpărați.

Tracy nu-i răspunse, dar era convinsă că nu putea fi vorba de o farsă.

— Oricum, continuă Nursel împăciuitoare, hai să uităm această întâmplare și să ne petrecem ziua într-un mod plăcut. Să ne bucurăm de excursia la Istanbul și să fim vesele. În dimineața asta vreau să fiu ca Anabel, să doresc din tot sufletul să mă simt bine.

Cuvintele fetei o liniștiră pe Tracy și o făcură să-și recapete buna dispoziție.

— De acord, hai să nu ne stricăm ziua, încuviință ea.

Nursel uită brusc de preocuparea anterioară. Poate că aerul ei de supușenie era folosit ca să se țină departe de necazuri și să-și ascundă propriile sentimente. O fată care într-un moment era cuprinsă de mînie, iar în momentul următor dădea drumul unor lacrimi sentimentale prezenta o enigmă care nu era ușor de dezlegat.

Imediat după micul dejun, cele două tinere femei se pregătiră de plecare. În acel sfîrșit de martie, vremea era însorită și caldută. Crengile copacilor înmuguriseră și cîmpurile se coloraseră într-un verde crud. Nursel conducea cu plăcere și, pe măsură ce se depărtau de casă, părea tot mai relaxată, ca și cum

ar fi fost încântată că lăsa în urmă atmosfera încărcată de secrete.

Tracy o privi. Îi venea greu să creadă că tînăra aceasta elegantă și echilibrată era aceeași cu fata copleșită de emoții care-i povestise atîtea în noaptea trecută. Astăzi arăta splendid. Coafura impecabilă contrasta cu bretonul răvășit al lui Tracy care-i ieșise de sub borul beretei albastre din piele de căprioară. Cerceii lungi agățau razele soarelui și dansau la fiecare mișcare a capului, dîndu-i un aer de bună dispoziție. Clipsurile care îi fixau de urechi erau bordate cu pietricele albastre. Pietrele mai mari, care atîrnau, aveau forma unor lacrimi și erau montate în argint.

– Ce frumoși sînt cerceii tăi, o complimentă Tracy.

Nursel zîmbi și, cînd încetini viteza ca să ia o curbă, își scoase cerceii din urechi și-i întinse lui Tracy.

– Te rog, ia-i, sper să-ți poarte noroc.

– Nu, nu pot să-i primesc! ripostă Tracy jenată.

N-am vrut să...

Nursel lăsă cerceii să-i cadă în poala vecinei sale.

– Este un obicei turcesc. Nu-i poți refuza fără să mă jignești. Dacă nu-mi plăceai, nu ți i-aș fi dat. Pot să-ți spun pe numele mic? Și tu, să-mi spui Nursel?

– Sigur că da, răspunse Tracy emoționată de

gestul prietenos al turcoaicei.

— Cred că știi că noi, turcii, avem al' doilea nume, de familie, doar de cîteva zeci de ani? Înainte era o confuzie generală. Acum ne-am occidentalizat și ne-am ales singuri cel de-al doilea nume, dar continuăm să-l păstrăm pe primul, e mai comod.

— Îți mulțumesc, Nursel, spuse Tracy și-și prinse cerceii la urechi. Îi plăcea să-i simtă atingîndu-i obrazii cînd se legănau. Și Anabel purtase astfel de cercei, nu năstureii simpli pe care și-i permitea ea. Pentru o clipă, Tracy se simți aproape la fel de elegantă ca Nursel și tot atît de seducătoare ca Anabel. Cu acel gest, turcoaica îi cîștigase simpatia. Și totuși, o ușoară rezervă persista încă față de Nursel. Cu sau fără cercei, Tracy nu era relaxată în prezența lui Nursel Erim. Avea permanent senzația că fata ascundea ceva.

După ce-și pusese cerceii, Nursel îi aruncase o privire aprobatoare.

— Îți vin binē. Și mai trebuie să știi că albastrul te ferește de necazuri. Cel puțin așa credeau vechii turci.

Tracy își aminti că în Turcia exista credința potrivit căreia culoarea albastră te ferea de deochi. Văzuse mulți copii mici purtînd mărgelile albastre la gît sau împletite în păr. Pe radiatoarele automobilelor se agățau frecvent astfel de mărgelile.

Mașina părăsise feribotul și rula acum pe artera principală a Istanbulului modern. Un șir de platani,

încă desfrunziți, separa cele două benzi de trafic. Pe o latură a bulevardului se înălțau clădiri guvernamentale pe care fluturau steaguri cu semilună și stea. În timp ce se apropiau de partea veche a orașului, aflată peste Cornul de Aur, Tracy se îndreptă în scaun pentru a vedea mai bine peisajul celebru ce se desfășura în fața ei.

Cornul de Aur, un braț îngust și curb al Bosforului, se află în partea europeană a Turciei și desparte Istanbulul în două – partea veche și cea nouă. Două poduri unesc malurile: unul mai nou – podul Atatürk și altul mai vechi – podul Galata. Peste podul Galata trecuseră pe vremuri caravanele negustorilor, dar acum caii și cămilele cedaseră locul automobilelor.

Pe măsură ce se apropiau de capătul podului, imaginea ce i se înfățișă lui Tracy îi tăie respirația. Plăoia încetase, ceața se risipise și în fața lor apăreau cupolele și minaretele moscheilor. Grația minaretelor, perfecțiunea cu care arhitecții construiseră cupolele care se ridicau în trepte dădeau Istanbulului o grație diafană.

Din cauza traficului de pe pod, Nursel reduse viteza și își permise să-i arate lui Tracy cele mai cunoscute construcții. Spre stînga, lîngă Palatul Topkapi, pe care francezii îl numiseră Serai, se ridica Sfînta Sofia, biserica înălțată de împăratul Justinian, devenită ulterior moschee și în cele din urmă muzeu. Ceva mai sus se vedea Moscheea Albastră, iar mai

aproape de centru – moscheea lui Suleiman Magnificul.

Traficul devenise infernal, se circula bară la bară, iar șirurile de pietoni traversau podul pe fișii paralele cu șoseaua pentru mașini. Pe sub pod treceau o mulțime de ambarcații. În dreapta, la nivelul apei, se vedea un fel de potecă paralelă cu podul. Acolo se opreau vasele de pescari care își vindeau marfa proaspătă negustorilor de pe pod.

– O porțiune din Galata se reazemă pe pontoane, îi explică Nursel, și se ridică în fiecare dimineată la ora patru pentru a lăsa să treacă vapoarele. După două ore se închide și permite reluarea traficului pe pod. Imaginea cea mai frumoasă a Gălatei o poți vedea dimineată, când se ridică podul.

La capătul podului au pătruns pe străzi înguste, pavate cu piatră, și au trebuit să reducă viteza pentru a evita acum nu numai pietonii care circulau pe carosabil, ci și negustorii de iaurt, de dulciuri sau de apă potabilă. Băieții cu tăvi încărcate cu ceșcuțe de cafea alergau cu atîta îndemînare încît nu vărsau nici un strop. Nursel se strecură prin hățișul de străduțe pînă în vîrfurile colinei, în căutarea unui loc de parcare.

– Sîntem aproape de Bazarul Acoperit, îi spuse ea lui Tracy. O să intrăm întîi acolo pentru că am de făcut niște cumpărături.

După ce au lăsat mașina și au pornit-o pe jos, pe străduțele înguste, pe Tracy a izbit-o mirosul de

praf, specific Istanbulului. La cea mai mică adiere, dintre pietrele străzilor, de la rigole, se ridicau nori de praf care se învîrteau și se răsuceau în aer ca într-un dans al dervișilor. Traversară curtea unei moschei, plină de porumbei pe care trecătorii îi hrăneau. Dincolo de ea se vedeau arcadele care marcau intrarea în Bazarul Acoperit. Deasupra lor tronau însemnele Imperiului Otoman.

Cele două tinere fură absorbite de șuvoiul vizitatorilor ce mișunau prin labirintul bazarului. Tracy constată că se afla într-un oraș cu prăvălii minuscule, înghesuite sub arcadele de piatră și sticlă ale acoperișurilor, care lăsau să se strecoare o lumină slabă. În schimb, vitrinele prăvăliilor răspindeau o lumină strălucitoare. Din prima străduță se deschideau altele și din acestea iar altele, astfel încît Tracy se simți pierdută în păienjenişul lor. Nursel o conduse pe o străduță cu magazine de bijuterii. Vitrinele erau încărcate cu brățări strălucitoare de aur, care aveau mare căutare la fetele de la sate, o informă Nursel. Ele își apreciau zestrea după numărul de brățări de aur care le încăpeau pe brațe. În alte prăvălii se vindeau doar papuci și încălțăminte. O străduță întreagă era numai cu magazine ce desfăceau produse din alamă și aramă.

Nursel se opri la un mic magazin cu bijuterii, care avea doar o vitrină îngustă și o ușă. În spațiul mic din interior se afla un singur vânzător, îndărătul unei minuscule tejghele. Tînărul o salută pe Nursel

și aduse imediat două scaune. Era înalt, bine făcut, cu ochi negri, vii, și când le zîmbi, Tracy îi admiră dantura albă, strălucitoare.

– Dînsul este Hasan Effendi, îl prezentă Nursel.

Tînărul se înclină cu un aer grav și murmură în engleză că *hanimefendi* le onora prăvălia cu prezența lor.

Tracy, așezată pe scaun, începu să studieze podoabele. Pereții erau acoperiți de rafturi pe care erau expuse mărgelile și broșe, inele, pandantive, amulete și tot felul de ornamente.

– Hasan Effendi, aveți *tespihul* pentru fratele meu? îl întreabă Nursel. –

Tînărul deschise un sertar și puse pe tejgheaua de sticlă un *tespih* din mărgelile de jad verde, pe care Nursel îl studie cu mare atenție.

– Murat va fi încîntat, spuse ea, arătîndu-i-l lui Tracy. Este o achiziție prețioasă pentru colecția lui.

Șiragul semăna cu cele pe care le văzuse Tracy în ziua precedentă – era scurt și nu avea încuietore. Nursel se interesă de preț și între cei doi începu o lungă tocmeală, cu un iz de tachinerie. Tîrgul se încheie în cele din urmă, Nursel plăti suma asupra căreia căzuseră de acord și puse pachetul în poșetă. Apoi i se adresă lui Tracy:

– Te rog să ne scuzi că vorbim turcește. Hasan Effendi este fiul lui Ahmet Effendi și am să-i transmit un mesaj din partea tatălui său.

În timp ce discutau, Tracy îl studie pe tânăr cu un plus de interes. Frumusețea și alura lui sportivă nu aveau nimic comun cu slăbănogul Ahmet, însă atunci când se încrunta, asemănarea dintre tată și fiu devenea evidentă. Expresia încruntată și asprimea tonului nu-i plăcură lui Tracy. Observă cum Nursel pleca ochii, cu un aer supus, ceea ce i se păru curios, fiindcă interlocutorul ei era doar un simplu vânzător, fiul unui servitor al familiei Erim.

Hasan sesiză surprinderea lui Tracy și întrerupse conversația. Cu un zîmbet larg, scoase o cutie de sub tejghea.

– Poate că vă va face plăcere să admirați *tespihul* pe care îl voi trimite doamnei Erim, *hanimefendi*, spuse el și puse în fața ei mai multe șiraguri.

Tracy se aplecă pentru a le vedea mai bine și instinctiv caută printre ele boabe de chihlimbar negru, dar nu se vedea nici una. Nursel le privi și întoarse capul nepăsătoare.

– Sînt sigură, Hasan Effendi, că doamna Erim se va bucura să le aibă, spuse ea pe un ton politic. Este gata să contribuie la succesul magazinului dumneavoastră, tot așa cum îi place să-i ajute și pe săteni.

Tracy recunoscă din nou privirea lui Ahmet în ochii fiului său, puțin ursoră și chiar răutăcioasă. Hasan nu răspunse. La plecare, le însoți pînă în ușa prăvăliei și le urmări cu privirea în timp ce se

îndepărtau.

După ce dădura colțul, Nursel abandonă aerul de supușenie și redeveni ea însăși.

– Hasan are o situație grea. Fratele nostru mai mare l-a trimis la școală, dar după moartea lui, Murat n-a mai putut să-l ajute. Sylvana n-a vrut să cheltuiască pentru el, deși își putea permite. Acum este obligat să muncească într-o prăvălioară. Dar Hasan este foarte ambițios și cred că va reuși pînă la urmă să-și termine studiile și să ajungă avocat.

– Părea supărat pe tine, aruncă Tracy momeala, dar Nursel nu reacționează.

– N-are nici o importanță. L-a înfuriat atitudinea doamnei Erim. Dar cine știe, poate că e mai bine așa. Vino, mergem acum să-i cumpărăm Sylvanei ce m-ă rugat.

O luară pe o altă străduță. Pe margini, Tracy văzu fragmente de statui, capete și busturi din marmură, bucăți de coloane, de asemenea din marmură, trîntite în dezordine – toate reprezentînd o veche civilizație.

– Lucrurile astea n-ar trebui să se afle într-un muzeu? întrebă ea mirată.

Nursel ridică din umeri.

– Cine poate ști cum ajung astfel de piese în bazarurile din Istanbul? Pe tot cuprinsul Turciei se află numeroase ruine care așteaptă să fie cercetate. Se fură pe capete. Ah, uite, am ajuns – asta e locul pe

care-l căutam.

Se opri în fața unei prăvălii mai mari decît celelalte. Vitrinele erau prăfuite, dar mai puțin aglomerate și ofereau articole prețioase din argint, aramă și alamă. Evident, proprietarul cunoștea valoarea obiectelor și nu avea nevoie de o reclamă tipătoare.

Cînd intră Nursel, vînzătorul îi ieși în întîmpinare, salutînd-o cu deferență. Făcu un semn băiatului de prăvălie să aducă două scaune și tinerele luară loc în incinta magazinului întunecos și prăfuit. Ceva îi spunea lui Tracy că obiectele erau foarte vechi și deosebit de valoroase.

Băiețandrul care adusese scaunele dispăru și se întoarse cu o tavă de aramă cu două ceșcuțe cu cafea turcească. Tracy sorbi din fiertura dulce-amăruie.

După ce Nursel a schimbat obișnuitele politeturi cu vînzătorul, acesta îi prezentă comoara după care venise. Obiectul, mare și destul de greu, fu adus cu un aer ceremonios. Vînzătorul se răsti la băiatul de prăvălie care fugi să aducă o masă pe care să așeze obiectul și o cîrpă pentru a-l șterge de praf. Cînd îl dezveli, Tracy constată că era un samovar superb. Nu mai avea luciul propriu aramei, devenise mat, dar frumusețea formei era desăvîrșită. Deasupra compartimentului în care se punea apa se vedeau în straturi suprapuse etajere și capace și un horn de aramă. Mînerul robinetului, frumos cizelat, imita o coadă de păun. Două toarte foarte solide permiteau

ridicarea samovarului.

• După ce-i întinse patronului cîrpa, puștiul o zbughi spre încăperea din spate. Nursel zîmbi.

— Se teme. Cunoaște povestea acestui samovar. Are mai mult de două sute de ani. Pe vremuri, cele mai frumoase samovare se aduceau din Rusia, dar acesta a fost făcut într-un sat din Anatolia. Poți să admiri măiestria meșteșugarului. Noi, turcii, prețuim artiștii. Cînd sultanul de atunci a aflat despre acel meșteșugar, l-a adus la Istanbul împreună cu samovarul. I s-a oferit o poziție importantă la Curte și a fost încurajat să lucreze. Din nefericire pentru el, îi cam plăceau intrigile, fără să fie însă la fel de priceput la treaba asta ca în meșteșugul său. Se spune că a avut un sfîrșit tragic. Capul lui a fost văzut plutind pe Bosfor într-un coșuleț.

Nursel dădu ocol samovarului, atingîndu-l delicat.

— Partea cea mai romantică a poveștii abia acum vine, continuă ea. Samovarul i-a fost dăruit mamei sultanului, cea mai puternică femeie din imperiu, și a împodobit mulți ani palatul ei de vară de pe malul Bosforului. După asasinarea ei, mai tîrziu, samovarul a ajuns în muzeul Palatului Topkapi. În urmă cu mai mulți ani a fost furat din muzeu și nu s-a mai știut nimic de el. De curînd a apărut în bazar. Îți dai seama ce comoară reprezintă. Tare aș fi vrut să-l fi descoperit Murat, nu Sylvana.

Tracy privi samovarul cu interes.

– N-ar trebui înapoiat muzeului?

Nursel ridică din nou din umeri.

– Poate că așa va fi. Dar deocamdată Sylvana se va bucura de el și-i va face în necaz lui Murat, spuse ea și oftă, de parcă ar fi prevăzut noi motive de tensiune în casa lor cu prilejul sosirii samovarului.*

De data asta, Nursel nu se mai tocmi. Probabil că prețul fusese stabilit între Sylvana și proprietarul magazinului și ea, Nursel, nu făcea decît să-i plătească suma cuvenită.

Proprietarul le-a însoțit pînă la ușa magazinului, ducînd cu grijă prețiosul obiect bine împachetat în ziare și legat cu sfoară. Băiețandru nu era de găsît. Se ascunsese probabil, așteptînd ca samovarul să părăsească magazinul.

După ce se asigură că pachetul stătea bine pe bancheta din spate, Nursel îi propuse lui Tracy să viziteze Moscheea Albastră. Ajunseră la un loc de parcare convenabil cînd Nursel îi spuse:

– Scuză-mă că nu pot să te însoțesc, dar nu pot lăsa comoara Sylvanei nepăzită. Du-te singură și nu te grăbi, te aștept oricît de mult.

Marea moschee era o adevărată piramidă de cupole, cu cea mai mare în vîrf. La cele patru colțuri se înălțau minarete zvelte cu balcoane delicate, circulare, ca un inel în jurul degetului. Ceva mai departe se vedeau încă două minarete.

Tracy se desfătă admirînd eleganța construcției.

Rămase multă vreme cu ochii la cupolele perfecte înainte de a traversa curtea largă pentru a intra în moschee.

Lângă intrare, un turc bătrîn îi arată niște papuci largi, din pöstav, care se puteau trage peste pantofi, și întinse mîna, așteptînd bacșișul. Tîrînd picioarele, fata intră într-o lume de vis. Arcuri imense se înălțau spre cupolele uriașe, plutind parcă într-o mare de lumină albăstruie. De jur-împrejur, la înălțime, mai multe rînduri de ferestre înalte, cu vitralii, încercuiau fiecare cupolă, direcționînd lumina în centrul moscheii. Razele aurii se răsfrîngeau în mozaicul albastru și aruncau o lumină albăstruie, conferind interiorului aspectul unei peșteri subacvatice. Tracy păși pe covoarele moi care acopereau în întregime pardoseala, impresionată de atmosfera înălțătoare de pace și de liniște. Nu existau strane, ca în bisericile creștine. Credincioșii îngenuncheau direct pe covoare. Cupola principală era susținută de patru coloane imense, cu caneluri verticale.

Mozaicul era foarte variat: cozi albastre de păuni, trandafirași, lalele și crini albaștri, stilizați. Inscripții din Coran împodobeau coloanele, arcadele și cupolele. Tracy obosi și nu mai putu percepe fiecare detaliu, iar atmosfera albăstrie o moleși.

Se apropia ora rugăciunii și credincioșii, după ce îndeplineau ritualul spălatului afară, în apa curgătoare din bazinul hexagonal – *sadirvan* – din

curtea pardosită cu marmură a moscheii, intrau și îngenuncheau pe covoare, adunați în grupuri mari. Nu era nici o femeie, dar bărbații care treceau pe lângă Tracy nu o băgau în seamă, obișnuiți fiind cu prezența turistelor. Pe un pupitru scund, de forma unui X, se afla Coranul, deschis pentru oricine dorea să poată citi.

Tracy trecu pe lângă credincioși tîrînd papucii și se îndreptă spre una din galeriile exterioare. Cînd dădu colțul coridorului, surpriza o țintui locului. La cîțiva pași de ea, Miles Radburn stătea în fața sevaletului, preocupat de lucrarea lui.

Rămase nemișcată, urmărindu-l, neștiind ce să facă: să înainteze sau să se întoarcă repede de unde venise înainte ca el să-i observe prezența.

7

Cu un zîmbet trist, Tracy se apropie în tăcere de Radburn, curioasă să vadă ce face înainte de a fi descoperită. Miles era aplecat asupra şevaletului. Picta în nuanţe de albastru, reproducînd cozile de păun de pe o arcadă. Cu un penel fin şi cu mare meticulozitate, umplea spaţii înguste şi trasa curbe delicate, uimind-o cu priceperea lui în pictura miniaturală. Cîndva fusese un portretist, cunoscut pentru vigoarea cu care surprindea esenţa personajelor prin trăsături rapide şi puternice de penel. În acelaşi stil o pictase şi pe Anabel. Tracy se întreba cum de îşi putuse modifica pînă într-atît stilul, dedicîndu-se acestor chinuitoare miniaturi lipsite de

simțăminte umane.

Simțindu-i prezența, bărbatul se întoarse, o văzu, dar nu-i adresă nici un cuvânt de bun venit. Stingherită ca de obicei în prezența lui, Tracy fu tentată să bată în retragere. Nu-l înțelegea și asta îi provoca o stare de incertitudine, vecină cu teama.

– Ești turistă? Ce părere ai de toate astea? i se adresă el brusc.

Nu credea că-l interesează cu adevărat ce gîndea ea, dar se hotărî să-i răspundă cu sinceritate.

– Mă copleșește. Mă obosește efortul de a recepta tot ce văd. Mi-e dor de o prezență umană în imensitatea asta de desene abstracte.

– Religia mahomedană interzice reprezentarea oamenilor și animalelor, îi aminti Radburn. Așa se explică faptul că artiștii se îndreptau spre arhitectură și mozaicuri pentru a se putea exprima. Rezultatul este ceea ce vezi: cele mai minunate lucrări în acest domeniu. Nimeni nu i-a întrecut. Evident, multe mozaicuri au fost refăcute. Trebuie să le examinezi foarte atent ca să-ți dai seama care sînt autentice. Multe moschei, mai puțin celebre, conțin mozaicuri și mai frumoase.

Se întoarse apoi spre pictura lui și Tracy rămase tăcută, privindu-l cum lucrează. Văzînd că nu mai are nimic de spus, îl întrebă:

– Ați intrat astăzi de dimineață în birou înainte de a pleca?

– Când m-am sculat. După micul dejun nu am mai avut timp. Îmi pusesem deja uneltele în mașină și mă grăbeam să pornesc devreme.

– Eu am intrat, spuse ea cu o voce calmă. Cineva a împrăștiat tot ce am sortat eu ieri și a lăsat o dezordine cumplită.

De data asta reușise să-i trezească interesul. O privi, dar fața lui nu exprima nimic.

– Înseamnă că a început din nou.

Deși nu înțelegea ce voia să spună, tonul i se păru amenințător.

– Ce vreți să spuneți? Ce a început din nou?

– Acțiunile geniului nostru rău. Ale „strigoifului”, sau cum vrei să-i spui. A distrus hîrtii sau desene?

– Nu, cel puțin eu nu mi-am dat seama. Parcă s-a jucat un copil și a amestecat totul.

– Poți fi sigură că n-a fost un copil, adăugă el, privind-o ciudat. Când vorbi din nou, cuvintele lui o luară pe nepregătite: Cerceii ăștia de la urechi i-ai luat din bazar?

Surprinsă, Tracy își duse mîinile la urechi, atingînd cerceii de care aproape uitase.

– Nursel mi i-a dat. I-am admirat și ea și i-a scos din urechi și mi i-a dat. Protestele mele au fost zadărnice.

Radburn încuviință dînd din cap.

– Trebuie să fii extrem de atentă cu ce admiri. Turcii sînt foarte generoși și ospitalieri. Cred că n-ar trebui să-i porți. Nu-ți vin bine.

– Dar îmi plac, încercă ea să protesteze.

Miles puse jos paleta și pensula și veni spre ea. Înainte ca Tracy să-și dea seama ce intenționa, întinse mâna, îi trase cerceii din urechi și-i puse în palmă.

– Acum e mai bine. Ești toată dintr-o bucată.

Tracy era indignată și nici nu înțelegea ce vrea el să spună. Brusc îi veni în minte o scenă petrecută cu mult timp în urmă. Tatăl ei îi aruncase la coș primul ruj de buze. Cuvintele care însoțiseră gestul îi răsunau și acum în urechi: „Nu încerca să o imiți pe sora ta. Fii tu însăși“.

Dar acum nu mai era un copil, își spuse ea furioasă, iar Miles Radburn nu avea dreptul să-i spună ce să poarte și ce nu. Cu toate astea, se simți prost. Niciodată nu va putea fi ca Anabel. Asta o făcu să-și piardă încrederea în sine.

– Ce vreți să spuneți? „Toată dintr-o bucată“? se bâlbâi ea.

Radburn se întoarse liniștit la șevalet și începu să-și strângă ustensilele.

– Nu mă acuza! Te văd cu ochi de pictor. Cum stai cu julitura?

– E bine, mulțumesc, reuși ea să îngaima.

Radburn continuă fără s-o privească:

– N-ar trebui să te plimbi noaptea printre ruine dacă ești predispusă să intri în bucluc. Ar fi mai bine să pleci din Turcia înainte de a trece săptămîna.

Același lucru îi spusese și doctorul Erim la micul dejun, constată ea enervată. Ridică hotărîtă bărbia și

plecă fără un cuvînt. Nu accepta să fie intimidată și nu va pleca acasă.

Cînd ajunse pe la jumătatea curții interioare, își prinse din nou cerceii în urechi. Dansau la cea mai mică mișcare și îi mîngîiau obrazii. Chiar dacă nu era genul de femeie care să poarte astfel de cercei, chiar dacă nu putea concura cu amintirea lui Anabel, atitudinea lui o jignise. O să poarte tot ce-i place și o să facă tot ce vrea. Radburn îi stricase plăcerea de a-i purta și asta nu i-o va ierta ușor.

Probabil că Radburn își strînsese repede lucrurile, fiindcă o ajunse din urmă în curtea moscheii.

— Mai e ceva ce ar trebui să vezi, spuse el. Stai o clipă.

Tracy îi aminti pe un ton rece că Nursel o aștepta de mult timp, dar el o întrerupse:

— Ai vrut să vezi ceva din Istanbul. Privește în sus.

Se aflau în apropierea unuia dintre minarete și Tracy privi spre unul dintre micile balcoane care îi încercuiau vârful. Minaretul era inimaginabil de înalt și subțire, iar bărbatul care ieșise în balcon părea o marionetă. Muezinul nu purta caftan și nu avea trompetă. Era îmbrăcat în negru și, stînd în picioare, duse mîinile la gură. Strigătul lui lung și plîngător se pierdu în vînt, așa că nu se mai auziră decît niște modulații slabe. Apoi se întoarse și strigă din nou, iar de data asta chemarea la rugăciune ajunse pînă la ei și putură auzi clar

cuvintele: „Allahu akbar! La ilaha illa'llah!“.

– Dumnezeu este cel mai mare... nu există alt Dumnezeu decât Dumnezeu... repetă Miles în șoaptă.

Tracy se simți neașteptat de tulburată de această chemare și indignarea ei se topi.

– Chiar și asta dispare, spuse Miles în timp ce muezinul își termina strigările și se retrăgea în întunecimea minaretului. Sînt multe moschei în care muezinul stă confortabil pe covor și se folosește de un microfon. Nu-i pot condamna. Am urcat și eu o dată scările din interiorul unui minaret și știu ce efort trebuie să faci ca să te ții în formă, chiar dacă turma de credincioși se cam subțiază.

– Totuși, am avut impresia că au intrat mulți bărbați în moschee.

– În special oameni în vîrstă. E deștul de rău că tineretul se îndepărtează de religie, fără să aibă ce pune în loc.

– Femei n-am văzut deloc, murmură Tracy, doar bărbați care îngenuncheau pe covoare.

– Pentru femei există nișe separate, mai în spate, spuse Miles. Le poți vedea șezînd cu picioarele încrucișate. Sînt la fel de credincioase. Hai să mergem s-o căutăm pe Nursel. Poate luați dejunul cu mine, ce zici?

Nu-i făcea cine știe ce plăcere să ia dejunul cu Miles Radburn, dar se calmase, cel puțin pentru moment. Plutea în aer un armistițiu nedeclarat, un armistițiu ciudat din cauza grabei cu care el

schimbase subiectul.

Nursel nu părea impacientată din pricina așteptării, iar invitația la masă o acceptă cu politețea formală pe care o adoptase în relațiile cu Miles. Tracy era de părere că el nu avea habar cât de mult îl detesta Nursel. Și asta făcea parte din maniera indiferentă în care îi trata pe toți și reprezenta o altă barieră pe care o puneă între el și lumea exterioară.

Nursel parcă mașina într-o piață din apropierea Bazarului de Mirodenii. Când coborîră, Nursel le spuse că nu îndrăznea să lase samovarul în mașină. Miles îl despachetă, se uită la el și spuse:

– Presupun că nu este același cu...

Nursel îl întrerupse:

– Ba da, este același. Sylvana l-a cumpărat cu multă vreme în urmă, dar nu l-a adus acasă, considerînd că îți va aminti de împrejurări nefericite. Acum a mai trecut timpul.

– Da, spuse Miles, a trecut. Îl vom lua cu noi și vom avea grijă să nu i se întîmple nimic. De fapt, a rezistat mai bine în timp decît cei care l-au posedat.

Lîngă Bazarul de Mirodenii, strada era plină de mașini, căruțe, cai și măgari, printre care se scurgea un puhoi de oameni grăbiți. Copertine din pînză atîrnau deasupra tarabelor și se zbateau în vînt, iar mirosul de praf al orașului era gonit de parfumul mirodeniilor orientale și al fructelor coapte.

Restaurantul din Bazarul de Mirodenii unde le

duse Miles era foarte vechi. Urcară pe o scară îngustă către o încăpere de la etaj și fură conduși la o masă lângă fereastra care dădea spre podul Galata. Un candelabru de sticlă atârna din cupola acoperișului, iar pereții erau placați cu faianță albastră și neagră.

Meniul era prezentat în engleză și în turcă. Miles comandă pentru ele frigărui de pește sabie. Bucățile de pește alternau cu felii de roșie, de lămâie și frunze de dafin. Tracy privi pe geam peste Cornul de Aur, spre partea mai nouă a orașului, unde un vechi turn de apă se înălța deasupra unei coline cu clădiri mai puțin pitorești decât cele din cartierul vechi.

– Acum construim numai din piatră, spuse Nursel, deoarece casele din lemn au ars de prea multe ori.

Pe un perete din apropiere atârna portretul lui Mustafa Kemal – Atatürk –, imagine pe care Tracy o remarcase peste tot.

Nursel o surprinse privind portretul.

– Tatăl meu a luptat cu Ghazi, adică Victoriosul, în campania care a salvat Turcia. Ahmet a fost alături de el. Frații mei și cu mine am crescut legănați de poveștile despre acele timpuri glorioase. Ahmet și-ar fi dat viața pentru fratele meu mai mare și pentru Murat.

– Dar pentru tine nu? întrebă Tracy.

Nursel zîmbi.

– Eu sînt femeie, nu-i același lucru, deși el este devotat familiei. Chiar și Sylvanei.

Apoi Nursel schimbă subiectul și începu să discute cu Miles situația politică. Tracy se trezi urmărindu-l atent pe Rødburn în timp ce vorbea. Și acum părea uneori absent și cădea în tăceri nejustificate, chiar în mijlocul unei fraze. Avea senzația că el vede din când în când o fantomă care-i captează atenția.

Peștele era delicios. Mările care se întâlneau la Istanbul își ofereau produsele, iar peștele era un aliment favorit al turcilor.

Brusc, în timp ce mâncau, Miles îi puse o întrebare lui Nursel, de parcă abia atunci conștientiza prezența ei.

– Știi ce s-a întâmplat în dimineata asta?

Nursel nu ridică ochii din farfurie.

– Da, mi-ă spus Tracy.

– S-ar părea că vechiul joc se reia.

– E posibil să fie doar un avertisment, zîmbi Nursel, încercînd să minimalizeze subiectul.

– Am impresia că pe domnișoara Hubbard nimeni nu o va putea speia într-atît încît să o determine să plece, spuse Miles.

– Puteți fi siguri de asta! exclamă Tracy. Acest sprijin neașteptat o întărea în hotărîrea ei de a se opune plecării.

Miles insistă adresîndu-se lui Nursel:

– Din ce direcție crezi că a venit acest avertisment?

– Am glumit, răspunse turcoaica stingherită.

Habar nu am cine ar putea face așa ceva.

– Ultima oară, unii s-au gândit că Anabel ar fi putut pune la cale astfel de farse, insistă Miles. Dar ceea ce s-a întâmplat în dimineața asta dovedește că nu ea a fost de vină.

– Niciodată n-am crezut că putea fi Anabel! replică prompt Nursel. Știi ceva? Hai să nu mai vorbim de lucrurile astea. Strigoiul, cum îl numești tu, este doar șugubăț. Nu face nici un rău.

– Pe Anabel a speriat-o cumplit, insistă Miles. Tracy este făcută din alt aluat și s-ar putea să sperie ea strigoiul, spuse el zîbind. Știi că a reușit să mă intimideze și pe mine.

– Nu trebuie rostit cu voce tare numele celui rău, încercă Nursel să-l îmbune.

Mica seînteie din străfundul ființei lui Miles se transformă însă în vîlvătaie.

– Nu sînt de acord. Ceva mă face să cred că cel rău poartă un nume – numele unei ființe vii. Uneori este nevoie să-l strigi cît mai tare posibil. Evident, după ce numele este cunoscut.

Nursel nu mai ripostă, lăsînd impresia că se retrage dintr-o discuție cu subiect atît de lipsit de gust.

Miles recăzu în obișnuita lui apatie. Terminară masa fără să mai scoată o vorbă, dar Tracy nu putea uita focul mocnit pe care îl sesizase arzînd în bărbatul care fusese soțul lui Anabel. O surprinsese să vadă cum indiferența se transformă în ceva ce părea să fie

emoție – adevărat, cu o nuanță de amărăciune. Tracy avusese senzația neplăcută că undeva, în străfunduri, se afla o doză de violență. Totuși, asta dovedea că trăiește și sfișia învelișul de indiferență față de tot ce se întâmpla în jurul lui.

Părăsirea restaurantul și Miles duse samovarul înapoi la mașină și-l așeză cu grijă pe bancheta din spate.

– Cred că am să mă îndrept și eu spre casă, spuse el. Trebuie să-mi continuu lucrul pe banda aceea cu caligrafie pentru Sylvana. Și-apoi, vreau să văd ce a mai făcut spiridușul nostru.

Tracy prinse ocazia din zbor:

– În cazul acesta, după ce ai să examinezi totul, o să încep să repun lucrurile la punct. Abia după aceea îmi voi putea continua lucrul.

Miles păru încurcat și când Tracy privi în spate, după ce automobilul porni, surprinse pe chipul lui o expresie de plictiseală, dar și de teamă.

În drumul spre casă, cele două tinere abia dacă schimbară câteva cuvinte. Amîndouă evitară să aducă vorba de Miles Radburn sau de împlinirea petrecută în biroul lui. Întrebările se învălmășeau în mintea lui Tracy, dar pentru moment nu îndrăznea să caute răspunsuri.

Cînd intrară în *yali*, Halide le ieși în cale pentru a prelua samovarul.

– Vino și tu cu mine la Sylvana, o invită Nursel. O să ne amuzăm. Și l-a dorit de multă vreme.

În timp ce urcau toate trei la etajul doi, ușa salonului Sylvanei se deschise brusc și se auziră niște voci mînioase. Apoi doctorul Erim apăru în capul scării. Părea furios. Deși cearta avusese loc în limba turcă, nu exista nici un dubiu că Murat era mînios, iar Sylvana indignată.

Murat coborî în goană scările. Halide scoase un țipăt și se feri din calea lui strîngînd samovarul în brațe, iar Tracy se trase lîngă balustradă ca să-l lase să treacă. Nursel îi întinse o mînă, dar el i-o îndepărtă brutal și își continuă goana. Cearta fusese una serioasă.

— Scuză-mă, dar trebuie să mă duc la el, spuse Nursel. Vreau să aflu ce s-a întîmplat. Am impresia că, de data asta, ea l-a provocat prea de tot. Te rog, vrei să fii amabilă și să-i duci samovarul doamnei Erim?

Tracy urcă cu Halide restul treptelor. Nu avea nici un chef să se întîlnească cu Sylvana acum, cînd era atît de nervoasă. Și așa, prezența ei în casa lor era tolerată. Din păcate, nu putea evita întîlnirea, fiindcă Sylvana se afla în pragul ușii salonului ei și făcea eforturi evidente pentru a-și recăpăta controlul. Calmul ei olimpiian se evaporase și părea pe punctul de a izbucni în lacrimi de furie. O privi nervoasă pe Tracy, dar cînd văzu pachetul din brațele lui Halide, prinse ocazia pentru a crea o diversivune.

— Ce bine îmi pare, văd că mi-ați adus samovarul!

Acum Tracy nu mai putea bate în retragere și păși în încăpere în urma lui Halide. Rămase în picioare, privind camerista care puse pachetul pe masă și pe Sylvana care se grăbi să desfacă ambalajul. Frumosul obiect ieși la iveală și căpătă pe dată un aer aristocratic, de parcă prezența lui făcea din orice loc un palat.

Sylvana privea fascinată samovarul, exclamînd cuvinte în limba franceză, împreunîndu-și mîinile a admirație și părăind să fi uitat complet de cearta cu cumnatul ei. Încă agitată și cu obrajii îmbujorați, era complet absorbită de obiectul pe care și-l dorise atît de mult.

— A fost neglijat îndelungă vreme, spuse ea mîngîindu-l cu plăcerea cunoscătorului. N-am să-l folosesc, dar exteriorul trebuie frecat ca să-și recapete luciul, și asta am s-o fac chiar eu.

Se întoarse spre Halide și-i vorbi în limba ei. Părea să-i explice de unde venea samovarul, poate chiar îi spunea istoria lui, deoarece ochii lui Halide se măreau pe măsură ce i se povestea. Curînd însă se dădu înapoi, așa cum făcuse și ucenicul de la prăvălie, și fugi din cameră.

Sylvana rîse.

— Fetele de la țară sînt încă sperioase și superstițioase, i se adresă ea lui Tracy. Nu pot renunța la tradiții. Cred că ai observat că Halide poartă încă vâlul. Consideră că e indecent ca un bărbat să le vadă părul.

Dădu apoi roată măsuței pe care se afla samovarul, atrăgându-i atenția fetei asupra măiestriei cu care fusese lucrat.

– Samovarul din Anatolia! murmură ea. Sub acest nume este cunoscut. Fără nici o îndoială, obiectul în sine nu este blestemat, așa cum crede Halide. A fost doar martorul unor crime. Se spune că mama sultanului băuse ceai din acest samovar atunci când a fost asasinată. Ruinele palatului de vară în care a murit sînt foarte aproape de casa noastră.

– Ruinele pe care le-am vizitat eu ieri? întrebă Tracy.

– Da, chiar ele. Ce mai e cu rana ta?

– Nu mă deranjează, răspunse Tracy.

Sylvana reveni la samovar și continuă să-i relateze istoria lui:

– Poveștile tragice legate de acest samovar sînt nenumărate. În prezența lui, un tînăr prinț a fost sugrumat. Existau mulți prințișori care trăiau în harem, într-o atmosferă de intrigă și invidie, iar viața celor din imediata apropiere a sultanului era permanent în pericol, atît din cauza favoritelor care urmăreau ca fiii lor să acceadă la tron, cît și din aceea a curtenilor care se temeau să nu-și piardă puterea. Toată istoria Bosforului este plină de blestemății care-ți îngheață sîngele în vine. Se spune că un bărbat a murit după ce samovarul a fost furat din muzeu. Spre norocul meu, sînt franțuzoaică și pot asculta aceste povești fără să-mi fie frică.

Tracy începu să privească în jurul ei. Își aminti de fularul pe care îl găsisese în seara precedentă în ruine. Cercetă totul cu atenție. Aici era locul lui, de aici trebuia să provină. Descoperi desenul pe una din pernele de pe divanul aflat în fața ferestrelor. Un desen cu dungi crem alternativ cu altele de culoarea prunii coapte.

Luă perna.

– Ce frumoasă țesătură!

Sylvana încuviință, absentă.

– Da, este din Damasc. Am cumpărat o lungime anul trecut.

– S-ar putea face un fular frumos din el, murmură Tracy.

Sylvana mîngîie din nou samovarul și-l cuprinse în brațe, complet absorbită de achiziția ei.

– Cred că nu mai ai nici o bucată din materialul ăsta? insistă Tracy.

Sylvana privi perna nepăsătoare.

– Nu, l-am folosit pe tot. Din ultima bucată am făcut un fular pe care i l-am dăruit lui Nursel. În sfîrșit, o privi pe Tracy: Am înțeles că domnul Radburn ți-a acordat în cele din urmă o săptămînă. Ai început să lucrezi? Cum merge treaba?

– Destul de greu. Sînt prea multe întreruperi, îi răspunse tînăra, observînd-o și întrebîndu-se ce știa despre cele întîmplate în biroul lui Miles.

– Mă surprinde că a consimțit să rămîi.

Domnișoară Hubbard, am impresia că ne ascunzi ceva, că venirea dumitale aici are și alt scop.

– Nu înțeleg ce vreți să spuneți, zise Tracy, în gardă.

– N-are nici o importanță, replică Sylvana cu un zîmbet enigmatic. Nu vreau să te rețin. Am înțeles că ești foarte ocupată. Îți mulțumesc că mi-ai adus samovarul.

Tracy părăsi camera îngîndurată, cu sentimentul că fusese concediată. Reveni la etajul trei al casei. În drum își scoase mantoul și, cînd ajunse în salonul de sus, îl puse pe un scaun, împreună cu bereta, după care își trecu degetele prin păr. Cerceii îi atingeau ușor fața. Nu mai avea nevoie de ei pentru a-și dovedi sieși independența, așa că-i scoase și-i strecură în beretă.

8

Ajunsa la biroul lui Miles, Tracy constată că acesta lăsase ușa deschisă ca să pătrundă în încăpere aerul cald. Radburn părea absorbit de copierea cu cerneală neagră a detaliilor complicate de pe o fotografie.

Cînd îi simți prezența, ridică privirea și-i surprinse expresia.

— Mă urmărești ca și azi-dimineață, în moschee. Ce vrea să însemne expresia de pe fața dumitale?

— Iertați-mă dacă v-am privit insistent, spuse ea intrînd în cameră. Păreați atît de concentrat încît n-am îndrăznit să vă întrerup.

– Nu e numai asta. La ce te gîndeai acum?

Atitudinea lui era cu totul alta decît cea de la prînz. Nu zîmbea, dar nici nu părea supărat. O dată în plus, Tracy se simți nesigură, dar cel puțin nu avea de gînd să se prefacă.

– Mă gîndeam cum de puteți lucra la așa ceva. E ca și cum cineva care a creat catedrale începe să copieze un labirint din gard viu.

O clipă se așteptă să arunce cu pensula după ea și s-o dea afară sau să se retragă în superba-i izolare. Spre surprinderea ei, Miles izbucni în rîs. Un rîs nu prea vesel, dar, oricum, preferabil unui acces de furie.

– Cred că Hornwright ar trebui să afle cum ți-ai cîștigat această slujbă. Nu sînt sigur că și-a dat seama ce belea îmi trimite pe cap sau ce risca trimițîndu-te aici. Cel puțin știi să mă înfrunți. Vreau să-ți amintesc însă că preocupările tale trebuie să se limiteze la viitoarea carte.

– Am să încerc să-mi amintesc, replică ea, bine dispusă.

– Bine! spuse el, redevenind serios. Cred că-ți poți continua activitatea de gospodină. Nu mai pot suporta balamucul ăsta de sub masă. Prefer dezordinea mea.

Tracy remarcă intenția lui de a o jigni, dar hotărî să nu mai reacționeze la acest gen de provocări. Se apropie de masă și se așeză pe jos, cu picioarele încrucișate, așa cum ședeau femeile pe care le văzuse

la moschee. Pentru moment nu voia să se gîndească decît la sortarea hîrtilor. Orice altă problemă va rămîne pentru mai tîrziu. De pildă, problema lui Nursel și a fularului ce-i aparținea.

În cameră nu se mai auzea decît foșnetul hîrtilor, căci Tracy muncea cu zel, îndeplinindu-și sarcina pentru care fusese trimisă. Începu să citească ici-colo cîte o pagină și se cufundă în problemele tehnicii turcilor selgiucizi, care lăsaseră mozaicuri și ceramică de o surprinzătoare frumusețe. Întrucît ei trăiseră înainte de apariția islamismului, în unele lucrări apăreau și reprezentări zoomorfe. În pigmenții pe care îi folosiseră predomina turcoazul, albastrul închis, indigoul și auriul. În unele mozaicuri apărea o tentă trandafirie, care – explica Miles în textul lui – se datora unui ingredient folosit pentru lipirea plăcuțelor. Erau mai multe reproduceri în culori care puneau în evidență imaginația și talentul selgiucizilor.

Era atît de absorbită de munca ei încît tresări cînd Miles i se adresă.

– Am auzit că Sylvana și Murat s-au certat. Știi cumva ce s-a întîmplat?

Pe Tracy o surprinse faptul că el o întreba în legătură cu problemele familiei.

– N-am nici o idee. Cînd am urcat împreună cu Nursel, doctorul tocmai ieșea din salonul doamnei Erim și a coborît în fugă. Nursel s-a dus după el, dar n-am mai întîlnit-o. Halide și cu mine i-am dus samovarul doamnei Erim, care părea foarte tulburată

în urma celor întâmplate, dar nu mi-a dat nici o explicație.

Miles își reluă lucrul și în cameră se făcu iarăși liniște. Când vorbi din nou, tonul lui exprima calm și blîndețe, de parcă ar fi vrut să o convingă de ceva.

– Am impresia că înregistrarea detaliilor despre mozaicuri și istoria lor ți se pare o simplă muncă de copiere, dar trebuie făcută. Atît de multe se distrug și cad în ruină, încît descrierile trebuie păstrate. Pînă în urmă cu cîțiva ani, nu a existat o istorie scrisă a Turciei și nu s-au prea consultat arhivele existente. Trebuie să știi că nu lucrez singur. Mă ajută o serie de persoane să adun toate aceste consemnări. Când vor ajunge să alcătuiască o carte, vom avea satisfacția că n-am muncit în zadar.

Tracy ridică privirea. Din locul în care ședea, îl putea vedea peste tăblia biroului, șezînd pe un taburet, cu capul plecat asupra desenului. Umbrele care-i cădeau pe față îi accentuau trăsăturile colțuroase și-i puneau în evidență cutele de la colțurile gurii. O senzație ciudată se înfiripa în adîncul ființei sale și începu să-i atribuie o sensibilitate pe care nu o bănuise. Îl aprecia pentru faptul că se dedica misiunii pe care și-o asumase.

Îndrăzni să-i pună o întrebare:

– N-ați găsit pe altcineva să facă munca asta de copiere și să vă puteți consacra redactării cărții?

– Adevărul este că munca asta mă interesează, răspunse el destul de sec.

Tracy îl privea cu mai multă simpatie decît s-ar fi așteptat. Se întreba cum ar putea să descopere adevărata personalitate a bărbatului care fusese soțul surorii sale. Se hotărî să se bazeze pe sinceritate și îndrăzneală, zicîndu-și că era singura cale de a-l determina să iasă din spatele zidului după care se ascunsese.

– Doamna Erim pretinde că nu va exista niciodată o carte, că, de fapt, nu aveți de gînd să o scrieți. Ea dorește ca eu să plec acasă și să-i spun domnului Hornwright că este cazul să nu-și mai facă iluzii și să rezilieze contractul.

– Dar tu ce crezi?

– Ce aș putea spune? Astăzi mi s-a părut că doriți să realizați această lucrare. Pe de altă parte, se pare că nu avansați prea mult în elaborarea ei.

Tracy se întrebă cum ar reacționa dacă i-ar spune că Nursel crede că nu face altceva decît să se autopedepsească pentru felul în care o tratase pe Anabel. Mersese însă prea departe pentru moment și nu îndrăznea să continue. Constată că îi venea mai greu decît la început să-l provoace sau să-l încolțească, și asta i se părea ciudat. Începuse să-l privească nu numai ca pe soțul lui Anabel, ci și ca pe un bărbat cu calitățile și defectele lui.

– Doamna Erim ar putea avea motivele ei pentru a nu dori să vadă terminată această carte. Poate aceleași motive pentru care s-a certat cu cumnatul ei. Și dacă are dreptate, atunci îți pierzi timpul aici,

Tracy Hubbard.

Tracy nu credea însă că doamna Erim avea dreptate. Înainte de a apuca să-și spună părerea, Miles privi către ușă și șopti:

– Ascultă!

Dinspre scări se auzea zgomotul unor pași care se apropiau. Miles se plecă din nou asupra desenului. Tracy simți parfumul de trandafiri al Sylvanei, care se apropia de ușa biroului.

– Aș vrea să discut cu tine, Miles, spuse femeia din pragul ușii.

Tracy remarcă o ușoară notă de revoltă și o oarecare stridență în vocea ei, lăsându-i impresia că Sylvana nu era atât de liniștită pe cât voia să pară.

– Desigur, intră, te rog, spuse Miles.

Fără îndoială că nu o observase pe Tracy care sedea pe podea și o privea peste tăblia biroului. Sylvana își recăpătase siguranța de sine. Doar ușoara insistență din vocea ei sugera că o îngrijorează ceva.

– În primul rînd, cred că această tînără americană trebuie să plece imediat acasă. Mă surprinde că i-ai permis să mai rămînă, în vreme ce...

– Această tînără americană are tot dreptul să fie aici, o întrerupse Miles, indicîndu-i din priviri locul unde se afla Tracy. Poate că vrei să-i spui chiar ei de ce crezi că trebuie să plece acasă.

Sylvana nu-și trădă surprinderea. Privi calmă spre birou și i se adresă lui Tracy:

– Dacă nu te superi, aș vrea să stau de vorbă cu

domnul Radburn între patru ochi.

Tracy se ridică cu ochii la Miles.

– Aș vrea să aflu motivul pentru care doamna Erim nu dorește ca eu să rămân în continuare.

– Sînt convinsă că știi, ripostă Sylvana.

Miles îi făcu semn fetei să plece.

– Am să te chem după ce vom termina ce avem de vorbit, spuse el.

Doamna Erim se îndreptă imediat spre șevalet, fără să-i mai acorde nici o atenție lui Tracy. În timp ce ieșea din încăpere, o auzi exclamînd:

– Ce lucrare frumoasă! Cea mai frumoasă din cîte ai făcut, prietene. Clientul din New York o să fie încîntat. Am impresia că aceste caligrafii sînt foarte solicitate pentru decorarea interioarelor.

Tracy închise ușa și fugi în camera ei. Îi fusese destul pentru ziua aceea. Știa că trebuie să descopere măcar unul din acele curente bine ascunse ce tulburau existența acelei familii, dar era sigură că de la Sylvana nu va afla nimic. Cît despre doctorul Erim, se pare că avea un motiv să fie supărat pe ea. Mai rămînea Nursel. Socoti că venise timpul să o descoase.

Descuie sertarul și luă fularul găsit în ruinele palatului. Îl puse în poșetă și porni în căutarea fetei care fusese prietena lui Anabel. Cel puțin așa susținea.

Nursel nu se afla în camera ei. Halide îi indică cu un gest laboratorul din pavilion. Tracy nu mai

fusese în partea de jos a clădirii de cînd urcase spre apartamentul Sylvanei. La parter erau o încăpere mare, puternic luminată, și două-trei camere mai mici. Pereții laboratorului erau acoperiți de dulapuri. Mai existau acolo cîteva mese cu aparatură diversă și niște cuști puse unele peste altele, care adăposteau șoareci și cobai. Plutea un miros de animale amestecat cu parfum. La capătul opus al laboratorului, Murat Erim lucra împreună cu doi tineri asistenți și nu ridică privirea cînd intră Tracy. Dintr-o cămăruță luminată, cineva îngîna o melopee turcească. Tracy intră și dădu ochii cu Nursel. Fata, într-un halat alb, cu o eprubetă în mîină, îi zîmbi.

– Ai venit să mă vezi? Îmi pare bine, te rog intră.

Tracy păși în cămăruța ce mirosea puternic a santal. Pe rafturi se înșirau sticle, etichetate și grupate pe familii de parfumuri.

– Distilați chiar voi uleiurile? întrebă Tracy.

– Primăvara și vara. Doamna Erim lucrează chiar ea, spuse Nursel. Este însă mult mai simplu să lucrezi cu uleiuri esențiale și cu extracte gata preparate. Pe mine mă interesează amestecul, combinarea mirosurilor. Spune-mi, ce părere ai despre acesta?

Scoase dopul unui mic flacon și îl aplică pe încheietura mîinii lui Tracy. Trebuie să ieși din atmosfera încărcată de mirosul greu al lemnului de santal ca să descoperi prospețimea și delicatețea

parfumului de liliac.

– Adorabil, spuse Tracy. Dar ea nu venise aici ca să discute despre parfumuri. Ești foarte ocupată? Aș dori să vorbesc ceva cu tine, dacă se poate, încercă ea.

– Credeam că te-ai reapucat de sortarea documentelor. Nu cumva domnul Radburn și-a pierdut răbdarea?

– Doamna Erim a vrut să stea de vorbă cu el. Cred că vrea să-l convingă să mă trimită imediat acasă. Știi cumva de ce se poartă așa cu mine? De ce o deranjează prezența mea? În definitiv, ea m-a invitat aici.

Nursel se aplecă, turnînd cu grijă lichidul într-o eprubetă.

– Nu sînt sigură, presupun însă că îi va comunica domnului Radburn adevăratul motiv.

Tracy privi peste umărul lui Nursel. Murat Erim părea foarte concentrat asupra lucrării lui și nu avea aerul să-i fi remarcat prezența.

– Crezi că am putea merge în altă parte să stăm de vorbă? o întrebă pe Nursel.

– Sigur că da.

Turcoaica își termină treaba, puse eprubeta într-un stelaj și spuse:

– Asta mai poate aștepta. Își mirosi degetele și strîmbă din nas. Esențele pe care le preferă Sylvana sînt prea grele după gustul meu. Așteaptă-mă puțin să-mi clătesc mîinile și mergem undeva unde nu ne

va auzi nimeni.

Se spală pe mâini, luă un pulover de pe un raft și i-l întinse lui Tracy.

– Îmbracă-l, e cam răcoare afară. Eu am haina în cuier. Hai, vreau să-ți arăt ceva.

Ieși fără o vorbă către fratele său, dar nici el nu le dădu nici o atenție.

Urcară pe o potecă, prin pădure, pînă ajunseră în vîrfurile dealurilor. Acolo se construise un mic pavilion de vară cu intrarea în formă de arcadă și pereți din șipci de lemn. În anotimpul cald, pavilionul era o oază de răcoare. Nursel îi atrase atenția lui Tracy asupra priveliștii. Se vedea o bună parte din Bosfor, ca o panglică de un albastru marin, care separa Europa de Asia. În direcția Istanbulului plutea o ceață ușoară, ca un văl care ascunde trăsăturile unei frumoase din harem. Rumeli Hisar scînteia aurie. Nu mai avea aerul amenințător și întunecat pe care-l căpăta după asfințitul soarelui.

– Ce frumos e Bosforul nostru! spuse Nursel. Și cît de ciudați sînt curenții în acest loc... Marea Neagră nu e foarte sărată și curenții reci de suprafață curg prin strîmtoare către Marea de Marmara. Din Marea de Marmara, curenții de adîncime, mai calzi și mai sărați, curg în direcția opusă, către Marea Neagră. Aici se adună tot soiul de pești. Dacă te uiți noaptea pe fereastra camerei tale, ai să vezi vase pescărești luminate cu lămpi puternice de petrol, care stau la mal pentru a atrage peștii în năvoadele întinse.

Dar am vorbit destul. Probabil că n-ai venit aici ca să capeți amănunte despre pești. Vino, ne putem așeza la soare, pe stînca asta.

Piatra aspră era caldă și uscată. Fetele se așezară și rămaseră tăcute o vreme. Tracy căuta o cale mai ocolită pentru a aborda problema. Negăsind-o, scoase din geantă fularul de mătase și i-l arătă lui Nursel.

– Vreau să ți-l înapoiez. Am aflat de la doamna Erim că este al tău.

Nursel ezită doar o clipă, apoi îl luă și îl desfăcu. Materialul dungat se strecură printre degetele ei și căzu într-o grămăjoară colorată în poala ei.

– Nu-i așa că tu erai femeia pe care am auzit-o în ruinele palatului? întrebă Tracy.

În cele din urmă, Nursel șopti:

– Da, eu eram.

– Se afla și Ahmet acolo, te urmărea. Era și un al doilea bărbat. Totul se petrecea în mare secret.

Nursel o privi intens cu ochii ei negri care nu mai exprimau nici supunere, nici blîndețe.

– Într-adevăr, dar asta nu-i treaba nimănui.

– De acord. Dar ați vorbit despre mine, continuă Tracy. De atunci mă tot întreb de ce. Persoana care mi-a pronunțat numele părea foarte furioasă.

– Și tu habar n-ai de ce?

– De unde să știu? Cine era cu tine? Domnul Radburn sau fratele tău?

Nursel oftă și începu să frămînte fularul între

degete.

– Poți ține un secret? De fapt, s-ar putea ca din cauza lui Ahmet să nici nu mai fie un secret. El nu este de acord. Dacă îți spun asta, mă dau pe mîna ta. Promite-mi că n-ai să spui nimic nimănui.

– Mă vezi alergînd să-i fac confidențe doamnei Erim, sau fratelui tău, sau domnului Radburn? spuse Tracy.

Nursel o privi de parcă ar fi vrut să se convingă că interlocutoarea ei era demnă de încredere. Apoi spuse:

– O promisiune făcută de o americană este uneori mai sigură decît una făcută de un european. Poate că ai să devii prietena mea, așa cum a fost și Anabel. Bărbatul cu care m-am întîlnit ieri seară la ruine era Hasan.

Tracy repetă numele de parcă n-ar fi înțeles:

– Hasan?

– Nu-ți amintești? În Bazarul Acoperit, astăzi, prăvălia aceea mică de unde am cumpărat *tespihul* de jad pentru Murat? Hasan este fiul lui Ahmet.

Tracy și-l reaminti pe tînăr și faptul că-i displicuse tonul aspru cu care i se adresase lui Nursel. Își aminti de asemenea că familiaritatea dintre ei o intrigase.

– Vreau să mă căsătoresc cu Hasan, îi mărturisi Nursel. Tatăl lui este un om demodat și nu consideră că ar fi potrivit. Fratele meu s-ar înfuria – nu știe nimic despre noi. Pentru el, poziția socială joacă un

rol foarte important și s-ar opune cu siguranță căsătoriei noastre. Ar trebui să fug de-acasă, dar Hasan nu-și poate permite încă să se însoare. Poate mai târziu. Deocamdată trebuie să aștept și nu vreau să aflu nimeni nimic pînă la momentul potrivit. Atunci am să desfid pe oricine va încerca să-mi pună piedici. Nu-mi place că Ahmet mă spionează. Trebuie să-i vorbesc și să-l conving că vom avea răbdare.

– Ar fi și doamna Erim împotriva acestui proiect?

Nursel făcu un mic gest de mînie.

– Sylvana ar fi fericită dacă aș pleca. Ne-ar da pe toți afară și ar umple casa cu prietenii și cu petrecerile ei. Nu este corectă față de familia noastră. Murat o înfruntă, dar Ahmet ține cont doar de faptul că fratele nostru a iubit-o, a adus-o în casa noastră și i-a dat tot ce putea să-i dea. Ahmet i-a fost credincios în primul rînd fratelui nostru și abia apoi tatălui meu.

Tracy își dădu seama cît de puternic era sentimentul de frustrare pe care îl trăia Nursel. Fata simțea o ușurare vorbindu-i. Durerea și mînia și le ascundea adoptînd acea atitudine de obediență față de Sylvana și chiar față de fratele său.

Înduișată, Tracy puse mîna pe brațul lui Nursel.

– Îmi pare rău. Îți promit că n-am să spun nimănui ce mi-ai destăinuit. Dar tot nu înțeleg de ce vorbeai despre mine.

– Pentru că sosirea ta a însemnat un alt motiv de neliniște în casa noastră. Pentru că acolo unde te afli tu apar și necazurile. Așa cum s-a întâmplat în dimineața asta. Nu-mi place ce se petrece. Mi-e teamă că reîncep necazurile.

– Crezi că Sylvana a fost cea care mi-a jucat festa? întrebă Tracy.

Nu și-ar fi închipuit așa ceva mai înainte, dar după ce asistase la cearta dintre Sylvana și Murat și, mai ales, după scena din biroul lui Radburn, nu mai credea în calmul și echilibrul doamnei Erim.

Nursel își strînse genunchii la piept.

– Uneori este mai bine să nu te gîndești și să nu vezi.

– Mie nu-mi place să procedez ca struțul, replică Tracy. Ce-a vrut să spună domnul Radburn azi-dimineață cînd a vorbit de un strigoi? La ce te gîndești tu cînd spui că ți-e teamă să nu reînceapă necazurile?

– Nu vreau să discut despre asta. Cînd începeau „glume”, ca cea petrecută în biroul lui Miles Radburn, urmau necazuri, uneori chiar moartea cuiva.

– Moartea... soției domnului Radburn? întrebă Tracy.

Un moment se așternu o liniște adîncă.

– Moartea surorii tale? șopti Nursel.

O clipă, lui Tracy i se păru că nu auzise bine. Apoi, din felul în care ochii aceia întunecați o urmăreau, își dădu seama că nu se înșelase.

– De cînd știi? întrebă ea.

Nursel scăpă un oftat, de parcă ar fi simțit o ușurare că Tracy recunoscuse.

– Am știut din clipa în care mi-a telefonat Sylvana și m-a rugat să mă duc la hotel, unde mă așteaptă o americană al cărei nume era Tracy Hubbard.

– Ai știut și nu ai spus nimic?

– Am avut impresia că voiai să ții secret acest lucru, spuse Nursel. Ți-am oferit nenumărate ocazii să-mi spui, dar ai tăcut. Mi-a fost chiar teamă că o să-ți dai seama că știu după felul în care mă purtam față de tine.

– Dar cum ai putut afla? Anabel mi-a spus că nimeni nu știe de existența familiei sale.

– E adevărat. Ea mi-a explicat și de ce. Nursel luă în mână fularul de mătase. Mie mi-a spus ultima oară când am văzut-o. Chiar în dimineața zilei în care a murit. Miles fusese crud cu ea. O părăsise tocmai atunci când avea mai multă nevoie de el. M-a trimis după el la aeroport, să-l aduc înapoi. Am ajuns prea târziu, avionul pentru Ankara decolase. Atunci mi-a povestit de surioara ei din America. Sora pe care a chemat-o, sora care nu a vrut să vină în ajutorul ei, sora care dezertase.

– Presupun că avea dreptate, recunosc Tracy, fără să-i vorbească despre „să nu mai strigi: lupul!”.

– Atunci de ce ai mai venit acum? De ce te-ai folosit de pretextul că lucrezi pentru

domnul Radburn? De ce vrei să ne prostesti pe toți, pretinzînd că nu știi nimic despre Anabel?

Îi era greu să reziste privirii acuzatoare a lui Nursel. Dar și mai greu era să hotărască pe ce cale să apuce. Simțea că se deschisese o prăpastie sub picioarele ei.

– Există motive, dar povestea e lungă, spuse Tracy.

Nursel rămase în așteptare, dar Tracy nu mai continuă. Nu se putea decide să vorbească de apelul telefonic disperat al lui Anabel.

– N-ai spus nimănui cine sînt?

– În primul moment, nu.

Tracy se îndreptă de spate.

– Dar apoi? Cine mai este la curent?

– Îmi pare rău, se scuză Nursel, dar mi s-a părut corect ca Murat să știe. I-am spus adevărul noaptea trecută. L-a revoltat faptul că ne-ai păcălit. De aceea a fost destul de nepoliticos față de tine la micul dejun.

– Acum înțeleg. Și cui i-ai mai spus?

– Murat a considerat că și Sylvana trebuie să știe. În fond, acum este casa ei. Așa că i-a spus astăzi în timp ce noi eram la Istanbul.

Tracy își aminti aluziile voalate ale Sylvanei. Probabil că în momentul acesta îl informa și pe Miles Radburn și, de data asta, nu mai putea spera să rămînă acolo.

Nursel îi vorbi blînd, de parcă i-ar fi ghicit

gîndul:

– Nu cred că Sylvana îi va spune adevărul lui Miles. Se teme că el ar putea să te rețină și să vă aliați împotriva ei.

– Dar de ce? Tot nu înțeleg...

– Pentru că nu vrea ca el să termine cartea. La început, faptul că lucra la aceste prețioase documente din istoria Turciei a fost un bun pretext pentru a-i oferi găzduire. Dar acum, că este atît de preocupat de ele și le acordă practic tot timpul lui, nu-i mai convine. Cearta de astăzi cu fratele meu a fost din cauza lui Miles. Murat vrea ca el să plece din această casă, dar Sylvana dorește să aștepte pînă cînd va începe să o uite pe Anabel și să accepte ceea ce îi oferă ea, dar în condițiile ei.

Tracy o privi întrebător.

– Este îndrăgostită de el, asta încerc să-ți spun.

Pe Tracy o șocă această dezvăluire, o zdruncină de-a binelea.

– Dar e mai bătrînă decît el! exclamă ea. Și cum ar putea Miles, după Anabel...?

– Cît de tulburată ești, fetișo, rîse Nursel. Tu nu ești atît de practică precum Sylvana. Ea pretinde că are patruzeci și unu de ani, deci nu e mai mare decît cu trei ani. Este o femeie bogată. Îi poate oferi siguranța unui culcuș în care să-i adoarmă sentimentul de vinovăție. Pun

pariu că pînă la urmă o să reușească. Cu condiția să nu intervină Murat. În privința Sylvanei nu putem face nimic, dar perspectiva de a-l avea pe vecie pe domnul Radburn în casa noastră nu este prea plăcută. Dacă mă mărit cu Hasan, eu am să scap, dar ce va face Murat? Nu se poate hotărî să se însoare în circumstanțele actuale. Ar putea pleca la Ankara, așa cum i-a propus guvernul. Acolo i s-ar pune la dispoziție un laborator modern, dar el nu vrea să plece de aici, spune că este casa părinților noștri și că trebuie să-i aparțină. S-a încăpățînat să rămînă și să-l gonească pe Miles. Poate chiar și pe Sylvana.

Tot ce-i spusese turcoaica era de înțeles. Cu un singur lucru nu se putea împăca Tracy.

– Eu cred că voi îl subestimați pe domnul Radburn. Nu-mi pot închipui că o ia în serios pe Sylvana.

– Așadar, te-a vrăjit și pe tine. E ceva ce nu înțeleg. Mie omul ăsta nu-mi place. Am văzut ce i-a făcut lui Anabel – surorii tale. Ar fi foarte trist dacă ai păși pe urmele ei.

Tracy exclamă indignată:

– E ridicol! Mai bine spune-mi ce i-a făcut lui Anabel. Ai pomenit de cruzimea lui, de faptul că era rău, dar nu mi-ai spus ce anume făcea.

Nursel își puse fularul și se ridică.

– Am vorbit destul despre asta. Nu am nici o dovadă. Dacă s-ar găsi vreuna, fii sigură că ți-

aș spune. S-a răcorit aici, hai să coborâm.

Tracy se ridică și-i întinse mîna.

— Așteaptă puțin! S-ar putea să nu mai avem ocazia să fim singure. Spune-mi cum a murit. N-am știut niciodată decît ceea ce s-a scris în ziare. De ce a plecat singură cu barca pe Bosfor?

— Asta n-am înțeles-o niciodată, răspunse Nursel. Probabil că-și dorea moartea. El o lăsase într-o criză de furie și ea nu mai voia să trăiască. Asta este singura explicație posibilă. A luat o barcă — nu caicul mare cu motor —, ci o barcă mică cu motor, pe care o folosim pentru traversări scurte sau pentru pescuit. Era ceață și ploua. Bănuim că nu a folosit motorul, ci a vîslit pînă a intrat într-unul din acei curenți rapizi care nu i-au mai permis să stăpînească barca. Aceasta s-a răsturnat. Trupul ei a fost pescuit a doua zi dimineața, sub Rumeli Hisar. Toată noaptea am așteptat-o. Miles se afla la Ankara, nu ne putea ajuta cu nimic.

Privirile lui Tracy fură atrase de șuvița albastră de apă care părea să șerpuiască atît de pașnic spre Istanbul și sub care se afla curentul perfid ce curgea înapoi spre nord. Lacrimile îi inundară obrazii, dar ea nu le simțea. Anabel fusese atît de fragilă! Avea oase mici, delicate, un funigel ca fata din portretul lui Miles. Trebuie să fi știut că o dată ajunsă în mijlocul curentului nu va mai putea ieși. Ce disperare cumplită o

împinsese să aleagă această moarte?

Stînd acolo, în vârful colinei, cu apele care o înghițiseră pe sora ei curgîndu-i la picioare, Tracy simți că nu mai rezistă, că e pe punctul de a leșina.

Nursel o urmărea cu îngrijorare. Fără să știe de ce, se aplecă și o sărută pe amîndoi obrazii, după obiceiul turcesc.

– Te rog, nu fi tristă. Nu știu de ce n-ai spus cine ești, dar poate că, cu timpul, vei căpăta încredere în mine.

Tracy strînse pleoapele pentru a opri lacrimile. Momentul de slăbiciune trecuse și se hotărî să nu cedeze, să-și adune toate forțele și tot curajul pentru a continua cercetările. Îi datora asta lui Anabel!

– Mă aflu aici pentru că am de îndeplinit o sarcină. Sînt sigură că domnul Hornwright nu m-ar fi trimis niciodată dacă ar fi știut că sînt sora lui Anabel. Cred că nici domnul Radburn n-ar fi încîntat dacă ar ști. Chiar trebuie să-i spunem?

– Eu n-am să-i spun, promise Nursel. Cred că nici Sylvana nu o va face. Murat însă va considera că este de datoria lui să-l informeze. Nu-i place Radburn, dar va face ceea ce consideră că este corect. Poate că nu imediat. Va analiza întîi situația și abia apoi va acționa. Așa că s-ar putea să mai ai ceva timp.

— Dacă domnul Radburn trebuie să știe, prefer să fiu eu aceea care să-i spună. Nu intenționez s-o fac imediat. Am nevoie de câteva zile.

Avea nevoie de timp pentru a găsi un drum prin cețurile care o învăluiau pe Anabel.

— Ar trebui să vorbești cu Murat, îi spuse Nursel. Dacă vrei, pot aranja o întrevedere în seara asta. Sylvana are câțiva invitați la dîneu. Miles va fi și el acolo, ca și mine, de altfel. Murat însă nu participă niciodată la petrecerile ei. Vei avea suficient timp să vorbești cu el după masa de seară.

Începuseră să coboare dealul și Nursel își strecură o mîină sub brațul lui Tracy, într-un gest aproape afectuos. Parcă ar fi vrut să-i transmită ceva din sentimentul pe care i-l purtase lui Anabel.

Tracy mai puse o întrebare:

— Tot nu înțeleg de ce vorbeai cu Hasan despre mine și nici de ce erăți amîndoi furioși.

— Trebuie să înțelegi. Eu discut cu Hasan tot ce are importanță pentru mine. Am considerat normal să-i comunic tot ce știam despre tine. El a încercat să mă convingă să le spun și celorlalți și s-a înfuriat cînd am refuzat s-o fac. Mi-a reproșat și astăzi, la bazar. Un bărbat nu înțelege întotdeauna de ce sînt necesare uneori micile minciuni femeiești.

— Dar ce are cu mine?

Pe Tracy o neliniștea faptul că tînărul acela, complet străin pentru ea, putea să aibă convingeri în privința ei fără s-o cunoască.

– Lui Hasan nu i-a plăcut niciodată prietenia mea cu Anabel, recunosc Nursel, și nu vrea să fiu prietenă cu sora ei.

Lui Tracy îi fulgeră prin minte un gînd.

– Înseamnă că Ahmet știe cine sînt, dacă te-a urmărit și a ascultat ce vorbeai.

– Este foarte posibil, admise Nursel cu un aer absent, preocupată mai mult de faptul că Ahmet auzise probabil discuția ei cu Hasan.

Pe Tracy o deranja ideea că Ahmet îi cunoaște adevărata identitate. De cînd îl văzuse, îl socotise tradiționalul complotist din legendele turcești și nu putea scăpa de această primă impresie.

Pe drumul de coborîre, Nursel își recăpătă buna dispoziție.

– Nu trebuie să te necăjești, o consolă ea pe Tracy. Eu nu fac întotdeauna ceea ce-mi spun bărbații că trebuie să fac. Mi-am dobîndit independența.

Tracy se întrebă cît era de adevărat. Independența lui Nursel era mai degrabă o iluzie, o încercare de a se lua în serios. Se lăsa dominată de el mai mult decît își dădea seama.

– Dar de Ahmet ce crezi? insistă Tracy. Acum, că știe despre mine, crezi că...

— Nu-ți face griji, o încurajă Nursel. Ahmet îl detestă pe Miles și nu cred că-i va spune ceva. O să aștepte cu toții să vadă ce ai de gând să faci. Poate cu excepția lui Murat.

Perspectiva acestei așteptări nu o liniștea pe Tracy. Când ajunseră la pavilion, o lăsă pe Nursel și se duse la biroul lui Miles. Era destul de descurajată. Atîția oameni erau la curent cu adevărata ei identitate. Anabel trebuie să fi fost foarte neatentă dacă trădase secretul în ultima clipă.

Faptul că Miles nu aflase cine este nu o consola prea mult. Va trebui să-i spună înainte s-o facă altcineva. Nu imediat, ca să nu fie expediată tocmai când începuse să întrevadă ițele încurcate din această familie.

Secretul ei depindea de Murat. Era conștientă însă că nu-i va fi ușor să-i ceară o favoare tocmai bărbatului pe care minciuna ei îl indignase. Întîlnirea cu el o punea în mare încurcătură.

9

Miles şedea la birou, citea şi făcea note cu McCreionul. Abia dacă ridică privirea când intră Tracy şi nu o întrebă unde întârziase atît de mult.

Tracy se strecură la locul ei, bucuroasă că nu-i dădea atenţie. Conversaţia cu Nursel o tulburase. O iritase, de asemenea, afirmaţia fetei că era gata să se lase şi ea fermecată de Miles Radburn. I se părea ridicolă. Pentru că nu avea întotdeauna încredere în spusele lui Anabel, la început încercase să-l privească cu un ochi neutru. Apoi constatarea că nu-şi putea da seama de adevăratele lui sentimente faţă de sora ei o puse în încurcătură. Comportarea lui din

dimineata aceea o surprinsese de mai multe ori, creîndu-i o stare de confuzie. Dar asta nu însemna că se lăsase fermecată de el, așa cum fusese Anabel la începutul căsniciei lor.

Problema cu care se confrunta acum Tracy era alta: cum să explice de ce venise în Turcia fără să spună nimănui că era sora lui Anabel. Convinsă că secretul ei nu era cunoscut de nimeni, își crease o personalitate de care îi era acum greu să se descotorosească.

— Dacă ai de gând să stai în continuare sub masă în poziția aia caraghioasă, cel puțin nu mai ofta, se auzi deodată vocea lui Miles. Mă deranjează cînd gîndesc. Ieși de-acolo. Am să-ți găsesc un scaun, poate că o să-ți fie mai comod.

Tracy constată că-i venea greu să-i întîlnească privirea. Rolul pe care îl jucase nu-i mai oferea siguranță, masca putea cădea oricînd.

Miles se duse în salonul alăturat, de unde se înapoie cu o masă rotundă, acoperită cu catifea. Tracy alese cel mai solid scaun și îl urmă. Radburn puse masa într-un loc liber, dînd semne de nerăbdare. Tracy se grăbi să așeze scaunul în fața mesei, apoi își adună hîrtilile și desenele de sub cealaltă masă, se instalează cu spatele la Miles și se apucă de lucru. Își reprimă un oftat și încercă să se concentreze asupra mozaicurilor turcești.

Au continuat să lucreze în tăcere. După un timp, Miles lăsă cartea și începu să scrie cu înfrigurare. Trecuse de ora cinci când îi înmînă lui Tracy cîteva foi de hîrtie.

– Bănuiesc că știi să bați la mașină. Te-ai putea face utilă copiindu-mi aceste cîteva pagini cînd vei avea timp. În colțul de colo ai să găsești o mașină de scris. M-ai făcut să mă simt vinovat în privința părții pe care trebuie să o scriu. Dacă vei rămîne un timp oarecare și dacă vrei să-ți păstrezi slujba la *Views*, va trebui să dovedim că ai ce face aici.

Tracy rămase surprinsă de tonul lui neașteptat de amabil.

– Am să le scriu imediat, spuse ea și își aruncă ochii pe manuscris ca să se asigure că-l poate descifra. Caracterele viguroase erau lizibile și, pentru ea, familiare. Își aminti nota rece pe care o primise la hotel.

– Pentru ziua de azi am lucrat destul, anunță Miles. Vreau să fac o plimbare lungă înainte de a mă îmbrăca pentru petrecerea Sylvanei.

Miles se opri o clipă lîngă ea, de parcă ar fi așteptat ca Tracy să-l privească. Își aminti că lui nu-i plăcea să rămînă singură în biroul său.

– Doriți să mă opresc și eu? întrebă ea.

– Nu este necesar. Dacă vrei să mai lucrezi, poți să rămîi, spuse el și scoase din buzunar o

cheie pe care o puse pe masă. Am găsit încă o cheie. Poți s-o păstrezi. Când pleci, te rog să tragi zăvorul la ușa dinspre balcon și să încui. În felul ăsta, nu se mai poate amesteca nimeni în lucrul tău.

Tracy îl privi surprinsă de această schimbare de atitudine. Se simțea din ce în ce mai vinovată. Cu toate astea, îl întrebă:

– Despre ce „strigoi“ este vorba? Cine credeți că a făcut această porcărie?

– Strigoi este un cuvânt tot atât de bun ca oricare altul pentru cineva care face treburile din astea. Poate că acum va înceta. Nu înțeleg ce interes are cineva să te sperie ca să te determine să pleci. Să uităm însă totul dacă nu se mai întâmplă nimic. Nu cred că se ascunde ceva rău îndărătul acestei „glume“.

Tracy nu era chiar atât de convinsă. Își aminti că atât Miles, cât și Nursel spusese că Anabel fusese înspăimântată și adusă la culmea disperării. Cu siguranță că exista un motiv pentru care cineva dorea ca ea să plece, motiv pe care Miles nu-l cunoștea – faptul că era sora lui Anabel.

Miles o lăsă să lucreze, dar starea produsă de neașteptata lui amabilitate n-o părăsi. Miles se gândise la viitorul carierei ei la *Views*, în timp ce ea îl înșela, îl păcălea. Nici nu voia să se gândească ce se va întâmpla când va descoperi

adevărul, cum o va disprețui și cât de mînios va fi. Nursel exagerase influența pe care Miles o avea asupra ei, dar disprețul lui nu l-ar fi putut suporta. Gîndul că Miles și-ar putea pierde încrederea în ea o deranja surprinzător de tare.

După plecarea lui Miles, Tracy zăvorî ușa de la balcon. În timp ce bătea la mașină, arunca priviri neliniștite spre ușa ce dădea în salon. La un moment dat, cînd 'se oprise din bătut, i se păru că aude pași. Se dusesse la ușă și aruncase o privire în jur, dar nu văzuse pe nimeni.

În cele din urmă termină ce avea de scris. Yasmin se strecură în cameră o dată cu ea și Tracy se bucură că are companie. În afară de Miles, toți știau că era sora lui Anabel. Deși ar fi trebuit să se simtă mai puțin singură decît înainte, era mult mai vulnerabilă. Probabil că ceilalți își închipuiau că venise pentru că Anabel îi spusese ceva, pentru că adulmeca o urmă sigură? Nu aveau de unde să știe cât de puține informații avea ea. Doar mențiunea despre chihlimbarul negru și strigătul disperat al lui Anabel „Nu vreau să mor!” – după care plecase pe Bosfor într-o barcă pe care n-o putea stăpîni.

Yasmin părea să fie singura care o accepta fără rezerve pe Tracy – se lăsa mîngîiată, răsfațată și chiar se cuibărea în poala ei, visînd și torcînd, dîndu-i iluzia unei companii. Au rămas amîndouă liniștite, pe întuneric, pînă cînd

Halide sosi cu o tavă cu gustări și un bilet de la Nursel. Fata îi spunea că Murat urma să lucreze pînă tîrziu în laborator. Îi vorbise fratelui ei și acesta o aștepta pe Tracy la opt și jumătate, în apartamentul pe care îl împărțea cu Nursel.

Tracy îi fu recunoscătoare că îi netezise calea. Pentru moment nu trebuia să se lase cuprinsă de emoția acestei întîlniri, trebuia să-și găsească ceva să treacă timpul.

Împărți bucatele de pe tavă cu Yasmin, după care luă una dintre cărțile pe care i le împrumutase Miles. Începu să citească din istoria Imperiului Otoman, despre legende și scandalurile de pe vremea aceea. Găsi și povestirea la care se referise Nursel în prima lor plimbare, în care se vorbea despre femeile din harem aruncate în undele Bosforului atunci cînd nu mai erau în grațiile sultanului. Amănuntele o îngroziră. Un sultan ordonase ca o sută de concubine să fie legate în saci, strînși bine la gură ca să nu se poată zbate, și să li se atîrne pietre de picioare. Un scufundător le-a găsit mai tîrziu stînd în picioare pe fundul mării, legănîndu-se ca într-un dans macabru sub acțiunea curentului. Pe Tracy o trecură fiorii, mai ales că se găsea în camera aceea care dădea spre Bosfor. Cînd se întunecă, ieși pe balcon pentru a mai privi o dată cerul înstelat de deasupra Bosforului, spunîndu-și că Imperiul Otoman

apusesese de mult, iar Istanbulul de azi nu putea fi mai periculos decît oricare alt oraş modern. Pe apele întunecate alunecau vase pescăreşti, se vedeau pîlpîind luminile despre care îi spusese Nursel că atrăgeau peştii, se auzeau strigăte şi, din cînd în cînd, şuieratul unei sirene ce anunţa trecerea vreunui vapor. Pe ţărmul opus, Rumeli Hisar stătea de strajă, întunecat şi singuratic, cu turnurile negre profilîndu-se ameninţător pe cer. Amintirea lui Anabel devenea tot mai puternică; astfel că Tracy se simţi bucuroasă constatînd că sosise timpul să dea ochii cu Murat. Era pregătită. Prefera să acţioneze decît să trăiască într-o stare de aşteptare. Îşi perie părul, se rujă şi, pentru a căpăta curaj, îşi puse cerceii primiţi de la Nursel. Se simţea pregătită. Oare pentru a-l cuceri pe Murat? Sau, mai degrabă, pentru a alunga ghinionul?

Fratele lui Nursel o aştepta în salon. Cînd îi deschise uşa, Tracy observă o mulţime de obiecte din colecţia lui împrăştiate pe o masă din abanos. În mîini ţinea o cupă mică din *satsuma* (mandarin pitic), pe care o tot răsucea între degete, aşa cum făcuse cu *tespihul*. Tracy recunoscuse la el pasiunea orientalului pentru obiectele ce puteau fi apreciate nu numai cu privirea, ci şi prin pipăit.

O pofti să intre şi Tracy constată că nu mai era bărbatul furios pe care îl înfîlnisese la micul dejun. Pe trăsăturile lui se aşternuse o tristeţe blîndă,

aproape visătoare. Remarcă din nou frumusețea trăsăturilor și grația cu care se mișca.

– În primul rînd, trebuie să-mi cer scuze, începu el. În dimineața asta am fost extrem de tulburat și m-am purtat grosolan cu un musafir.

– Ați avut tot dreptul să o faceți, spuse Tracy cu o totală sinceritate. Cred că am făcut o mare prostie.

Murat o invită să se așeze și-i puse cîteva perne la spate ca să stea mai comod.

– Este dreptul dumitale să procedezi cum crezi de cuviință. Eram tulburat la gîndul că Radburn v-a adus aici știind că sînteți sora lui Anabel, dar fără să ne spună și nouă acest lucru.

– Domnul Radburn nu știe. Am venit să vă rog să nu-i spuneți nimic.

Murat privi cu atenție cupa din mîinile lui, după care o puse pe masă lîngă o statueta de aramă a lui Buddha.

– În privința asta avem de discutat, spuse el. Sînt unele lucruri pe care aș dori să le înțeleg mai bine.

– Nu știu dacă voi fi în măsură să vi le explic. Adevărul este că am acționat mai mult sub impulsul momentului. Cînd s-a ivit ocazia atît de neașteptată să vin în Turcia, mi-a fost teamă să-i mărturisesc domnului Hornwright că sînt sora soției lui Miles Radburn. Putea să-și închipuie că acest lucru ar avea o influență

nefavorabilă asupra lui și că n-aș putea face nimic pentru publicarea cărții.

Murat o privea cu atenție, încuviințînd cu un aer grav ceea ce spunea ea. Se ridică brusc și aduse mai aproape un lampadar, astfel încît lumina să cadă din plin asupra lui Tracy. Așa proceda și un inchizitor cercetîndu-și prizonierul? își zise tristă. Dar ceea ce spuse el în clipa următoare o surprinse:

– Nu, nu regăsesc nici una din trăsăturile lui Anabel pe figura dumitale. Nici cea mai mică asemănare. Expresia dumitale este diferită, ca și felul de a vorbi. Nici cea mai mică asemănare.

– Aveți dreptate. Nu semănam deloc, deși mi-am dorit întotdeauna să-i semăn. N-am cunoscut o ființă mai frumoasă decît Anabel.

Zîmbetul neașteptat al lui Murat îi era adresat ei, nu lui Anabel.

– Îmi dau foarte bine seama. Oricărei fete i-ar fi foarte greu cu o soră, fie ea vitregă, ca Anabel. Dar cred că poți fi foarte nostimă și interesantă și îmi pare bine că porți în seara asta niște cercei atît de feminine.

– Mi i-a dăruit Nursel.

– Îți vin foarte bine. Probabil că în adolescență te-ai străduit să nu fii prea feminină, conștientă de faptul că nu o puteai concura pe Anabel. Greșesc sau nu?

Conversația luase o întorsătură atît de

neașteptată, încît Tracy era de-a dreptul uimită. Zîmbi din nou, alungînd pentru o clipă tristețea care părea să fi pus stăpînire pe el.

— Te surprinde că îți fac complimente? Ești foarte feminină, dar cred că trebuie să fii mai puțin serioasă și ceva mai cochetă.

— Nu voi putea fi niciodată ca Anabel, spuse ea.

— Nu, nu ca Anabel. Îți stă bine cu părul lung, strîns la ceafă, și cu cerceii ăștia. Poate că rochia e puțin prea sobră. Te rog să-mi ierți sinceritatea. Sînt sigur că Nursel te poate sfătui cum să te îmbraci.

Tracy își aminti că Miles îi smulsese cerceii din urechi pentru că nu i se potriveau și asta o făcu să zîmbească. Se amuza la gîndul că, într-o singură zi, doi bărbați reacționaseră atît de diferit față de o pereche de cercei albaștri care se legănau mîngîindu-i obrazii.

Zîmbetul ei neașteptat îl făcu pe Murat să tresară. În aceeași clipă, prin ușile-ferestre ce dădeau spre verandă pătrunseră niște hohote de rîs care veneau dinspre pavilionul de pe colină. Tracy privi într-acolo și văzu etajul luminat. Exclamații și rîsete însoțeau apariția fiecărui invitat.

Murat se încruntă și trase draperiile cu un gest nervos.

— Nu se mai satură de petreceri, spuse el.

Cunoaște tot Istanbulul. În seara asta sînt invitați ambasadorul Franței și cîteva oficialități guvernamentale. Probabil că vrea să le arate samovarul, să se laude cu descoperirea ei, să le dovedească o dată în plus cît este de deșteaptă. De fapt, n-are nici un drept asupra lui.

Tracy înregistrează și se aventurează:

— Vrei să spui că ar trebui înapoiat muzeului?

— Evident. Dar pentru că are relații în cercuri înalte, probabil că i se va permite să-l păstreze o vreme. Și mai există un motiv.

Ezită, ca și cum nu știa dacă trebuie să continue sau nu. Apoi o privi pe Tracy cu ochii aceia întunecați, atît de diferiți de ai lui Miles Radburn. Privirea rece a lui Miles părea că trece pe deasupra interlocutorului, în timp ce ochii lui Murat erau pătrunzători și căutau să descopere ceea ce era esențial în persoana care îi reținea atenția. N-ar fi prea ușor să păstrezi un secret față de el, își spuse Tracy, simțindu-se stînjenită.

Murat trase un scaun în fața ei și se așeză călare, cu brațele în jurul spătarului.

— Am șă-ți spun de ce femeia asta nu are nici un drept asupra samovarului. L-a furat de la Anabel Radburn.

Tracy deveni brusc atentă și așteptă urmarea fără să-și trădeze interesul. Murat îi

pîndea reacția, sperînd să afle ceva în plus.

— Poate că am spus-o prea brutal. Sora dumitale a fost cea care a descoperit samovarul într-o prăvălie în bazar. A atras-o la prima privire. Uneori aveam impresia că posedă un al șaselea simț. A reușit să descopere și povestea lui, care a încîntat-o. A vrut să-l convingă pe Miles să i-l cumpere pe loc. Negustorul și-a dat însă seama că samovarul valora o avere și i-a cerut un preț exorbitant. Pe Radburn nu-l interesa nici obiectul în sine, nici povestea lui și n-a acceptat să plătească prețul cerut. De fapt, nu voia să încurajeze ceea ce el numea „extravaganțele” soției sale. A refuzat să i-l cumpere, ceea ce a mîhnit-o foarte tare pe Anabel. Cîteva luni mai tîrziu, samovarul a dispărut din prăvălie. Anabel se ducea mereu la Istanbul numai ca să-l vadă. Noi știam de vizitele astea, dar ea se ascundea de soțul ei.

Murat căută o țigară și și-o aprinse.

— Dumneata nu fumezi? Asta-i foarte bine. În Turcia se fumează prea mult. Eu prefer femeile care nu fumează. Dar să ne întoarcem la samovar. Anabel a renunțat la drumurile ei cam cu cîteva zile înaintea morții. De curînd am aflat că Sylvana se dusesese la Istanbul și cumpărase samovarul. Știind cît de mult și-l dorise Anabel, îl lăsase ascuns la magazin pînă cînd l-ar fi putut aduce acasă fără să o supere pe

doamna Radburn. După moartea surorii dumitale nu a avut curajul să-l scoată la iveală, știind că-i va aminti lui Miles de certurile cu soția lui. Acum l-a adus fără să se mai jeneze. Sînt convins că nu-l apreciază ca pe un obiect de artă, ci îl vrea doar pentru valoarea lui.

Așadar Nursel se înșelase cu privire la atitudinea lui Murat față de samovar, își zise Tracy. Îl bănuise că o invidia pe Sylvana pentru achiziția făcută.

– Nu-mi place să văd obiectul acesta blestemat în casa tatălui meu, continuă Murat. Deși, dacă mă gîndesc bine, cred că destinul l-a adus aici.

– Chiar credeți așa ceva? întrebă Tracy.

– Știi, eu sînt în egală măsură turc și om de știință. Noi sîntem un popor sentimental, domnișoară Hubbard, deși putem părea uneori impasibili și rezervați. Nu dăm frîu liber sentimentelor, așa cum fac grecii. Am trăit prea mult timp cu ideea de *kismet* – soartă, pentru ca gîndirea noastră să nu fie caracterizată de un anume fatalism. Poate că tocmai asta îi împiedică pe unii dintre noi să progreseze mai rapid. Totuși, cred că am învățat să acționăm singuri și să nu ne mai împingă Allah. Cred că voi reuși să fac ceva cu samovarul ăsta.

– Ca să nu aducă blestemul asupra acestei case? întrebă Tracy ironic.

– Văd că o iei în glumă. Nu semeni cu Anabel. Ea credea în spiritul răului.

– Credea și în bine, adăugă repede Tracy. Îi plăcea să aducă fericire celorlalți. În tinerețea noastră, era întotdeauna veselie și fericire acolo unde se afla Anabel. Credea că fericirea e ceva palpabil și întotdeauna se străduia să o capete.

– Cu toate astea, a lăsat-o să i se strecoare printre degete, murmură Murat.

Tracy dorea să încheie discuția. Era timpul să-i dezvăluie motivul întâlnirii și să obțină de la el promisiunea de care avea nevoie.

– După cum v-am spus, mă aflu aici pentru a vă ruga să nu-i spuneți domnului Radburn cine sînt în realitate. Cel puțin nu imediat.

– Nu-l simpatizez pe Radburn. Mi-e perfect indiferent ce știe și ce nu. Țin cont doar de faptul că este încă oaspete al acestei case și oricît de lipsit de entuziasm aș fi ca gazdă, am niște obligații. Cred însă că ar trebui să-mi spui de ce ai venit la Istanbul sub o identitate falsă și de ce dorești ca acest om să nu știe cine ești.

Tracy se strădui să pară cît mai convingătoare:

– Pentru că doresc să i-o spun eu însămi, dar nu acum. Dacă m-aș putea implica mai mult în această activitate, poate că m-ar lăsa să rămîn.

– De ce ești atît de hotărîtă să rămîi?

– Pentru că am o treabă de făcut, îi răspunse

Tracy, destul de nesigură.

– Înțeleg, ne învățăm în cerc. Nu vrei să-mi spui adevărul. Poate că nici nu e treaba mea. În sfârșit! Eu am însă ceva pentru dumneata.

Se duse la dulapul în care își ținea colecția, luă o sticlută plină cu un lichid de culoare deschisă și i-o întinse fetei.

– Este esență de parfum. Poți s-o deschizi dacă vrei.

Tracy scoase dopul și mirosi. Era ușor dulceag și-i sugeră o poiană răcoroasă, cu mușchi și ferigi încălzite de soare.

– Asta e formula lui Anabel, ea mi-a dat rețeta, spuse Murat. La bază este mușchiul de pe stejar, cu o nuanță de ylang-ylang și încă ceva ingrediente. Sora dumitale era fascinată de activitatea Sylvanei în domeniul parfumurilor, dar cumnata mea, după o primă încercare, nu s-a mai obosit s-o învețe ceva. Mîinile lui Anabel se mișcau prea repede, n-avea răbdare, nu era destul de atentă și i-a spart Sylvanei niște recipiente. După aceea, doar Nursel a mai vrut să o învețe. Pentru Anabel era un joc, deși avea oarecare talent. Pentru a o încuraja, i-am creat o esență pe care i-am descris-o. Sticluta asta este rezultatul. Dacă dorești, o poți păstra.

Deși Tracy astupase sticluta, o undă delicată de parfum stăruia în aer. Era diafană și veselă, așa cum fusese Anabel și lui Tracy i se puse un

nod în gât. Privirea lui Murat exprima tristețe și Tracy deveni conștientă de semnificația ascunsă a celor petrecute în camera aceea.

– Ați iubit-o pe sora mea, nu-i așa? șopti ea, profund uimită.

Blîndețea și tristețea lui Murat dispărură brusc. Era din nou în gardă, atent și pregătit să nu recunoască nimic.

Tracy se ridică.

– Vă mulțumesc pentru această sticlută. Aș vrea să știu dacă îmi permiteți să-i spun domnului Radburn cine sînt – în felul meu? Dacă sînteți de acord, nu trebuie să vă mai pierdeți timpul cu mine.

– Foarte bine, încuviință el. Va fi așa cum dorești.

O însoți pînă la ușă, dar nu o deschise, ci rămase cu mîna pe clanță.

– Înainte de a pleca, poate îmi spui de ce ai luat întîi *tespihul* de chihlimbar negru, pentru ca apoi să-l dai deoparte cu atîta hotărîre?

Vedea prea multe, înțelegea prea multe. Abia acum își dădea seama în ce cursă intrase. Murat îi arătase simpatie, o complimentase și o sfătuisese, pentru ca apoi să atace direct subiectul care îl interesa.

– Nu înțeleg ce vreți să spuneți, reuși să articuleze. Nu mă interesează în mod special jais-ul – de ce să-l fi ales?

– Totuși, ai dorit *acel tespih*, am citit asta în ochii dumitale.

Obrajii îmbujorați o trădau. Nu putea deschide ușa din cauza mîinii lui, iar de răspuns nu știa ce să-i răspundă.

– E ciudată această preferință pentru chihlimbarul negru. Și Anabel l-a ales cînd i-am oferit un *tespih* din colecția mea. Mă întreb de ce? Ți-a scris ceva sora dumitale înainte să moară? Ți-a spus ceva care ți-ar putea fi util aici?

Acum era prevenită. Simțea în aer mirosul primejdiei și își propuse să fie foarte atentă.

– Da, Anabel mi-a scris o scrisoare, în care îmi cerea să vin în vizită la Istanbul. N-am putut pleca atunci. Poate că a fost un act de trădare faptul că n-am răspuns chemării ei. Am venit acum, cînd este prea tîrziu.

– Ai făcut ceea ce se poate numi un pelerinaj sentimental. Murat îi deschise ușa și se înclină ușor. Vizita dumitale mi-a făcut plăcere, spuse el pe un ton ironic.

Tracy îi mulțumi încă o dată pentru parfum și pentru promisiunea făcută. Ajunsese la scară, dar nu auzi ușa închizîndu-se în urma ei. Fu convinsă că Murat o urmărea cu privirea.

Etajul trei i se păru mohorît, rece și pustiu. Candelabrul abia dacă reușea să împrășteie umbrele. Din fericire, lăsase o lampă aprinsă în camera ei, care acum o întîmpină cu o lumină

prietenoașă și caldura. Soba era plină cu mangel aprins.

Tracy văzu pisica și își aminti de ochii lui Anabel. Poate de aceea Miles respingea atât de violent această pisică cu ochi verzi!

Se așază și destupă sticluta cu parfum. Îi năvăli în nări mirosul de pădure și de mușchi, vesel ca un vînticel de vară. Nu se gîndise suficient la rolul lui Murat Erim în toată această poveste – samovar, parfum dulceag, chihlimbar negru – un amestec puternic, cu iz de intrigă turcească.

Cel puțin aflate despre Murat Erim ceva ce nu știusese. Rezistența la întrebarea ei o pusese pe calea adevărului. Murat Erim fusese îndrăgostit de Anabel. Nu știa cît de departe merseseră lucrurile, dar măcar înțelegea aversiunea lui Murat față de Miles. Indiferența lui Radburn față de turc putea să indice fie că Murat nu avusese succes, fie că pur și simplu nu-i păsa. Ultima ipoteză era greu de acceptat. În orice caz, toți cei care știau că este sora lui Anabel doreau să o vadă plecată cît mai curînd. Constatarea o convinse pe Tracy că se afla pe punctul de a face o descoperire, de a afla un secret legat direct de chihlimbarul negru.

Acum pericolul îl reprezenta în primul rînd Miles, singurul care nu-i cunoștea identitatea, dar căruia nu i-o putea dezvălui încă. O va face,

dar nu imediat.

Zilele următoare trecură fără alte evenimente. Avea cheia biroului lui Radburn, așa că își putea face programul după plac. Parcurgînd manuscrisul, constată că Miles făcea mereu referiri la istoria Turciei și asta o ajuta să-și completeze cunoștințele. Pe măsură ce avansa în sortarea paginilor, nu mai regăsea interesul înfrigurat din prima jumătate a lucrării. De cîteva ori reușise chiar să-l determine să-i povestească cîte ceva despre locurile pe care le vizitase, despre șantierele unde se făceau încă cercetări. La început, dorința ei de a se informa păru să-i trezească interesul, dar nu după mult timp Miles reveni la starea lui de apatie. Uneori ședea la biroul lui privind în gol, alteori părăsea brusc încăperea pentru a face lungi plimbări pe malul Bosforului. Cîteva după-amieze la rînd își luase ustensilele de pictat și dispăruse pur și simplu. Nu mergea departe—mașina era în garaj — și se întorcea destul de repede. De la o zi la alta, neliniștea și nerăbdarea puneau tot mai mult stăpînire pe el. Nu dădea nici o explicație, iar Tracy, oricît de mult ar fi dorit să știe ce-l frămîntă, nu-i putea pune nici o întrebare.

Cu Murat și Nursel se întâlnea rareori la ora mesei, iar cu Sylvana niciodată.

Veni și ziua cînd împlinea douăzeci și trei de ani, dar nu spuse nimănui nimic. Anabel ținea

foarte mult să-i serbeze aniversările și chiar după ce mai crescuse, nu uita niciodată să-i trimită un cadou, ales cu grijă, pentru a-i arăta cât de mult o iubea. Chiar și atunci când fusese bolnavă, cadoul sosise la timp, încântînd-o pe Tracy.

De data asta, cadoul avea să lipsească. Tracy constată cu tristețe că de acum înainte va fi lipsită pentru totdeauna de afecțiunea lui Anabel. Disparația ei lăsa un gol dureros.

Tracy se bucura că poate lucra în liniște în lipsa familiei Erim, avîndu-l doar pe Miles în apropiere. Din păcate, acesta căzuse din nou în starea aceea de apatie și părea că nici nu-și dă seama de prezența ei. Plecase din nou fără să spună unde se duce, iar Tracy rămăsese să lucreze. Halide sosi cu invitația de a o vizita pe Sylvana în apartamentul ei. Invitația n-o surprinse pe Tracy, deoarece se aștepta s-o cheme după discuția cu Nursel. Cunoscîndu-i secretul, Sylvana nu putea să nu intervină.

În drum spre doamna Erim, Tracy pipăi broșa în formă de pană pe care o avea de la Anabel și se simți mai aproape de sora ei ca niciodată.

10

Salonul Sylvanei, parfumat ca întotdeauna, nu mai era luminat *a giorno*. În schimb, draperiile fuseseră trase și lumina zilei inunda încăperea. Sylvana o aștepta așezată pe un divan, sprijinită de perne, dar nu întinsă ca o odaliscă. Ședea cu spinarea dreaptă, sprijinindu-și brațul de o măsuță sculptată. Scena era frapantă nu numai datorită părului ei auriu și tunicii galbene ca șofranul cu care era îmbrăcată, ci și din cauza samovarului din Anatolia, ce strălucea în toată splendoarea lui pe masa de lângă ea. Fusesse frecat pînă cînd arama își recăpătase

luciul ei cald.

– Te rog intră, domnișoară Hubbard, o invită Sylvana. Sper să nu-l deranjeze pe domnul Radburn faptul că vom schimba câteva vorbe.

Cînd intrase în cameră, Tracy se simțise învăluită de parfumul violetelor de Parma. Observă șevaletul lui Miles lîngă o fereastră de unde îi venea o lumină mai bună. Cu paleta într-o mîină, cu penelul în cealaltă, Miles privea atent pînza din fața lui.

Tracy avea acum explicația absențelor lui inopinate. Părea că se apucase din nou de pictură – o picta pe Sylvana împreună cu samovarul ei. Prezența lui o descumpăni. Nu avea de unde să știe ce îi spusese Sylvana, profitînd de intimitatea în care se aflau. Se întreba cum va aborda discuția, dată fiind prezența lui.

Tracy se așeză pe un divan mai scund și așteptă ca Sylvana să i se adreseze.

– Domnul Radburn spune că îl ajuți mai mult decît s-ar fi așteptat și că faci progrese remarcabile, spuse gazda, fără să-și schimbe poziția.

– Îmi pare bine, răspunse Tracy, umezindu-și buzele uscate.

Miles nu le dădea nici o atenție. Părea că nu-l interesează decît ceea ce vedea pe pînză.

– Poate că acum vei putea aprecia de cît timp vei avea nevoie ca să termini ce ai început.

Ce crezi, e suficient o săptămână? Poate două?

– Nu vă pot spune cu precizie, se eschivă Tracy. Domnul Radburn a comandat la Istanbul un fișier și, de cum va sosi, voi putea aranja materialul în dosare indexate. Între timp, dactilografiez paginile de manuscris care au fost revizuite. Mai am foarte mult de lucru. Cred că mai trebuie adunat mult mai mult material informativ și desene înainte de a le putea selecționa pe cele mai reprezentative.

Tracy nu făcea decît să repete pretextele pe care le invocase Miles pentru a-și putea continua activitatea la nesfîrșit.

Sylvana încercă să-și păstreze calmul, dar o trădă gestul nerăbdător al mîinii. Imediat se auzi vocea lui Miles:

– Ține-ți mîna așa cum era! Vreau să văd inelul. Va fi singura pată de culoare verde din tablou.

– Nu mă lasă să-l privesc, se plînsese Sylvana cu o voce scăzută și întoarse mîna astfel ca imensul smarald pătrat să prindă lumina și strălucirea lui să se reflecte pe pereții lustruiți ai samovarului. Mi-a spus că n-am voie să văd portretul înainte de a fi gata. Dar să revenim la lucrul dumitale, domnișoară Hubbard. Sper că după ce acest fișier va fi pus la punct, domnul Radburn va putea să-și țină singur lucrările în ordine. Poate că îl voi putea ajuta eu.

Mîinile femeii erau acum liniștite, ochii albaștri aveau o privire calmă, doar buzele strînse îi trădau neliniștea. Părea evident că Sylvana era atrasă de Miles Radburn. Și dacă așa stăteau lucrurile, care era reacția lui? Tracy îi aruncă o privire rapidă și ușor îngrijorată.

Miles lăasă pensula, se dădu un pas înapoi și privi nemulțumit pînza.

– Hai, dă-i drumul, Sylvana. Spune-i lui Tracy ce vrei.

– Englezii sînt atît de neciopliți, murmură Sylvana, dar expresia ei părea să spună că, atunci cînd urmărea un scop, o franțuzoică putea fi la fel de necioplită. Uite ce este, nu vreau să te grăbesc, dar am invitat cîțiva prieteni de la Paris să-mi facă o vizită. După cum știi, cele două camere pe care le ocupi sînt cele mai apreciate de oaspeți pentru priveliștea pe care o oferă asupra Bosforului. Îmi pare rău, dar...

– Doriți să mă mut, nu-i așa?

Sylvana își permise un ușor zîmbet.

– Îmi pare bine că ai înțeles. Cred că nu te deranjează prea mult să părăsești acele camere.

Tracy tresări, recepționînd aluzia la faptul că acele camere fuseseră ale lui Anabel.

– De ce ar dori ea să le părăsească? interveni Miles.

– Din cauza zgomotului Bosforului, a frigului și a umezelii, de bună seamă. Pe mine

nu mă interesează camerele acelea.

– Dacă aveți nevoie de spațiu, propuse Tracy, mă pot muta la Istanbul pentru restul sederii mele aici. Trebuie să existe autobuze. Mă descurc eu cumva.

– Ar fi prea complicat, spuse Miles. Când îți vin musafirii, Sylvana?

Doamnă Erim ridică o sprânceană de parcă i-ar fi reproșat intervenția, dar cedă cu grație.

– S-ar putea să mai amîn vizita promisă. Nu vreau să-ți pricinuiesc neplăceri.

– Atunci totul e în ordine, conchise Miles, încheind discuția.

Tracy câștigase bătălia – e adevărat, cu ajutorul lui Miles –, dar nu se simțea în siguranță. Sylvana nu se va mulțumi doar să-și expună arsenalul. Tracy nu se lăsă înșelată de aparenta ei capitulare și se ridică, socotind că Sylvana își încheiase demersul, dar Miles i se adresă din nou:

– Vino aici și aruncă o privire, îi ceru el. În mod obișnuit, nu accept obiecții din partea modelului înainte de a termina un portret. Totuși, uneori îmi place să aud opinia cuiva din afară.

Tracy nu-și dorea decît să scape cît mai repede de acolo, dar se apropie de șevalet. Tonalitatea în care începuse să picteze era alta decît cea pe care o remarcase la portretul lui Anabel. Sylvana Erim începuse să se contureze

în tonuri de aur și aramă, care dădeau strălucire pânzei. Se distingea deja forma samovarului și un șuvoi de culoarea șofranului care anunța silueta persoanei de pe divan. Nu pictase încă nici un detaliu și nici chipul femeii. Tracy se întrebă dacă nu cumva se juca doar cu culorile pentru a amîna momentul în care va trebui să atace subiectul și să se apuce de pictat cu adevărat.

– Nu capătă viață, îngîină Miles. Culorile și compoziția – femeia și samovarul – sînt bune. Dar nu are viață.

– Dragul meu, nu trebuie să te descurajezi, interveni Sylvana. Ți-ai mai pierdut din îndemînare, dar o să-ți revii. Ai să vezi că o să-ți recapeți tușeul și sînt sigură că acest portret îți va readuce faima.

– Nu la faimă mă gîndesc acum, ripostă Miles. Faptul că mi-am pierdut interesul pentru pictură mă îngrijorează. Doresc să pictez, dar nu găsesc nici un subiect care să declanșeze energia creatoare.

Aluzia lui Miles la faptul că nu-l inspira îi displăcu Sylvanei. Își stăpînea cu greu nemulțumirea pentru a nu-l irita și mai mult. Tracy interveni prompt, încercînd să aducă în discuție un subiect neutru.

– Ce frumos este samovarul după ce a fost curățat! Intenționați să-l folosiți, doamnă Erim?

– Nu, niciodată! protestă Sylvana. Este o piesă de muzeu. L-am lustruit cu mîna mea. Avea un strat verde care l-a apărut de coroziune. Am găsit însă zgîrieturi și adîncituri care dovedesc cu cîtă neglijență a fost tratat.

Tracy începu să-l studieze. Observă ceva și i se adresă lui Miles:

– Vedeți? Acolo, în samovar?

– Destul de interesant, admise el după ce se uită, și un zîmbet îi ridică colțul gurii.

Tracy se trase deoparte. Ceea ce se reflecta pe arămiul samovarului nu era de natură să o fleteze pe doamna Erim. Dacă Miles s-ar hotărî să o pună pe pînză, aceasta ar fi și mai nemulțumită.

Sylvana dădu să se ridice dintre perne.

– Ce este? Trebuie să-mi spui ce ai văzut.

– Nu te agita, te rog, spuse Miles. Am să fac imediat o pauză ca să te odihnești. Lasă-mă să prind expresia asta. Dacă reușesc, vei avea suficient timp s-o privești.

Sylvana oftă, dar își reluă poza. Smaraldul arunca flăcări verzi care se reflectau în suprafața deformantă a samovarului. Tracy remarcă un șirag de mărgele albastre care atîrna sub hornul înalt al samovarului.

– De ce poartă mărgele? întrebă ea.

– A fost ideea lui Halide. Doar așa am reușit să stea în aceeași cameră cu samovarul. Ea crede

că albastrul împrăştie emanațiile malefice, zîmbi Sylvana.

— Îmi place ideea, spus Miles. Împărtăşesc părerea lui Halide, dar nu sînt sigur că mărgелеle albastre sînt suficient de puternice pentru a ne apăra de rele.

Cu un gest de nerăbdare, puse jos pensula şi începu să-şi strîngă uneltele.

— Astăzi nu-mi reuşeşte nimic şi te-am obosit destul, Sylvana. Tracy, vrei să-mi dai o mîină de ajutor?

Tracy porni spre el, dar Sylvana o opri.

— Doresc să vorbesc cu domnişoara Hubbard cîteva minute. Am să ți-o trimit mai tîrziu.

Lui Tracy îi era limpede că urma confruntarea pe care o aşteptase şi adoptă poza ei de rezistență, cu degetele mari înfîpte în cordonul rochiei. Surprinse privirea amuzată a lui Miles în timp ce își aduna lucrurile şi își zise că nu se va lăsa înfrîntă indiferent ce ar aştepta-o.

O dată cu ieşirea lui Miles, se strecură în încăperea Nursel, fără să se teamă că ar putea fi expediată, ceea ce o făcu pe Tracy să creadă că venise pentru a asista la actul final, în care sora lui Anabel avea să fie expediată acasă.

Turcoaica trecu pe lîngă o masă pe care se afla deschisă o cutie.

– Văd că ai primit noul transport de *tespihere* de la Hasan Effendi, remarcă ea.

Sylvana încuviință dînd din cap nepăsătoare.

– Da, s-ar părea că cererea este în creștere la New York. Cred că-l pot ajuta pe tînărul acela cumpărîndu-i cheștiile astea.

Nursel luă o mîină de mărgеле strălucitoare și le lăsă să-i curgă printre degete. Tracy o urmărea cu atenție. Printre mărgелеle albastre, roșii și cafenii se distingeau unele de un negru lucios.

– Cred că există și alte modalități de a-l ajuta pe fiul lui Ahmet Effendi, spuse Nursel fără să se uite la Sylvana.

Tracy nu dădu atenție răspunsului indiferent al Sylvanei, căci își aminti ceva ce o tulbură: cînd Hasan le arătase șiragurile, în prăvălia lui, printre ele nu se afla nici unul din chihlimbar negru. Prezența lor n-ar fi avut nici o semnificație dacă în memoria lui Tracy n-ar fi răsunit vocea din telefon care îngăima disperată cîntecelul din copilărie.

Sylvana își concentrează atenția asupra lui Tracy. Nu o pofti să se așeze și i se adresează direct:

– Murat mi-a spus că ești sora nefericitei care ne-a provocat atît necaz și atîta durere.

– Așa este. Sînt sora lui Anabel, glăsui

Tracy cu gura uscată.

– Poți să-mi spui de ce ne-ai ascuns acest lucru? În fond, ne interesa pe toți.

Pe un ton hotărât, Tracy repetă explicațiile pe care le dăduse lui Murat și lui Nursel, dar nici una nu suna prea convingător.

– Te aștepti să credem povestea asta?

– Este purul adevăr, insistă Tracy, știind foarte bine că nu așa era întregul adevăr.

– Am reflectat asupra acestei dezvăluiri câteva zile, spuse Sylvana. Nu am luat nici o atitudine pentru că am vrut să examinez lucrurile din toate punctele de vedere. Pentru că toți membrii familiei aflaseră, mi s-a părut normal să-l informezi și pe domnul Radburn, dar n-ai făcut-o, nu?

Tracy dădu din cap și făcu un efort să nu-și trădeze spaima care o cuprinsese.

– Ai ținut ascuns acest lucru fiindcă te temeai că te va trimite imediat acasă?

– Nu știu cum ar fi reacționat. Eu am o muncă de făcut și de îndată ce o voi termina îi voi spune.

– Chiar crezi că am să permit așa ceva? o întreabă Sylvana. Ești o tânără cam naivă. Domnul Radburn a reînceput să picteze și s-ar putea ca acest tablou să reprezinte salvarea lui. Nu vreau să-l tulbur cu povestea asta. Am să-ți rețin un bilet de avion pentru poimîine. Cred că ai înțeles.

Tracy respiră adânc.

– V-am propus să mă mut la Istanbul. Nu mai am nici un motiv să rămân în această casă dacă aveți nevoie de camera mea.

Sylvana făcu un gest nervos cu mâna, tulburînd imaginea de calm aparent. Samovarul reflectă mișcarea pe suprafața lustruită, distorsionînd-o.

– Așa cum am spus, poimîine vei fi în avion. Dacă nu, îi voi spune adevărul domnului Radburn și-l voi convinge să te trimită acasă. Nu cred că-i va face plăcere ceea ce am să-i spun, o amenință Sylvana.

Tracy era pe punctul de a-și trăda emoția. Cărțile se aflau în mâna Sylvanei și bluff-ul ei fusese descoperit. Mai făcu o ultimă încercare:

– Și dacă am să-i spun chiar eu, doamnă Erim?

– Cum vrei. Dar asta n-o să mă împiedice să-i comunic propriile păreri, contraatacă Sylvana. Poate că ar fi bine să pleci așa cum ai venit – fără să spui nimic. Ai scăpa de necazuri.

Tracy se îndreptă hotărîtă spre ușă.

– În acest caz, am să-i spun chiar eu domnului Radburn. Și am să-l informez că mi-ai cerut să plec imediat. Poate că ar fi bine să plece și el ca să-și poată termina cartea. Pictura nu-i prea reușește și cred că va prefera o schimbare.

Sylvana tăcu pînă cînd Tracy puse mîna pe clanță.

— Bine, mai stai cîteva zile, zise ea înecîndu-se. Nu e necesar să vorbești acum cu domnul Radburn.

Tracy părăsi încăperea fără să mai scoată o vorbă. Dobîndise încă o păsuire, dar cu ce preț? Nursel se grăbi să o ajungă din urmă, dar prezența ei nu-i făcu plăcere.

— Femeia asta! izbucni Nursel. Ea ar trebui gonită din casă. Te rog, totuși, — e mai bine să faci cum vrea ea. E mai bine să pleci cît mai repede.

— De ce să plec? Tu de ce vrei să plec? De ce ești de partea ei?

Nursel răspunse indignată:

— Nu sînt de partea ei, n-am să fiu niciodată! Cred însă că poți avea necazuri, nu-ți dai seama că domnul Radburn ar putea... să te schimbe? Sînt lucruri pe care tu nu le înțelegi. Dar dacă pleci acum totul ar putea să fie bine. Dacă rămîi, trebuie să te bazezi pe noroc și să speri să iasă bine.

Tracy se mai liniștise.

— N-am să plec, declară ea hotărît.

Nursel ridică din umeri a neputință.

— Ce-ai să faci? Ai să-i spui lui Miles adevărul?

— Nu știu încă. De fapt, nu știu cînd am să-i spun.

Tracy nu-și mai putea ascunde tulburarea și o

părăsi pe Nursel, luînd-o la fugă pe scări. Dădu buzna în birou, unde Miles își curăța pensulele. Omul o privi plictisit.

– Ce mai e acum?

– Doamna Erim vrea să mă trimită imediat acasă. Toată lumea dorește să plec, inclusiv Nursel, spuse Tracy agitată.

Miles se încruntă.

– Poate că au dreptate. În orice caz, prezența ta are o influență negativă asupra noastră. Nu – nu-ți mai vîrî degetele în cordon și nu te mai propti pe călcîie. Mie îmi plac femeile tăcute, blînde. Și iată ce-mi trimite Hornwright!

Asta era prea mult. Furioasă, Tracy era pe punctul de a-i spune tot. Miles își aruncă pensulele cu un gest nervos.

– Arăți de parcă ai fi gata să explodezi. E suficient pentru astăzi. Îmbracă-te și vino să mergem undeva să bem ceaiul. Avem amîndoi nevoie de o schimbare.

– Dar eu nu vreau nici un ceai! strigă Tracy. Ceai într-un moment ca ăsta!

Radburn n-o luă în seamă și o împinse fără prea mari menajamente spre ușă.

– Eu vreau. Grăbește-te și nu mai veni înapoi ca o bombă gata să explodeze.

Tracy o luă din nou la fugă, de data asta spre camera ei. Furia pe care i-o provocase Miles Radburn o ajuta însă să-i reziste. Venise vremea să-i spună

adevăru, nu se mai putea ascunde după deget. Își refăcu machiajul și își legă un batic pe cap, privindu-se în oglindă. Cu excepția bujorilor din obraji și a sclipirilor din ochi, era din nou stăpînă pe ea. Cum de se putuse lăsa intimidată de Sylvana? De fapt, de vină fusese și samovarul, cu malefica lui reflecție. Imaginea aceea o tulburase fără să știe de ce.

Se întoarse în birou. Miles o aștepta. Își pusese o jachetă și o șapcă și părea nerăbdător să iasă la aer, departe de casă. Jos, Ahmet se învîrtea pe lîngă debarcader, urmărind cum un barcagiu o ajuta pe Tracy să urce într-o barcă mai mică decît caicul. Tracy îl observă în timp ce Miles pornea motorul și se depărtau de mal. Cînd se uită din nou îndărăt, era tot acolo, nemișcat, de parcă ar fi vrut să vadă încotro se îndreptau. Tracy ridică fața în bătaia vîntului. Apa se scurgea pe lîngă ei, liniștită și neagră. Nici un val nu le tulbura înaintarea și în urma lor lăsau o dîră de spumă albă, clocotitoare. Aerul limpede și rece o învioră. Nu aducea cu el praful Istanbulului și nici arome de trandafiri sau de violete de Parma. Fata era din ce în ce mai calmă și mai stăpînă pe sine.

Acostară la chei printre vasele pescărești și doi băieți îi ajutară lui Miles să lege barca. La rîndul lui, Miles o ajută să urce pe cheiul înalt. Merseră de-a lungul malului și se opriră pe marginea unei străzi cu trafic intens. Peste drum se vedeau măsuțe și scaune așezate sub platanii în floare. Nu se înserase, dar

majoritatea meselor erau libere.

– E destul de cald ca să luăm ceaiul afară, ce zici? Hai să traversăm, spuse Miles.

Găsiră o masă pe colina în terase și se așezară. Un chelner apăru și Miles îi dădu comanda în limba turcă.

La o masă alăturată, un bărbat fuma din narghilea și Tracy îl privea fascinată cum trăgea fumul prin apa clocotită și firele încolăcite.

– Parcă ar fi un caterpillar, spuse ea visătoare.

– Așa-i mai bine. Începi să te înveselești. Ce te roade? Ce importanță are dacă te ceartă Sylvana? Nu ești implicată în nimic decît în munca pe care o faci pentru mine. Și asta nu e o problemă de viață și de moarte. Cel puțin nu pentru tine. Dacă te preocupă părerea mea, te anunț că am să-i scriu lui Hornwright că te-ai descurcat foarte bine.

Nu asta o preocupa, dar nu-i putea spune. Venise timpul să ia o hotărîre și exact asta nu putea face. Nu putea decît să se încălzească la soare, să privească de parcă ar fi fost hipnotizată la narghilea și să asculte vocea lui Miles. El îi povestea cum vara, mai ales la sfîrșit de săptămînă, localul era plin; că existau asemenea restaurante de-a lungul Bosforului, la care locuitorii Istanbulului veneau cu multă plăcere. Acum însă nu începuse sezonul și localul era aproape numai al lor. Chelnerul le aduse un samovar și un platou cu *simit* – un fel de colăcei împletiți, presărați cu susan. Tracy turnă apa din samovar în ceainic și îl puse

deoparte ca să se opărească frunzele. Jos, pe apă, un remorcher trăgea un șir de barje, lăsînd în urmă o dîră albă care scînteia în razele soarelui. Peste strîmtoare, ceva mai jos de *yali*, se ridicau turnurile și zidurile fortăreței Anadolu Hisar. Peisajul era nespus de pașnic.

Tracy rupse un colăcel și mușcă din el, amintindu-și că era ziua ei de naștere.

– Tortul de aniversare, zîmbi ea ridicînd covrigul. Astăzi împlinesc douăzeci și trei de ani.

Miles înclină capul cu un aer grav.

– Felicitări. Îmi pare bine că sîntem aici pentru a sărbători.

Trebuia să existe o cale pentru a-l face să înțeleagă, își zise Tracy, fărîmițînd coca între degete. Trebuia să existe un mod de a-i spune. Începu să vorbească încet, de parcă și-ar fi povestit sie însăși.

– Îmi aduc aminte de ceva ce s-a întîmplat cînd am împlinit doisprezece ani. Îmi amintesc de fiecare dată cînd se mai adaugă unul. A fost o zi nefericită, în care s-au întîmplat niște lucruri imposibil de uitat.

Miles se relaxase după traversarea Bosforului, ca și cum ar fi lăsat în urma lui toată încordarea de peste zi.

– Povestește-mi, spuse el simplu.

Tracy ezită o clipă, căutîndu-și cuvintele. Dacă reușea să redea bine povestea, putea găsi momentul să-i dezvăluie faptul că era sora lui Anabel.

11

Începu relatarea cu o voce subțirică, nesigură, care devenea tot mai puternică pe măsură ce se lăsa furată de șirul amintirilor.

— Părinții mei mă lăsau rareori să-mi serbez ziua. Tatăl meu era medic și scria o mulțime de articole de specialitate care îi răpeau tot timpul. Cabinetul se afla în locuința noastră și nu-i plăcea să fie deranjat. În anul acela, sora mea mai mare insistase pe lângă mama să mă lase să-mi serbez ziua. Căpătasem o rochiță nouă, mama îmi spusese că sînt foarte drăguță, celelalte mame s-au declarat de aceeași părere, ce mai — mă aflam în centrul atenției, amețită de fudulie

și de atîta agitație.

În clipa în care sora mea, care avea șaptesprezece ani, a apărut venind de la lecția de dans, totul s-a schimbat. Nu cred că a vrut să se întîmple așa, se purta normal, dar din minutul în care a intrat în cameră, petrecerea a devenit a ei. Avea darul de a-i ferma pe toți, indiferent de vîrstă, și adora s-o facă. Adora să fie admirată și iubită, să amuze și să placă. Ne-a cîntat și ne-a dansat și dintr-o dată nimeni nu și-a mai amintit de mine.

Miles o asculta cu mai multă atenție decît s-ar fi așteptat.

– Așa că ți-a căzut nasul, spuse el.

– Am fost îngrozitor de geloasă, încuviință ea. O iubeam și o admiram pe sora mea și aș fi vrut să fiu ca ea. Dar nu puteam și uneori invidia mă copleșea. În ziua aceea, cînd n-am mai putut suporta, m-am strecurat de la petrecere și m-am dus în biroul tatălui meu. Știam că nimeni n-o să-mi simtă lipsa și asta mă întărita și mai rău.

În timp ce povestea, Tracy re trăia scena, uitînd de Bosfor, de omul cu narghileaua și chiar de Miles. Singura grijă era să nu-i scape cumva înainte de vreme numele lui Anabel.

Cînd intrase în cabinetul tatălui său, orele de consultație se terminaseră și el era aplecat asupra unor hîrtii de pe birou. Era atît de cufundat în lucru încît abia îi remarcase prezența. Tracy se ghemuise în fotoliul în care i se permitea uneori să șadă și să

citească, cu condiția să nu scoată o vorbă. Începuse să plîngă încetișor, dezamăgită că lumea nu o băga în seamă nici de ziua ei. De afară răzbăteau zgomotele petrecerii.

Tracy nu-și dăduse seama atunci de ce căutase apropierea părintelui său. Înțelesese abia mai târziu. Tatăl surorii sale murise, iar tăticul ei nu cedase niciodată farmecului lui Anabel și nici felului ei lingușitor de a obține ce voia. Poate că nutrea și un sentiment de gelozie. Anabel era copilul altui bărbat, iar sôția lui o iubea și îi accepta toate capriciile. Tracy era conștientă de faptul că mama lor le compara întruna și că ea era cea care ieșea cu regularitate învinsă. În clipa aceea, după ce părăsise cercul magic și se aflate în prezența tatălui ei, i se păruse că ajunsese la un liman unde farmecul surorii ei nu mai avea nici un efect.

Smiorcăiala ei îi atrăsese într-un târziu atenția tatălui. Acesta se întorsese spre ea cu un gest de enervare și îi spusese să-și sufle nasul și să înceteze cu smiorcăiala dacă voia să mai rămînă acolo. N-o întrebase de ce plînge, nu-i acordase nici o atenție. Era preocupat și prezența ei îl deranja.

Încet-încet, se liniștise. Cum stătea așa, în colțișorul ei, îi venise în minte un gînd ciudat, un gînd prea matur și amar pentru o fetiță de doisprezece ani: își dăduse seama că îl iubea pe tatăl ei numai pentru că el n-o plăcea pe sora ei. Strania legătură dintre ei pe care o descoperise nu era îmbucurătoare.

După un timp, tatăl, pe care chiar și tăcerea ei începuse să-l irite, dăduse hîrțile la o parte și se întorsese spre ea:

– Dă-i drumul! spusese el. De ce nu te-ai întors la petrecerea ta, la zgomotul ăla infernal?

Tracy trăsese de două ori aer în piept înainte de a-i răspunde, apoi spusese adevărul.

– A venit sora mea și acum petrecerea îi aparține. Pe mine nu mă mai vrea nimeni.

– Nu s-ar întîmpla așa ceva dacă nu te-ai furișa de acolo ca o mică lașă. Hai, vino cu mine, am să te scap de sora ta și vei redeveni regina balului.

Tatăl ei se ridicase de la birou, iar Tracy sărise alarmată. Nu asta voia ea. N-ar fi reușit decît să strice petrecerea. Nu va mai fi petrecerea nimănui după ce îi va spune fiicei sale mai mari tot ce avea de spus.

Tracy se grăbise să-i spună tatălui său că îi trecuse supărarea, iar el nu insistase. Se gîndise doar că brusca schimbare de atitudine a fetei era încă o dovadă că are un caracter slab.

Tracy fugise din cabinet și se întorsese în camera unde sora ei cînta versiunea proprie a unei melodii populare, așezată pe covor, cu picioarele încrucișate, cu fusta de culoarea albăstrelelor ridicată peste genunchi și cu copiii ciucure în jurul ei. Întotdeauna copiii simțeau nevoia să o atingă pe Anabel, iar pe ea o încînta faptul că-i făcea fericiți. Se legănau cu

toții în ritmul melodiei – un cântec la modă cu text pueril.

Tracy o căutase pe mama ei și i se cuibărise în brațe. Brațul mamei o înconjurase, condus de instinctul matern, dar Tracy știa că toată dragostea plină de mândrie se îndrepta către fiica ei cea mare. În clipa aceea, fetița de doisprezece ani trăise momentul adevărului. Un adevăr pe care, în scurta ei viață, evitase să-l accepte – niciodată nu o va iubi mama ei ca pe Anabel.

Narghileaua bolborosi ușor la masa alăturată și fumul parfumat ajunse la adulta Tracy, care ședea la masă cu bărbatul care fusese soțul lui Anabel. Mai avea mult de povestit, dar intenționa să facă o pauză înainte de a ajunge la episodul cel mai dureros.

– Ceaiul nostru o să fie prea tare, am uitat complet de el, spuse fata.

– Așa îmi place, o liniști Miles.

Tracy pusese lingurițele în pahare, ca să nu crape, și turnă ceaiul fierbinte și tare. Pe al ei îl mai diluă cu puțină apă fierbinte din samovar. Puse apoi zahăr și adăugă feliuțele de lămâie. După aceea rămase tăcută, sub imperiul amintirilor și al poveștii neterminate.

Miles ridică paharul cu ceai.

– Pentru Tracy cea de la doisprezece ani! O tânără onestă și cūrăjoasă. Ai învățat cam devreme să accepți adevăruri neplăcute și să trăiești cu ele.

Tracy sorbi încet din paharul ei.

– Nu, n-a fost așa, și asta e necazul. Povestea

nu s-a terminat. Nu-mi vine a crede că-mi aduc aminte toate aceste detalii după atîția ani.

— Ce-ar fi să-mi spui și sfîrșitul, o îndemnă Miles.

Lui Tracy i se părea curios că găsisese în el un ascultător atît de interesat. Avea sentimentul că se crease între ei un fel de intimitate la care nu se așteptase. Nu manifestase neîncredere, nici falsă simpatie și nici nu încercase să minimalizeze importanța suferințelor ei de copil frustrat. Se simți atrasă de el și surprinzător de încrezătoare.

Ceea ce i se întîmplase lăsase o rană care nu se vindecase multă vreme. Cu o voce egală, lipsită de emoții, continuă povestea vieții sale. În seara aceea se simțise rău din cauza stomacului prea încărcat, așa că se dusesese devreme la culcare. Se trezise în toiul nopții și începuse să se gîndească la dezamăgirile aniversării sale. Sora ei dormea în camera alăturată. Privise cadranul luminos al deșteptătorului. Părinții ei trebuie să se fi culcat de mult. În singurătate și întuneric, își plînseseră de milă și permiseseră resentimentului său împotriva lui Anabel să crească și să se umfle ca un balon gata să explodeze.

La un moment dat o auzise pe sora ei, care se ridicase din pat și se mișcase prin odaie, după care se dusesese la fereastră. Auzise și un ciripit de pasăre venind dinspre alee. Nu era pentru prima oară și Tracy știa deja ce va face Anabel. De fiecare dată se întreba

dacă să le spună părinților sau nu despre-escapadele lui Anabel. Ar fi pus-o pe sora ei într-o situație foarte proastă, dar, pe de altă parte, cine știe ce ar fi pățit Anabel.

Trăgea cu urechea în timp ce sora ei se îmbrăca. O auzi strecurându-se afară din odaie, coborînd scările și mai apoi, scîrțîitul ușii de la bucătărie. Își spusese că sora ei greșea și că părinții trebuiau să afle. Tremurînd, se dăduse jos din pat și se dusesese în dormitorul lor. Îi trezise și le spusese toată povestea. Își amintea cum tatăl ei începuse să înjure, în timp ce mama plîngea. Tatăl plecase apoi în căutarea fetei, dar n-o găsise.

Tracy, care începuse să aibă remușcări pentru trădarea ei, pîndise la fereastră și o văzuse pe Anabel întorcîndu-se. Se aplecase peste pervaz și flui rase, fals și tremurător, melodia *London Bridge* ca s-o anunțe că „totul era pierdut“. Anabel ne aștea speriată și o privise pe Tracy zîmbind.

După ce Anabel a intrat în casă, a urmat o scenă îngrozitoare. Tatăl proferase acuzații oribile și fata plînsese. Totul a fost atît de urît, încît lui Tracy i se făcuse rău de la stomac.

Anabel venise sus, o găsise pe Tracy în baie, o spălase pe obraji, o consolase și o urcase în pat. Nu se mai gîndise la propriile necazuri și se îngrijise cu dragoste și devotament de surioara ei mai mică, dragoste după care aceasta jinduisese toată ziua. Cît de dulci și de amare în același timp fuseseră atunci

mîngîierile surorii ei!

– Așa s-au petrecut lucrurile și n-am să pot uita niciodată, încheie Tracy povestea.

– Că ai trădat-o? întrebă Miles. Da, pot înțelege cum a fost. Totuși, ai făcut ce trebuia. Părinții tăi trebuiau să afle.

Tracy dădu din cap.

– Am făcut ce trebuia, dar împinsă de răutate. N-am făcut-o ca s-o salvez, voiam s-o pedepsesc pentru că era frumoasă și o iubea toată lumea. Și, mai ales, pentru că mama o iubea pe ea mai mult.

Întinse mîna după paharul de ceai fără să-l vadă. Ochii îi erau împăienjeniți de lacrimi.

– Cîteva săptămîni mai tîrziu, sora mea a fugit de-acasă, continuă ea. N-a mai putut suporta felul în care o trata tata și multă vreme mi-am reproșat că din cauza mea a făcut-o.

– Dar tu ai crescut. Ca și ea, de altfel, spuse Miles.

– Da, am crescut și am învățat destule ca să știu că oricum ar fi fugit. Indiferent ce aș fi făcut eu. Ar fi o prostie din partea mea să mă învinovățesc în continuare pentru ceva ce s-a întîmplat cînd aveam doisprezece ani, spuse Tracy sorbind din ceaiul care se răcise.

– Dar tot te mai învinovățești puțin? spuse Miles, luîndu-i paharul și ținîndu-i mîna într-a lui. Degetele lui erau puternice și strînsoarea lor inspira forță și siguranță. Tracy ar fi dorit să păstreze senzația

de certitudine pe care i-o oferea mîna lui. Un val de simpatie pentru el o inundă și deveni conștientă că îl plăcea foarte mult.

— Toate astea s-au întîmplat cu foarte mult timp în urmă, continuă ea. Știu că e o prostie, dar mă întreb și acum dacă n-aș fi putut să o ajut mai mult. Poate că ar fi trebuit să mă străduiesc să înțeleg ce își dorea ea cu adevărat. Nu numai atunci, dar și mai tîrziu. Era cu adevărat o ființă încîntătoare. Calitățile pe care le avea i-ar fi dat dreptul la o viață frumoasă.

— Avea? întrebă Miles.

— Sora mea a murit.

Tracy își trase mîna dintre palmele lui Miles și pipăi broșa pe care o avea de la Anabel. Sosise momentul. Sosise clipa să-i spună adevărul bărbatului lui Anabel. Și cu toate astea tăcu.

Un vas alb, strălucitor în soarele după-amiezei se îndrepta prin strîmtoare spre Istanbul. Dincolo de el, Tracy zărea printre copaci silueta argintie a *yali*-ului. Adevăratul motiv al venirii ei aici îi reveni în minte, aducînd un val de durere și remușcare.

— Îmi pare rău, spuse Miles pe un ton surprinzător de blînd. Sînt convins că nu are rost să continui să-ți reproșezi și să-ți pui întrebări la care nu există răspunsuri. Există și ființe care nu pot fi ajutate.

— Trebuie să încercăm totuși, insistă Tracy. Cineva trebuie să încerce! Prea mulți renunță cu ușurință cînd e vorba de ființe ca sora mea.

Tracy îl observa și, după privirea lui pierdută, înțelese că se gîndea la Anabel. Oare făcuse tot posibilul pentru femeia care-i fusese soție? se întrebă ea.

– Am cunoscut o fată care semăna foarte mult cu sora ta, rosti Miles, făcînd-o să tresară. Soția mea, Anabel, era fermecătoare și veselă, așa cum trebuie să fi fost sora ta. Și tot atît de decisă să se autodistrugă.

Tracy așteptă, sperînd că ar putea urma răspunsul la toate întrebările ei.

– Bineînțeles că toți cred că eu sînt vinovat de ceea ce s-a întîmplat. Bănuiesc că ți s-a spus. Dar pe ea n-o interesa decît un singur lucru în ceea ce mă privește. Faptul că eram supărat și că plecasem de lîngă ea n-ar fi avut nici o importanță, dar ceva s-a întîmplat în timp ce lipseam eu. S-ar putea să greșesc, dar bănuiesc cine poartă răspunderea, cine dorea s-o vadă moartă.

– Nursel crede că dumneata ai făcut-o, îi spuse Tracy. Și că te autopedepsești păstrînd portretul ei în dormitor.

Cuvintele ei n-au avut darul să-l înfurie.

– O explicație destul de plauzibilă, aș spune, dacă aș fi un altfel de om. Dar nu sînt. Eram în stare să fac orice pentru Anabel.

Primise un răspuns. Răspunsul lui.

– De ce mai rămîi aici? De ce nu te duci în altă parte să lucrezi la carte, să scapi de locul ăsta?

— Crezi că pe mine cartea mă interesează cel mai mult acum? Sînt convins că are o oarecare valoare și am s-o termin cîndva. Pentru mine, însă, pictura reprezintă totul. Mă simt ca un invalid – vreau să pictez și nu pot.

— Dar de ce aici? insistă Tracy. Poate că în altă parte ai putea să pictezi din nou.

— Am încercat, dar ceva mă face de fiecare dată să mă întorc. Aici m-a părăsit inspirația și tot aici trebuie să mi-o recapăt.

Dar Tracy avu impresia că nu mai era sincer, că era o scuză pe care o invocase pentru a ascunde adevărul.

— Dar portretul doamnei Erim? Nu reprezintă un pas către reluarea picturii?

— Vreau doar să-i dau Sylvanei o satisfacție, deși nu am nici cea mai mică dorință s-o immortalizez pe pînză. Nimic nu mi-a mers în după-amiaza asta pînă cînd nu mi-ai atras atenția asupra unei ciudate disfuncții a reflecției de pe samovar. M-am hotărît să fac o experiență cu imaginea aceea. Va fi altceva decît stilul meu. O schimbare, poate nu una foarte fericită.

Tracy asculta atentă, detectînd lipsa lui de sinceritate.

— Numai din cauza tabloului vreî să rămîi? îl iscodi ea.

Miles îi aruncă o privire rapidă, apoi își aținti ochii în depărtare.

– Dacă vrei, numește-o o afacere neterminată. Dar nu zgîndări lucrurile ca să-ți satisfaci curiozitatea. Chipul lui se întunecă și ochii îi aruncau scînteî. Fă-ți treaba. Termin-o și du-te acasă. Stai, dacă vrei, la suprafață, dar ferește-te de adîncuri.

Tracy îl privi înrîncenată, dar simțea că indignarea ei era falsă. Trebuia să pretindă că s-a înfuriat ca să nu-și dea seama că ea nu uitase scurtul moment de tandrețe, atingerea mîinii lui care îi dăduse curaj. Conștientă că acel moment nu se va mai repeta, avu o senzație de pierdere, de vid.

Miles își împinse scaunul și se ridică de la masă.

– Vrei să ne întoarcem?

Tracy îl urmă tăcută și coborîră spre chei. Miles, după ce dădu bacșişul de rigoare băieților care păziseră barca, se depărtă imediat de mal.

Pe drumul de întoarcere, nu-i acordă nici o atenție și-și ținu privirea ațintită pe celălalt mal. Tracy ședea pe bancheta din față și era dureros de conștientă de apropierea lui – de trăsăturile parcă dăltuite în piatră, de părul negru și des care-i lăsa fruntea liberă, de ochii care acum nu-i dădeau atenție, dar care puteau fi și blînzi. Cît de departe părea acum, stînd absent, cu mîna pe cîrmă. Departe de Tracy Hubbard, care nu va fi niciodată ca Anabel, nici în momentele ei cele mai bune. „Aș fi făcut orice pentru Anabel!” spusese el – și portretul ei se afla deasupra patului său, amintindu-i de tot ce pierduse.

Tracy își dădu seama că nu se îndreptau spre

yali, ci se apropiau de ruinele palatului în a cărui grădină sălbatică se plimbaser în ziua sosirii ei și unde dăduse peste acea întâlnire tainică. Când ajunseră în dreptul scărilor sparte, din marmură, Miles opri motorul și lăsă barca să se lege încet.

– Știi ce se află aici? o întrebă el.

– Locul în care am căzut și mi-am julit genunchiul în ziua sosirii mele aici.

– De fapt, este un loc încărcat de istorie. Pe vremuri, palatul aparținea mamei sultanului, Sultan Valide. Soțiile și mamele sultanilor nu se numeau sultane – asta e un cuvânt creat de englezi.

– Sultan Valide a trăit aici? întrebă Tracy, brusc interesată.

– A și murit aici, înjunghiată de una dintre femeile haremului.

– În prezența samovarului din Anatolia, completă Tracy în șoaptă. Își aminti de referirea confuză a lui Anabel la o Sultan Valide care deținea un secret. Un secret ascuns, poate, în ruinele vechiului palat.

– Iar pomenești de samovar! spuse Miles ușor iritat. Știai cât și l-a dorit soția mea, înainte ca Sylvana să-l fi cumpărat pe ascuns?

– Da, știam. Mi-a spus Nursel.

– De fapt, Sylvana mi-a făcut un serviciu. Anabel avea o înclinație morbidă pentru poveștile malefice. Asta era fața opusă, așa bănuiesc, a celei care se îndrepta mereu spre lumină, spre veselie. Pe

scurt, a adoptat ruinele și grădina, socotindu-le ale ei. Fugea mereu de acasă ca să se ascundă aici, unde punea la cale micile ei distracții.

Tracy îl observa, fără să-i întrerupă firul amintirilor sau să piardă vreun cuvânt, cuprinsă de o veche durere. El nu-și dădu seama, atent doar la ruinele de pe mal. Arcadele ferestrelor și veranda dărîmată erau acum aproape. Bărcuța alunecă ușor într-un mic golf care-i proteja de curentul principal.

— Îmi aduc aminte cum am căutat-o odată aici, continuă Miles. Am găsit-o în plină reprezentație. Auditoriul era format însă din privighetori și șopîrle. În vocea lui se simțea o notă de tandrețe. Ca și sora ta, știa să cînte și să danseze. Se învîrtea cu pași mici pe pardoseala ciobită și cînta ceva de parcă ar fi fost pe scenă. Era fascinantă. Cînd am aplaudat-o, a venit spre mine alergînd ca un copil.

Auzindu-l, Tracy și-o imagina pe Anabel printre ruine, mișcîndu-se ca și cînd ar fi fost spiritul acestui loc bîntuit de fantomă.

— Mi-am amintit de Ofelia cînd am găsit-o aici, doar că Anabel nu era nebună, continuă Miles. Sau, dacă era, avea un gen de nebunie care o făcea mai seducătoare decît oricare dintre femeile pe care le-am cunoscut.

Tracy simți cum la vechea ei durere se adăuga o alta, nouă. Înțelegea totul chiar mai bine decît își închipuia el. Așa fusese Anabel, posedată de pro-

pria ei magie, sau nebunie, care îi ținea în mrejele ei pe toți cei care o iubeau.

– Dar asta e de domeniul trecutului, adăugă Miles cu o voce schimbată. Mînia din ochii lui o sperie pe Tracy.

Zgomotul motorului tulbură liniștea micului golf. Barca porni cu viteză, reflectînd nevoia de acțiune a lui Miles.

Tracy se ținu de banchetă și, privindu-l, se întrebă dacă mai era capabil de sentimente. Chiar în momentul acela citi pe fața lui o mînie care o alarmă și își zise că nu va fi niciodată în stare să-i descifreze natura atît de complexă. Cu un astfel de bărbat, totul era posibil – dragoste și ură, poate chiar răzbunare. Dar răzbunare împotriva cui? Și către cine se îndrepta mînia lui? Către cineva care exista încă sau se purtase cîndva violent, provocîndu-i această mînie? Putea fi chiar Anabel, cu talentul ei de a subjuga și respinge în același timp. Nu reușea să-și dea seama ce provocase trecerea atît de bruscă de la tandrețe la furie.

Ajunseră repede la *yali* și tot atît de repede păru că se calmează. Era din nou rece și indiferent.

Ahmet îi aștepta la debarcader, dar pînă să iasă ei din barcă, dispăru. Să se fi dus în pavilion pentru a-i raporta Sylvanei, așa cum fusese probabil instruit? Pentru prima oară lui Tracy îi trecu prin cap că doamna Erim n-ar fi aprobat excursia pe Bosfor în compania lui Miles. Nu intenționa să-și piardă timpul

gîndindu-se la doamna Erim, nici la Miles și la mîniile lui disimulate. Nu acum. Din clipa în care el vorbise de Sultan Valide, înțelesese ce are de făcut. Dacă putea să se strecoare fără să fie văzută, acum era momentul.

Cînd se întoarse către Miles, constată că o studia ca și cum l-ar fi intrigat ceva.

— Mulțumesc pentru ceai, spuse ea cu o politețe studiată, privindu-și ceasul. Era aproape ora cinci.

Miles tăcu, dar părea să fi devenit brusc conștient de prezența ei și interesat să găsească răspuns la o problemă legată de Tracy Hubbard. Fata se întrebă dacă nu cumva îi părea rău acum că vorbise atît de deschis cu o străină și de ce ea însăși îi făcuse confidențe. Ea cunoștea răspunsul, dar Miles nu sesiza legătura existentă între ei.

Amîndoi depășiră acest moment.

— Cred că voi face o plimbare, spuse el, întorcîndu-se brusc, ca și cum ar fi vrut să se detașeze de tot, să alunge ideea unei eventuale prietenii între ei.

Barcagiul se ocupa să garezze mica ambarcație și Tracy îl privi o vreme, așteptînd ca Miles să plece. Abia apoi o luă pe coridorul de marmură de la parter și ieși pe ușa dinspre alee. Nu văzu pe nimeni acolo, nici la ferestrele pavilionului de pe deal. Tracy porni repede pe aceeași cărare șerpuitoare pe care o urmăse cu ocazia primei sale expediții. Spera să n-o fi văzut nimeni.

Ajunse la porțița laterală. Aceasta era descuiată, ca și prima oară, lăsată așa de Miles, care o apucase în direcția opusă. Drumul fiindu-i cunoscut, înainta cu pași repezi.

În timp ce mergea, își reaminti cuvintele lui Anabel. Chiar Miles îi dăduse un indiciu, spunându-i că Anabel se ducea adesea la ruinele palatului. Poate că ascunsese ceva acolo, ceva ce încercase să-i comunice în acel ultim efort, la telefon.

Tracy zări poarta de fier care spînzura în balamalele ruginite și începu să fugă pentru a nu fi surprinsă intrînd în parcul vechi de vreo mașină care trecea pe șosea.

Păși ușor pe lespezile de piatră printre care iarba și buruienile creșteau în voie. Un tufiș o împiedica să vadă ușa principală, dar o și ferea de priviri indiscrete. Trecu pe lîngă pînzele de păianjen țesute între tufișuri și ajunse la mozaicul de sub scările de marmură. În clipa aceea auzi un sunet ce venea din interior și, înainte de a se putea ascunde, îi ieși în cale un bărbat care părea că o așteaptă. Era Murat Erim.

12

Tracy se opri brusc, cu ochii ațintiți la bărbatul din ușă, care părea mai puțin surprins decît ea. Murat coborî zîmbind cele cîteva trepte și ajunse lîngă ea. Zîmbetul acela care nu ajungea și la ochii lui întunecați îi displăcu lui Tracy.

– Te-am speriat și-mi pare rău. Ți-a plăcut plimbarea pe Bosfor? o întrebă Murat.

– Da, desigur, îi răspunse Tracy. Am... noi... am luat ceaiul pe malul celălalt.

– Așa mi-am închipuit și eu. De-acolo ai o vedere foarte frumoasă asupra Bosforului. V-am văzut barca alunecînd spre zidurile palatului cînd v-ați întors. Eu eram aici, în arcada ferestrei. Fără să

vreau, v-am auzit vorbind despre doamna Radburn. Am impresia că nu știe că ești sora ei.

– Nu, încă nu i-am spus.

Tracy voia să scape de el, să nu-și dea seama pentru ce venise ea acolo.

– Așa cum spunea domnul Radburn, sora dumitale îndrăgise acest loc și venea foarte des aici. Nu o dată m-am întrebat de ce. Am încercat s-o fac să-mi spună, dar a râs și nu mi-a dat nici o explicație. Poate că tu știi motivul.

Tracy clătină din cap. Era ridicol să-i fie frică. Acest om nu-i voia răul. La început fusese chiar amabil. Acum însă, cu întrebările lui, scotocea periculos de aproape de adevăr. Încercă să găsească o explicație care să-l deruteze.

– Am venit aici pentru că domnul Radburn mi-a spus cât de mult iubea sora mea acest loc. M-a atras din prima clipă și, aflând că-i plăcea și ei, am venit să-l mai văd o dată.

– Iar eu ți-am tulburat singurătatea, spuse cu regret Murat Erim. Poate că-mi vei mai suporta o clipă prezența. Vino cu mine, vreau să-ți arăt locurile în care a trăit cîndva Sultan Valide. Data trecută te-ai rănit la picior și a trebuit să renunți.

Murat îi întinse mîna și Tracy se simți obligată să-l urmeze în vechiul palat. Dincolo de politetea lui, îl simțea la pîndă, încordat, ca și cum s-ar fi așteptat la vreo destăinuire din partea ei.

Murat o conduse pe pașajele cele mai sigure.

dintr-o cameră într-altă. Într-una din ele, unde tencuiala căzuse de pe un perete, văzu mozaicuri de o rară frumusețe. Remarcă o ușă delicat sculptată și plafonul unei încăperi alcătuit în formă de diamant. În timp ce mergeau, Erim îi vorbea cu vocea lui baritonală, cultivată, asemeni unui ghid care conduce vizitatorii.

După ce vizitară întregul etaj, coborîră în saloanul principal și se opriră să privească apele Bosforului.

– Se spune că în această încăpere a fost înjunghiată Sultan Valide, șopti Murat.

Tracy era sătulă de toate aluziile lui și dorea să pună capăt straniei plimbări prin ruine, de parcă ar fi așteptat să se întâmple ceva, să apară o fantomă.

– Eu nu semăn cu Anabel, i se adresă ea pe un ton ușor ironic. Nu mă simt fermecată la gândul că aceste ruine au fost cândva un palat și niei nu mă sperie faptul că aici s-a comis o crimă.

– Nu crezi că un trecut dramatic își poate pune amprenta și pe prezent?

– Numai în măsura în care trecutul se prelungește în prezent, replică Tracy.

– Ah, iată ceva adevărat. În aceste locuri există încă un prezent, chiar dacă aparține trecutului.

– Nu înțeleg.

Murat făcu abstracție de politețe și se întoarse cu spatele spre lumină. Tracy nu-i mai putea vedea

figura întunecată, dar sesiză amenințarea exprimată de silueta lui nemișcată.

– Unde crezi că ar fi putut ascunde ceea ce avea de ascuns? veni pe neașteptate întrebarea. Poate chiar aici? Așa am crezut și eu, dar am căutat cu atenție și n-am găsit nimic.

Tracy îl privea consternată și în același timp speriată.

– Nu știu despre ce vorbiți.

– Ba eu cred că știi. Cu siguranță că știi, altfel nu te-ar interesa atât de mult *tespihul* de chihlimbar negru. Sînt convins că acest interes are o semnificație. Dar mărgelele nu te-ar ajuta cu nimic, nu-i așa? Pentru că nu sînt aceleași pe care le-a luat sora dumitale. Cîteva obiecte au fost recuperate, dar nici chihlimbarul, nici celelalte lucruri pe care le-a furat n-au mai fost găsite, deși le-am căutat cu multă atenție.

– Anabel... a furat? șopti ea.

– Regret, dar ăsta este adevărul. I-am fi dat tot ce-și dorea, dar ea simțea nevoia să se strecoare noaptea prin casă și să ia înțîi un obiect, apoi altul, dintre cele pe care Sylvana le vindea în străinătate. Nu reprezentau valori, dar pentru Sylvana erau importante, întrucît în felul ăsta obținea bani pentru sătenii ei. Boala asta a surorii dumitale mă întrista. Am încercat să-i vorbesc, dar fără rezultat. A rîs de mine, așa cum rîdea de noi toți.

Spunînd acestea, chipul lui Murat se întunecă.

Nu era bărbatul de care să rîdă cineva.

Tracy ar fi vrut să-i spună că nu crede nici un cuvînt din ce-i povestea, că Anabel nu era o hoată, dar nu o cunoștea pe sora ei suficient de bine pentru a pune mîna în foc în privința ei. Pe sub pleoapele grele, ochii aceia cu luciri verzui ascundeau multe secrete. Nu era exclus ca Murat Erim să spună adevărul.

– Nu știu nimic despre asta și mi-e greu să cred că Anabel...

– Era foarte frumoasă, rosti Murat îndurerat. Dar mai cred ceva – se dăruise și răului, poate fără să-și dea seama. Cred că și atracția față de palatul acesta, cu istoria lui tragică, se datora poate tot acestui lucru. Poate de aceea dorise să posede și samovarul.

De data asta Tracy se înfurie.

– N-am auzit niciodată o prostie mai mare! Anabel se comporta uneori cîpîlărește, dar era o ființă caldă, iubitoare, generoasă. Nu avea nimic rău în ea.

– Înseamnă că nu accepți că sînt persoane care, fără să o știe, sînt purtătoare de vrăji funeste. Asta nu înseamnă neapărat că sînt rele, dar pot aduce blestemul asupra altora.

Vocea lui joasă, egală și convingătoare o îngheță, ca și cum în acest loc, în acest palat în ruină, pe malul Bosforului, astfel de situații puteau fi reale. Dar cu bunul-simț care o caracteriza, Tracy respinse ideea.

– Nu cred nimic din toate astea, spuse ea cu convingere. Miles cum a reacționat față de acele preținse furturi? Presupun că știa.

În loc de răspuns, Murat făcu un gest care putea însemna orice – *Cine știe? Ce poți crede? Ce poți face?*

– Și n-a făcut nimic? insistă Tracy. N-a încercat s-o oprească?

– Nu voia să recunoască, iar Sylvana, ca să-l menajeze pe el, spunea că va rezolva singură această problemă.

Tracy rămăsese cu privirea la soarele care apunea după coline. În liniștea care se lăsase, auziră un zgomot ușor în încăperea alăturată.

Poate că era un șoarece sau un șarpe care încerca să se îndepărteze. Apoi se auzi clar un mieunat slab și printr-o arcadă apăru pisica albă a lui Anabel. Yasmin se opri în prag și-i privi fix cu ochii ei verzi. Murat se aplecă și luă o cărămidă pe care o aruncă după pisică. Gestul fusese atât de rapid, încât Tracy nu putu decît să asiste îngrozită la gîndul că animalul fusese omorît. Dar pisica se dovedi mai rapidă – sări și se ascunse într-o gaură din pardoseală, de unde nu i se vedeau decît botul trandafiriu și ochii verzi.

– Nu o lovi! strigă Tracy. De ce ai făcut asta?

Fugi spre ascunzătoarea pisicii cu intenția de a o lua în brațe, dar Yasmin o scuipă și dispăru printre buruienile din grădină.

Cînd se întoarse, fierbînd de indignare, Tracy vazu că Murat zîmbea enigmatic.

– Cînd venea aici, Anabel aducea adesea și pisica. De cînd nu mai este printre noi, pisica și-a făcut aici o vizuină. E ciudat că pisica nu te iubește și nu are încredere în dumneata, doar ești sora lui Anabel!

– Nu-mi închipui că știe cine sînt, spuse Tracy amuzată. Uneori mă place, dar prea a fost speriată de toți șa să mai aibă încredere în cineva.

– Poate se teme că ai s-o trădezi și dumneata, spuse el cu o voce scăzută, de parcă n-ar fi vrut să-l audă pisica, dar pe un ton de zeflema. Bănuiesc că știi povestea acestei pisici.

– Știu că Anabel o adoptase și nu înțeleg cum oameni în toată firea, ca dumneata și Miles, pot fi atît de cruzi cu animalele.

– Asta înseamnă că nu știi nimic. Hai să plecăm și, în drum spre casă, am să-ți povestesc.

Nu avea rost să mai rămînă. Se va întoarce aici singură ca să afle ce dorea, așa că îl urmă pe Murat.

Într-adevăr, pe drum, Murat îi spuse povestea și, ascultîndu-l, Tracy se simți și mai neliniștită.

– Anabel făcea mult caz de pisicuța asta. Glumea mereu, spunînd că, dacă i se va întîmpla ceva, se va reîncarna în trupușorul ăla mic și alb. Cînd spunea asta, ne privea cu ochii ei verzi de pisică. Și cînd se va întîmpla așa ceva, susținea ea, o să ne pară rău pentru tot ce i-am făcut în timpul vieții și

vom fi înspăimîntați, așa cum o merităm. Jocul ăsta al ei, cu premonițiile unui dezastru viitor, era enervant.

– Nu voia să moară! izbucni Tracy, scuturîndu-se la senzația de frig care îi pătrunsese în suflet.

– Nu trebuia să moară... Glasul lui Murat căpătă o notă aspră. Dacă ar fi ascultat de vocea rațiunii...! Se întrerupse brusc și cînd vorbi din nou, tonul lui era sarcastic: Nu prea crezi povestea cu pisica?

– Sigur că nu și pariez că nici dumneata n-o crezi.

– Uneori nu știu nici eu ce să cred. În orice caz, detest animalul și aș vrea să dispară.

– De ce avea sora mea convingerea că i se va întîmpla ceva rău? întrebă Tracy.

Murat Eriș tresări.

– Să nu uităm că și-a căutat moartea.

– Așa mi s-a sugerat. Dar dacă așa este, ce a împins-o spre acest sfîrșit tragic? Tocmai spuneai că nu era necesar să moară.

– Poate că domnul Radburn ți-ar putea spune de ce a murit. De ce nu-l întrebî pe el?

– Chiar asta am de gînd să fac. De aceea am venit la Istanbul, să aflu adevărul despre moartea surorii mele.

– Așa mi-am închipuit și eu. Dar, domnișoară Hubbard, indiferent ce veți descoperi, nu va fi nici un scandal, nu veți păta buna reputație a familiei mele. Dacă înțelegeți acest lucru, nu veți întîmpina neazuri

atît timp cît veți sta aici.

Ajunseseră la poarta proprietății. Murat o deschise și o invită să treacă.

— Acum vă părăsesc, spuse el și plecă în direcția opusă locuinței.

Tracy porni grăbită spre *yali* și intră. La parter nu era nimeni. Cînd ajunse la etajul trei, îl zări pe Miles stînd la birou. El o văzu și o chemă.

— Vrei să-mi faci un serviciu? Ridică fișia de hîrtie pe care caligrafiaseră arabescurile decorative. Am terminat-o. Te-aș ruga să i-o dai doamnei Erim.

Tracy luă hîrtia și o privi o clipă, întrebîndu-se dacă n-ar trebui să-i spună lui Miles despre întîlnirea de la ruine. Asta ar fi însemnat însă să-și trădeze propriul interes pentru locul cu pricina, așa că renunță, părăsi biroul și o luă pe coridorul de la etajul doi, îndreptîndu-se spre pavilion. Pe drum se mai opri o dată pentru a admira lucrarea lui Miles. Deși curbele și arabescurile nu-i spuneau nimic, lucrarea în ansamblu o fascina și își imagina ce bine ar arăta înrămată și expusă pe un perete. Nu era de mirare că turcii își folosiseră scrierea ca formă de artă, reprezentarea ființelor vii, oameni sau animale, fiindu-le interzisă.

În pavilion, atmosfera era aceeași ca la prima întîlnire cu Sylvana. Sătenii erau din nou prezenți, prezentîndu-și producțiile artizanale ochiului critic al doamnei Erim.

Ahmet își făcea de lucru, urmărind și controlînd în tăcere vizitatorii care se perindau săptămînal. Nursel examina cu interes frumoasele obiecte. Marele samovar fusese pus la loc de cinste pe o măsuță sculptată și reflecta în tonuri arămii scena agitată.

Nursel legănă în fața ochilor lui Tracy o pereche de brățări de argint filigranat.

– Așa-i că sînt frumoase? Una dintre cele mai frumoase lucrături pe care le-am văzut. Ce bine a făcut Sylvana că i-a încurajat pe oamenii ăștia și a insistat să-și perfecționeze meșteșugul. Nu i-a lăsat să stea cu mîinile încrucișate, așteptîndu-l pe Kismet.

Doamna Erim discuta, evident turcește, cu șeful meșteșugarilor dintr-un sat. Cînd Tracy îi întinse hîrtia caligrafiată, se întrerupse pînă la o studia.

– Oh, excelent! E cea mai frumoasă lucrare a domnului Radburn. O arată bărbatilor din jurul ei, care își manifestară admirația, deși puțini erau capabili să descifreze scrierea.

Sylvana puse desenul lîngă ea, pe divan, și i se adresă lui Tracy:

– Sper că mîine te voi putea răpi de lîngă domnul Radburn. Vom avea nevoie de toate forțele disponibile pentru a împacheta aceste obiecte. Am adunat destule pentru a expedia un transport în America.

– Voi fi bucuroasă să vă ajut dacă domnul Radburn se poate dispensa de mine.

Tracy mai rămase o vreme pentru a admira diversele obiecte și felul în care meșterii își prezentau marfa. Turcilor le plăcea să vorbească.

Cînd se întoarse în camera ei, Tracy găsi ușa larg deschisă și pe Yasmin adormită pe pat. Lîngă pisică se afla una din cărțile despre Turcia pe care o citea. Rămase surprinsă, fiindcă întotdeauna închidea ușa atunci cînd ieșea din cameră, iar cartea era sigură că o lăsase pe masă, cu un semn care marca pasajul la care ajunsese. Yasmin, cu toate facultățile supranaturale pe care i le atribuia Murat, n-ar fi putut deschide ușa și nici nu s-ar fi apucat să citească. Era limpede că cineva intrase în camera ei. Să fi fost doar Halîde?

Cînd se întinse după carte, văzu că între paginile ei se afla ceva. Un *tespih* din chihlimbar negru marca locul unde se oprise din citit. Vederea acestuia o înfioră și își aminti imediat cuvintele lui Anabel, la telefon: „Din nou chihlimbarul negru! A apărut din nou ieri!“.

Cînd privi mai atent, Tracy observă că cineva sublimase cu cerneală un pasaj pe care îl citise deja. Începu să-l recitească, cuvînt cu cuvînt.

Bosforul a fost întotdeauna receptacolul unor întîmplări urîte - capete plutind în coșuri, trupurile celor de care se temea sultanul, vreo frumusețe din harem legată într-un sac și azvîrlită de pe Promontoriul Seraiului, privind cu ochi care nu mai puteau să vadă răutatea oamenilor, ascunsă sub

unde le înșelătoare și atît de albastre. Ademenitoare și înșelătoare, apele Bosforului te pun pe gînduri. Oare te poți încrede astăzi în el mai mult decît în trecut? Căruia dintre noi îi mai promite-b soartă neîndurătoare?

Singurul pasaj cu adevărat macabru fusese însemnat pentru ca ea să-l citească. Însemnat cu șiragul de chihlimbar negru. Examină șiragul de mărgele, dar acesta nu-i spuse nimic mai mult față de cel din colecția lui Murat. De fapt, nici nu se așteptase. În mintea ei începu să-și facă loc o idee. Cineva, mai mult sau mai puțin „fantomatic“, încerca să o sperie folosind chihlimbarul negru ca pe un avertisment.

Luă pisica în brațe și se așeză în fotoliu. Yasmin căscă, deschizînd larg botîșorul trandafiriu, își frecă urechile de brațul ei și adormi din nou, torcînd mulțumită.

Care dintre cei din casă ar putea face așa ceva? Să fi ajuns ea atît de aproape de descoperirea adevărului încît să se afle în pericol? Poate-că Tracy Hubbard reprezenta un pericol mai mare decît își închipuise. Dar dacă ajunsese atît de aproape, nu va renunța. Nu va pleca pînă nu va descoperi ceea ce altcineva ascundea cu atîta îndîrjire.

Tracy își făcu curaj; avea senzația că o pîndește un pericol iminent. Își aminti cuvintele lui Murat – oare o tragedie din trecut putea să apese asupra prezentului? De cîte ori o fi stat Anabel în această

încăpere, chinuită de toate aceste șiretlicuri. Atît de chinuită încît, în cele din urmă, să se lase împinsă în apele Bosforului...

„Mie n-o să-mi poată face așa ceva!“ îi șopti Tracy cu înverșunare lui Yasmin. Va ști să le reziste, să-i înfrunte. Îi va învinge cu propriile lor arme! Indiferent ce-i făcuseră lui Anabel, cu ea nu vor avea succes.

13

În seara aceea, Nursel și Tracy cinară singure în *yali*. Doctorul Erim fusese chemat de urgență la Istanbul și urma să-și petreacă noaptea acolo, iar Miles fusese invitat de Sylvana.

O clipă, lui Tracy îi trecuse prin minte să aducă la masă cartea despre Turcia și să-i arate lui Nursel pasajul cu pricina, dar își spuse că era mai bine să nu se încreadă în nimeni. Cel ce făcuse asta va fi intrigat să constate că ea nu reacționează. Hotărî să nu-i povestească întâmplarea nici lui Miles Radburn.

Lui Nursel îi spuse doar că luase ceaiul cu Miles — ceea ce ea știa deja de la bine informată Sylvana.

Îi relată și ce-i destăinuise Miles despre Anabel și preferința ei pentru vechiul palat.

– Știi și tu că-i plăcea să meargă acolo?

– Da. Este un loc singuratic și lui Anabel îi plăcea să fie singură, doar cu pisica ei. În ultimele luni evita compania lui Miles. Mi-am dat seama mai târziu de asta, când am auzit ce-i făcea.

– Cè anume? întrebă Tracy, iritată din nou de aluziile lui Nursel.

Fata clătină ușor din cap.

– Te rog nu insista, e mai bine să dăm toate astea uitării. Dacă totuși vrei să afli, întreabă-l pe el.

Tracy nu mai insistă.

– Am fost astăzi în locul acela după ce Miles mi-a vorbit de Anabel. L-am găsit acolo pe fratele tău.

– Sper că nu i-ai spus că m-am întâlnit acolo cu Hasan?

– Sigur că nu.

– Murat este, cam bănuitor, oftă Nursel. Dacă ar vrea, i-ar putea face mult rău lui Hasan.

– Nu cred că te căuta pe tine, o liniști Tracy. Bănuiește că Anabel a ascuns ceva în ruine. Spunea că, înainte de moarte, începuse să ia lucruri care nu-i aparțineau. Știi cumva dacă e adevărat?

Nursel se jucă cu furculița, studiind-o atentă înainte de a-i răspunde.

– Nu trebuie să-ți faci probleme, spuse ea în

cele din urmă. Anabel era bolnavă. Multe lucruri o tulburau și o speriau. Probabil că mărunțișurile pe care le lua o făceau fericită pentru o vreme. Se purta ca un copil – o ademenea tot ce strălucea, ce era frumos și colorat.

– Ca mărgелеle de chihlimbar negru, spuse Tracy mai mult pentru sine. Ce trebuie să știu despre chihlimbarul negru?

– Mărgелеle constituiau o obsesie pentru Anabel în ultima perioadă. Părea să creadă în vrăji. Spunea că negrul e culoare magică, iar chihlimbarul negru – piatra prin intermediul căreia acționa magia neagră. O vreme, atmosfera din casa asta a semănat cu cea din trecutul îndepărtat al Turciei, când oamenii erau stăpîniți de superstiții.

– Probabil că același lucru se întîmpla și cu pisică, completă Tracy. Murat mi-a povestit că Anabel spunea că dacă i se va întîmpla o nenorocire, se va reîncarna în pisică și-i va urmări pe toți membrii familiei prin ochii lui Yasmin.

Nursel schiță un zîmbet.

– Da, așa a spus, dar nu folosea pentru pisică numele pe care i l-ai dat tu. Spunea că se va întoarce și ne va urmări prin ochii lui Bunny, cum o botezase ea. Își lîpea obrazul de micul animal, îl mîngîia și îi amenința pe toți cu răzbunarea după moartea ei, dacă îi vor face rău.

Prin ochii lui Bunny.

Lui Tracy îi pieri dintr-o dată foamea. I se puse

un nod în gât și nu mai putu înghiți. Abia acum înțelese jocul secret cu pisica. Anabel spusese de fapt: „Dacă mi se întâmplă ceva, atunci va veni sora mea și vă va observa. Ea va descoperi ce m-a împins la moarte și vă va pedepsi pentru asta“. Asta era Anabel – se consola cu o idee fantezistă!

Nursel, care o observa, întinse mîna spre mîna ei.

– Te rog, nu te speria. În pisica asta nu e nici un blestem, mie nu mi-e frică de ea. Bărbații o gonesc ca să arate cît de curajoși și imuni la superstiții sînt, deși este evident că se sînt tulburați în prezența ei. Chiar și fratele meu, care este un bărbat inteligent, curajos și cu capul pe umeri, devine neliniștit în prezența pisicii albe. Femeile nu sînt atît de proaste.

Tracy se simți ușurată că se poate scula de la masă și se retrase în camera ei. Luase o farfurie cu resturi pentru Yasmin, care o aștepta de parcă ar fi știut că va veni cu mîncare.

Tracy se așeză într-un fotoliu ce se afla lîngă ușile de la verandă și urmări cum mîncea pisica. Se gîndea la Anabel. Spre sfîrșitul vieții nu mai avusese încredere decît în tînăra și depărtata ei soră. În strigătul ei de ajutor răzbătea teama pentru ceea ce i s-ar fi putut întîmpla lui Tracy. De ce n-a putut fi mai clar avertismentul ei? Măcar să fi spus un nume! Cineva din casă o considera dușman și nu se dădea înapoi de la nimic pentru a o determina să plece,

utilizînd tot felul de tertipuri, inclusiv avertismentul pe care îl reprezenta chihlimbarul negru. Poate doar atît. Anabel spusese totuși: „Este sfîrșitul tuturor lucrurilor“. Ce să fi însemnat asta? Prăbușirea ultimului pod pentru sora lui Anabel?

Nu, asta nu o putea intimida pe Tracy Hubbard.

În cele din urmă, Yasmin se plictisi de compania ei și se îndreptă spre balcon. Tracy îi dădu drumul afară și pisica o zbughi pe lîngă camera goală care fusese cîndva a lui Miles, apoi dădu colțul și se pierdu în noapte. Frigul de afară pătrunse în cameră și, după ce închise ușa, Tracy se urcă din nou în pat, încercînd să se concentreze asupra lecturii. Luase altă carte. Gîndurile îi zburau însă mereu la Miles.

Cît de naivă era Sylvana dacă își imagina că îl putea cuceri. Mare dovadă de prostie ar da femeia care s-ar îndrăgosti de el!

În ciuda acestei constatări, amintirea strîngerii de mînă a lui Miles, puternică și caldă, nu o părăsea, provocîndu-i un sentiment de dureroasă pierdere. Anabel i-o luase din nou înainte. Totul se repeta.

Stinse lampa și își lipi obrazul de pernă, care se udă curînd. Tracy nu putea preciza motivul acestei disperări. Știa doar că în adîncul ființei sale se adunaseră vechi înfrîngeri, vechi dorințe și multă singurătate. Ori de cîte ori apărea Anabel, ea nu mai avea nici o șansă. Și nici una dintre ele nu era de vină.

În cele din urmă căzu într-un somn adînc, din

care se trezi brusc, cu un sentiment de neliniște. Vîntul făcea să trosnească din toate încheieturile bătrîna casă de lemn; ușile masive și obloanele se zgîlțiau din ȚîȚîni, geamurile zdrăngăneau, iar nervii lui Tracy erau gata să cedeze. Avea impresia că aude pași, că e pîndită din toate părțile. În cele din urmă, sări din pat, își puse haina și deschise ușile ce dădeau spre verandă.

Norii ascundeau luna, iar pe malul opus al Bosforului, aproape toate luminile erau stinse. Mai clipea cîte o lampă pe vasele pescărești care alunecau tăcute prin strîmtoare. Se rezemă de balustradă, cu ochii ațintiți la apele întunecate care curgeau pe sub balconul suspendat deasupra undelor. Pe suprafața lor apărură o cărare de lumină tremurătoare venită de la lampa care ardea toată noaptea în hangarul bărcilor. Doar clipocitul valurilor pe scările de piatră tulbura liniștea nopții. Era trecut de mult de miezul nopții. Totul părea cufundat într-un somn adînc, în afară de Tracy care, în noaptea întunecată, stăruia într-o veghe fără sens.

Tocmai se pregătea să se întoarcă în patul cald, cînd un zgomot ușor, venit din spatele ei, o făcu să se întoarcă. Veranda părea pustie, iar ușa dormitorului era încuiată. Și totuși zgomotul se auzise de undeva de aproape. Obloanele din camera alăturată erau vechi, cu lucrătura fină și deschizăturile în formă de romb, anume făcute pentru a putea vedea fără să fii văzut.

Tracy avu convingerea stranie că de după obloane o urmăreau ochi răuvoitori, că cineva se mișcase în camera de-alături. Îi trecu prin gând să deschidă brusc ușile ca să descopere cine se ascundea îndărătul lor. Înarmată cu tot curajul pe care îl putea aduna, se năpusti să deschidă obloanele, dar acestea nu cedară, fiind probabil încuiate. Dar însuși gestul ei o înspăimîntă. Se afla față în față cu următorul și ea se trădase că era prevenită de prezența lui. Se retrase încet spre camera ei pentru a nu fi surprinsă de cel care o urmărea, în cazul că acesta ar deschide brusc ușa. Dar nu se mai auzi nici un zgomot, nu se mai întîmplă nimic, doar dinspre apă îi parveni sunetul făcut de un ușor plescăit. Privi peste balustradă și văzu un vas pescăresc alunecînd aproape de mal. Zări o clipă lumina, înainte ca ceva să o ascundă. Nu se auzea nici un zgomot de motor, nici de vîsle și i se păru ciudat ca o barcă să se apropie de mal fără zgomot. Se întrebă dacă va acosta la debarcaderul lor. Se aplecă spre a distinge mai bine și zări o umbră care se mișca, străduindu-se să se ascundă. Din camera alăturată se auzi din nou un zgomot – ca o ușă care se deschide și închide cu grijă. În lumina slabă de pe scări, observă silueta unui bărbat care cobora scările în fugă. Îl recunosc pe Miles Radburn și fu convinsă că se ducea pe chei, în întîmpinarea bărcii care se apropia.

Nu putea aștepta, chiar dacă teama o îndemna s-o facă. Era singura ocazie să afle ce anume agita

spiritele în această casă, ce se petrecea în miez de noapte, ce legătură aveau toate astea cu evenimentele în care fusese implicată Anabel.

Papucii cu care era încălțată îi permiteau să se miște fără zgomot. Coborî scările. La etajul doi era o liniște perfectă. Ușile care dădeau în camerele lui Murat și Nursel erau închise, doar cea a salonului comun era larg deschisă și lăsa să se vadă grămezile de mărfuri pe care le transportase Sylvana Erim din apartamentul ei pentru a fi expediate.

Tracy nu-și pierde vremea să le privească. Coborî cu și mai multă grijă ultimul etaj și se angajă pe coridorul slab luminat care traversa locuința. După ce făcu câțiva pași, zări o umbră la capătul dinspre debarcader. Se opri, deși bărbatul nu dădea semne că i-ar fi sesizat prezența. Ezită o clipă, apoi se întoarse și o porni în direcția opusă, fără ca pașii ei să se audă pe pardoseala de marmură. În capătul culoarului dădu peste o ușă masivă, încuiată cu o imensă cheie veche și cu un zăvor modern. Răsuci cu grijă cheia, trase zăvorul și reuși să întredeschidă ușa fără să facă vreun zgomot. Se strecură afară.

Aleea dintre cele două case era pustie; în trecere, remarcă automobilul lui Murat în garaj. Se miră, știindu-l plecat la Istanbul. Vîntul care sufla destul de tare îi deschise haina și îi răvăși părul. Tracy evită porțiunea luminată de la colțul clădirii și se refugie în grădină, unde tufișurile și copacii o

ascundeau și iarba îi înăbușea zgomotul pașilor. Se deplasa cu grijă în direcția apei, la adăpostul tufișurilor de hortensii. Riscă o privire spre debarcader, dar nu se vedea nimeni. Nici o bărcuță cu vîslele înfășurate în cîrpe nu era ancorată la mal, totul părea pustiu, nici un semn de viață. Și totuși văzuse apropiindu-se de mal o barcă, ce nu ar fi avut timp să ancoreze și să și plece. De asemenea, avea certitudinea că zărise o siluetă nu departe de locul în care se afla ea acum, așa cum îl văzuse și pe Miles coborînd scările.

Se întoarse în grabă pe aceeași cărare pe care venise și ajunsese la ușa pe care vîntul o închisese. Încercă să o deschidă, dar zăvorul căzuse și o încuiase. Singura soluție era să se întoarcă prin grădină și să intre pe ușa dinspre Bosfor.

Se apropie cu grijă de debarcaderul la fel de pustiu ca și înainte. Apele Bosforului nu aveau flux și reflux, doar vîntul ridica vălurelele care se spărgeau de chei, stropind-o pe picioare. Tracy o luă la fugă spre coridor, de frică să nu fie văzută de cineva, așa cum îl văzuse ea pe Miles. Se topi în umbra coridorului, mînată de dorința de a ajunge cît mai repede în dormitorul ei. Era straniu felul în care dispăruseră toți. La început nu se gîndise la asta, dar acum se sperie cumplit. Se temea de ceva, dar nu știa de ce.

Urcă scările în fugă și se închise în cameră. Nu-și scoase haina și mai rămase un timp pe balcon,

urmărind apa și debarcaderul de dedesubt. Nici o mișcare. Nimeni. O singură dată i s-a părut că aude ceva dinspre apă, dar nu putu distinge nimic. Își spuse că astfel de sunete erau obișnuite în timpul nopții, tot așa cum luminile bărcilor de pescari pluteau pe ape ca licuricii.

Obosită, închise ușa de la balcon, dar o lăasă deschisă pe cea dinspre salon, pentru a auzi când se întoarce Miles. Trecuse mai bine de o jumătate de oră de când pornise în excursia ei nocturnă și, cum nu se auzea nici un zgomot în afară de scîrțîiturile și trosnetele obișnuite ale unei case de lemn, fata deduse că Miles se întorsese în camera lui înaintea ei. Nu mai avea ce pîndi. Dar când era pe cale să închidă ușa, de la etajul inferior se auziră niște strigăte puternice. Miles zbiera: „Nu se poate! Dă drumul la chestia asta! Dă-i drumul!“.

Tracy fugi în jos pe scări și văzu două siluete care se luptau. Ceva se izbi de pardoseală cu un zgomot de sticlă spartă și un parfum puternic de heliotrop umplu aerul. Silueta mai mare – a lui Miles – o învinsese pe cea mai mică – a lui Ahmet. Miles îl ținea de haină și-l scutura violent. Cu o mîină, Miles îi inventaria conținutul buzunarelor și arunca pe jos obiectele găsite, cît mai departe de Ahmet. Un piepten, niște monezi și alte articole mărunte se aflau acum la picioarele lui Tracy. Se aplecă să ridice două șiraguri de mărgele. Unul era un *tespih* cafeniu, destul de unsuros, iar celălalt din jais negru.

– Le furai pentru tine, îl întrebă Miles, sau faci asta pentru stăpînul tău?

În loc de răspuns, Ahmet îi aruncă o privire furioasă.

Miles continuă percheziția și Tracy se întrebă dacă nu cumva îl provoca pe Ahmet în mod deliberat.

– Poate că ar trebui să chem poliția. A venit vremea să afle toată lumea cine e autorul furțișagurilor.

Înainte ca Ahmet să poată răspunde ceva, Nursel apărură în pragul dormitorului, îmbrăcată cu un capot verde, cu părul răvășit și cu ochii ei negri măriți de spaimă.

– Ce este? strigă ea. Ce s-a întîmplat, Miles? Ce a făcut Ahmet Effendi?

Administratorul încetă să se mai zbată și Miles îi dădu drumul.

– A luat niște lucruri din marfa adusă aici de Sylvana. Arată către podea, unde Ahmet le lăsase să cadă. Era un amestec eteroclit de perne, sacoșe, brodate și lenjerie de masă. Ar fi bine să-i ceri să-ți explice.

Nursel îl întrebă pe Ahmet, dar acesta scutură capul cu încăpăținare, refuzînd să vorbească. Apoi Tracy auzi vocea lui Murat Erim, care apăruse în capul scărilor. Murat se apropie de Ahmet și i se adresă pe un ton rece, dar calm. Ahmet plecă privirile, de parcă s-ar fi rușinat și și-ar fi recunoscut fapta. După ce Murat ascultă ceea ce părea a fi o

mărturisire, se întoarse către ceilalți trei:

– Vă rog – ceea ce a fost a fost. Am să mă ocup eu de Ahmet Effendi. Văd că s-a spart o sticlă de parfum. Trebuie deschise ferestrele să se aerisească salonul.

Deschise ușile ce dădeau spre verandă, iar Ahmet, după ce îi aruncă lui Miles o privire dușmănoasă, începu să adune lucrurile răvășite de pe podea. Tracy îi întinse și ea șirurile de mărgelă.

Nursel se apropie de Tracy.

– Spune-mi, te rog, ce s-a întâmplat? De ce s-a atins Ahmet Effendi de lucrurile astea de care nu are nevoie? L-am întrebat, dar n-a vrut să-mi răspundă. Nu i-a spus nici fratelui meu.

– Poate că avea de gând să le vîndă, sugeră Tracy.

Nursel păru indignată.

– Se bucura de încredere, era considerat ca un membru al familiei. Nu-l cred în stare să facă așa ceva. Apoi spuse încet, ca s-o audă doar Tracy: Hasan, fiul lui, va fi foarte amărît. Poate că ar trebui să nu-i spunem nimic lui Hasan.

Îl privi îngrijorată pe Ahmet și observă pe podea sticla spartă.

– Oh, ce rău îmi pare! Este parfumul Sylvanei. O să se supere. A comandat special acest flacon la un sticlar. Nu pricep ce nevoie avea Ahmet de sticla de parfum sau de oricare din aceste obiecte.

Asta se întreba și Tracy. Și nu numai asta. Nu

înțelegea de ce Miles nu spusese nimic despre barcă, dacă o văzuse, și nici despre prezența lui pe coridorul de la parter. În orice caz, nu renunțase la ideea de a anunța poliția. Murat, însă, i se adresă pe un ton rece ca gheața:

– Noi nu luăm astfel de măsuri împotriva cuiva care ne-a servit cu credință atîta vreme, spuse el. Poliția nu trebuie informată – sper să înțelegeți bine ce spun. Dacă veți proceda altfel, sora mea și cu mine vom nega totul.

Tracy observă că Nursel privea în pămînt și își zise că fata nu va ieși din cuvîntul fratelui său.

Miles îi întoarse spatele lui Murat și i se adresă lui Tracy:

– Nu știu cum ai ajuns aici. Se pare că totul s-a terminat și e timpul să te întorci în pat.

Tracy începu să urce scările și, cînd mai aruncă o privire îndărăt, îl văzu pe Murat făcîndu-i semn lui Nursel să se retragă, în timp ce-l trăgea pe Ahmet în camera lui. Miles o ajunsese din urmă. Sus, în salon, își miroși dezgustat hainele.

– E cazul să mă aerisesc și eu. A vărsat tot parfumul pe amîndoi. Cred că a făcut-o intenționat. Dacă sticla i-ar fi scăpat din mînă, s-ar fi spart pe podea. Dar el i-a scos mai întîi dopul și a vărsat conținutul pe el și pe mine.

– De ce? De ce să fi făcut așa ceva? întrebă Tracy.

– Cine știe? Poate ca să acopere alt miros. Gata

cu întrebările. S-a făcut târziu, puse el punct discuției pe un ton răstit.

Tracy nu se lăsă intimidată.

– Am o mulțime de întrebări și nu cred că sînt prostesti.

Miles o strînse de braț și o conduse spre ușa camerei.

– Eu am o singură întrebare: cum ai reușit să ajungi jos așa de repede?

– Eram pe verandă, cred că știi asta. Am văzut o barcă apropiindu-se de chei. Aceeași pe care o pîndeai și dumneata.

– Pe o noapte fără lună, spuse el, o noapte numai bună pentru așa ceva. Continuă. Ce-ai mai văzut?

– Nimic, recunosc eu. Am fugit după dumneata ca să-mi spui ce se întîmplă, dar cînd am ajuns, debarcaderul era pustiu.

– Exact așa mi-am închipuit și eu, spuse Miles. Barca acostează în altă parte. Nu ți-a trecut prin minte că ar fi mai înțelept să nu te amesteci într-o astfel de afacere?

– Dar dumneata nu te-ai gîndit?

– Asta-i treaba mea. Și ți-aș fi recunoscător dacă ai păstra pentru tine faptul că m-ai văzut coborînd acolo.

– De ce să tac? Ce încerci să ascunzi? îl întrebă Tracy iritată.

Miles o privi exasperat și Tracy se temu să nu

înceapă s-o scuture cum îl scuturase pe Ahmet. Se smuci din strînsoarea lui.

– Știi, miroși îngrozitor, explică ea.

Miles n-o scutură, nici nu strigă la ea, deși ar fi făcut-o cu plăcere.

– Din clipa în care ai venit aici mi-ai creat probleme. Sora de care mi-ai vorbit ar fi trebuit să facă mari eforturi ca să te strunească. Acum gata! O să te duci să te culci și o să stai deoparte.

Din privirea lui era limpede că Tracy mersese prea departe, dar ea tot nu voia să cedeze.

– Nu, nu vreau să mă țin deoparte.

Miles îi puse mâinile pe umeri, dar n-o scutură. O trase la pieptul lui și o sărută apăsător pe gură – cu nerăbdare și cu un fel de tandrețe aspră. Apoi o împinse departe de el și spuse:

– Acum ai să pleci acasă? Plesnește-mă dacă vrei, dar pleacă. Ieși din toate astea! Ai intrat în ape primejdioase și n-ai ce căuta aici. Nu mai poți rămîne.

Tracy simți că-și pierde cumpătul. Trăia un sentiment contradictoriu. Spre disperarea ei, era obligată să recunoască cum că sărutarea lui Miles îi făcuse plăcere. Dar cînd îi spuse de ce o sărutase, se aprinse la față și îl privi furioasă.

– Ba pot! Aparțin acestui loc. *Sînt* implicată. Și n-ai să poți face nimic pentru a schimba această situație. Anabel era sora mea și am tot atîtea drepturi să fiu aici ca și tine.

Miles o privea fix și pălea din ce în ce mai tare.

Se întoarse brusc pe călcîie, traversă salonul și intră în camera lui, unde Anabel îl privea din portret cu un surîs enigmatic.

Puternic impresionată, Tracy se refugie în dormitorul ei, unde ferestrele deschise de la verandă lăsaseră să pătrundă aerul rece al nopții. Le închise cu mâini tremurînde, dar imediat o izbi mirosul greu, dulceag al parfumului pe care îl răspîndea haina ei. O aruncă cît colo și rămase în cămașa de noapte. Se strecură repede în așternutul rece și dădu drumul gîndurilor care o frămîntau. Dar nu evenimentele din noaptea asta nu-i dădeau pace. Persista doar amintirea sărutului lui Miles, prin care intenționase să o înfurie și s-o determine să plece. N-o va ierta niciodată pentru faptul că era sora lui Anabel și nici pentru farsa pe care i-o jucase. În timp ce ea se jurase că nu va călca niciodată pe urmele lui Anabel, se îndrepta acum pe un drum care nu-i putea aduce decît durere și frustrare. Oricît de mult s-ar strădui, nu și-l va putea scoate nicicînd din mintea și din inima ei pe bărbatul pe care îl iubise sora ei. Bărbatul pe care ceilalți îl acuzau de moartea lui Anabel.

14

Miles se sculase devreme a doua zi și plecase de-acasă, astfel că Tracy nu-l întâlnește la micul dejun. Luă masa cu Murat și Nursel. Ahmet nu apărură.

Murat Erim o întâmpină destul de vesel și chiar se sculă de la masă pentru a-i ține scaunul.

— Bună dimineața, domnișoară Hubbard. Ne pare rău că nu ați putut dormi din cauza incidentului de astă-noapte.

Tracy murmură „bună dimineața” și așteaptă ca Halide să-i aducă și ei cafeaua de care avea o nevoie imperioasă.

Nursel zîmbi cu tristețe.

– Murat și cu mine am discutat despre gestul prostesc al lui Ahmet Effendi. Toată viața a fost alături de familia noastră. Faptul că servitorii mai iau pe furiș alimente este un lucru obișnuit în Turcia, se mai întîmplă chiar și în alte țări, dar atît. Cum ai să procedezi, Murat?

– Din păcate, nu eu hotărăsc, replică Murat bătos.

– Doamna Erim este la curent cu cele întîmplute? întrebă Tracy, intuind la cine se gîndise Murat.

Nursel dădu ochii peste cap.

– Habar nu are. Mă tem de ce se va întîmpla cînd va afla. Dar fratele meu și cu mine discutăm și altă problemă. Dacă Ahmet Effendi a mai făcut și altă dată așa ceva, s-ar putea ca sora ta să fi fost învinovățită pe nedrept.

– Eu nu sînt de aceeași părere, protestă Murat. Au fost găsite unele obiecte printre lucrurile ei. Nu există nici o îndoială că ea le-a luat.

Tracy nu ripostă. O dureau capul și își simțea pleoapele grele. Nu se putea concentra asupra comportării lui Anabel sau a vinovăției lui Ahmet.

– Aseară i-am spus domnului Radburn că sînt sora soției sale, spuse ea. L-ați văzut în dimineața asta? V-a spus ceva?

– Nu l-am văzut, îi răspunse Nursel. Te vom apăra noi dacă va fi furios. Când te vei hotărî să pleci acasă, vom aranja noi totul.

Tracy nu-și făcea griji, se simțea anesteziată de suferință. Și asta se datora sentimentului descoperit noaptea trecută, sentiment cu care nu se putea obișnui încă.

Când se pregăteau să se ridice de la masă, apăru Sylvana. Cu tot calmul ei aparent, Tracy intuise încăpăținarea cu care acționa pentru a-i domina pe ceilalți și evenimentele într-un fel profitabil pentru ea. Nu își dădea însă precis seama ce se ascundea în spatele dorinței ei de a stăpîni, de a conduce, de a manipula. Își aminti de ciudata distorsiune a imaginii Sylvanei pe suprafața samovarului și interesul pe care aceasta i-l trezise lui Miles. Poate că imaginea aceea accidentală dezvăluise un adevăr tulburător despre Sylvana, pe care Miles îl intuise deja?

Privindu-l pe Murat, Tracy se convinse că nu se lăsa înșelat de Sylvana. Povestindu-i cele întâmplate în timpul nopții trecute, bărbatul o privea cu un dispreț pe care nu încerca să-l ascundă. Sylvana primi vestea cu un calm exagerat.

– Nu vom putea renunța la Ahmet Effendi. Nici nu-mi pot imagina ce se va întâmpla cu gospodăria fără el. Orice servitor poate greși

uneori. Dacă nu lipsește nimic și i-ai făcut observațiile de rigoare, cred că-i putem acorda o a doua șansă.

— Am vorbit cu el și cred că nu vor mai fi și alte neplăceri, răspunse Murat.

— Bine. Am să discut și eu cu el. Sînteți de acord?

Murat ridică din umeri și se retrase în laboratorul său. Tracy nu-și aminti ca cineva să-l fi întrebat pe Murat de ce se întorsese pe neașteptate acasă în noaptea precedentă și nici ca el să fi dat vreo explicație.

— Unde se află acum Ahmet Effendi? întrebă Sylvana.

— A rămas în camera de jos, în așteptarea hotărîrii noastre, răspunse Nursel. Este foarte mîhnit. Vrei să-l chem aici?

— Nu acum, lasă-l un timp singur cu Allah. Poate că se va pedepsi el însuși. Sînt convinsă că a luat aceste lucruri pentru ca fiul lui, Hasan, să le vîndă în prăvălia lui prăpădită. Hai să începem să sortăm articolele care vor fi expediate și să le împachetăm. E totul gata?

În timp ce vorbea, Sylvana trecuse în salonul principal unde avusese loc povestea din seara precedentă. În spatele ei, Nursel dădea furioasă din cap către Tracy, dîndu-i să înțeleagă că Hasan nu era nicicum implicat. Nu avusese însă curajul să o contrazică pe cumnata ei. Tracy

știa că ceda foarte ușor la cea mai slabă presiune, chiar dacă nu împărțasea punctul de vedere al celui alt.

Soba de faianță verde împrăștia o căldură plăcută. Halide și încă o slujnică de la bucătărie li se alăturară. În cameră se afla hîrtie de împachetat, sfoară, foarfeci și cutii mari de carton. Sylvana le dăduse instrucțiuni precise, dar insista să împacheteze personal obiectele mai fragile. Cînd descoperi că sticla de parfum fusese spartă, păru mult mai revoltată decît de furtul în sine.

— Ce neglijență! Îmi va fi foarte greu să-l iert pe Ahmet Effendi pentru acest lucru. N-am nici o îndoială că unul dintre parfumurile mele speciale, dintre cele mai fine, s-ar fi vîndut foarte bine în bazar, de aceea a încercat să mi-l ia.

Nursel își manifestă în surdină dezacordul, dar Sylvana se făcu că nu o aude.

Tracy se așeză și începu să împacheteze — o traistă de cioban, țesută de mînă și brodată cu lînă viu colorată, un vas de aramă bătută, bijuterii de argint și nenumărate *tespihere*. După un timp, lucra automat și nu mai dădu atenție conversației celor din jurul ei. Problema principală era Miles. Trebuia să-l vadă, să-i vorbească, să-i spună eventual de telefonul lui Anabel, să-i arate șiragul de chihlimbar negru pe care îl găsisese între filele cărții și pasajul

subliniat. Trebuia să-i spună de ce venise aici, să-l facă să înțeleagă că fusese nevoită să păstreze secretul. Noaptea trecută i se păruse că știa ceva din ceea ce se întâmpla acolo. Îl acuzase pe Ahmet că lucra pentru un stăpîn – oare pentru Murat? Ce rol juca Anabel în aversiunea dintre Miles și Murat? Dacă ea și Miles și-ar confrunta informațiile, poate că ar obține ceva. Deși gândurile i se canalizau spre o soluție practică, durerea cuibărită în adîncul sufletului persista. De cînd venise la Istanbul, se simțise atrasă irezistibil către Miles Radburn, chiar și în momentele de confruntare. Nursel o prevenise, dar nu o luase în seamă. Dacă ar fi fost cinstită cu ea însăși, i-ar fi recunoscut puterea de atracție înainte de a se lăsa prinsă în mrejele lui.

Nu! Nu avea de gînd să accepte acest verdict. Anabel se lăsase dusă de curent, dar acest lucru nu i se va întîmpla lui Tracy Hubbard! Era o prostie să accepte că se putea îndrăgosti fără să-și dea seama și să se trezească doar atunci cînd ar fi prea tîrziu. Sau, cine știe, poate că așa stăteau lucrurile și va trebui să facă față situației. Nu cumva, în ciuda voinței sale, era iremediabil îndrăgostită? Gîndul la Anabel făcea un asemenea adevăr greu de acceptat. Încercă să gonească acest gînd.

Vocea Sylvanei o trezi la realitate.

– Visezi, domnișoară Hubbard? Nu ne

putem permite să stricăm o sfoară atât de bună.

Tracy își ceru scuze și se apucă să descurce sfoara, conștientă că Sylvana nu o privea cu ochi buni. Sub calmul ei disprețuitor, femeia își ascundea furia de a fi fost sfidată de Tracy, care reușise să rămână în casă. Chiar dacă nu pentru mult timp. Și Miles dorea să o vadă plecată. Zilele ei acolo erau numărate. Analizându-se mai adânc, descoperi cauza durerii și confuziei sale și a acelui sentiment de vinovăție. Miles o iubise pe Anabel și de aceea îi păstra portretul în camera lui. Pe Tracy Hubbard o respinsese fără echivoc în noaptea trecută și asta o durea atât de tare.

Vocea Sylvanei îi întrerupse iar gândurile și o aduse cu picioarele pe pământ.

— Unde este fișia caligrafiată de Miles pentru mine? Vreau s-o pun în acest sul de carton ca să nu se deterioreze la transport. Ar trebui să fie aici, dar nu e.

Imediat începură să o caute, dar nu se afla nici acolo, nici în apartamentul pe care Nursel îl împărțea cu Murat. Halide fu trimisă să caute în pavilion, de unde se întoarse însă cu mâinile goale.

Sylvana își pierdu cumpătul.

— Am câțiva cumpărători pentru acest articol, la New York. Miles a contribuit cu munca, dar banii merg la fondul sătenilor.

Trebuie s-o găsim.

Tracy își aminti interesul pe care-l manifestase Ahmet cînd studiase desenul în biroul lui Miles.

– Mai rămîne Ahmet, sugerează ea.

– N-ar lua așa ceva, protestă Sylvana. Totuși, trebuie să ne convingem.

– Lasă-mă pe mine să-i vorbesc, se oferi Nursel.

Grija ei pentru tatăl lui Hasan nu-i scăpă lui Tracy. Sylvana, care nu știa adevărul, nu bănuia nimic.

– Da, ai dreptate, dar adu-l aici, indiferent că are sau nu desenul.

Nursel ieși în grabă, exact cînd apărură Miles. Radburn nu s-ar fi oprit dacă nu i s-ar fi adresat Sylvana:

– Îmi pare rău, dar n-am să-ți pot poza o zi sau două. După cum vezi, sîntem foarte ocupate. După ce termin, îți stau la dispoziție.

– Portretul mai poate aștepta.

Miles nu-i aruncă nici o privire lui Tracy și ea simți aversiunea lui. Se prefăcu că înnoadă cu grijă sfoara unui pachet și că nu-l observă.

După plecarea lui, Sylvana i se adresă din nou lui Tracy:

– Cred că ar fi mai bine să nu-i spunem domnului Radburn despre caligrafie. Sînt sigură că o vom găsi. S-ar supăra dacă ar afla cît de

neglijent a fost tratată contribuția lui.

Tracy nu răspunse. Încă nu se hotărîse dacă să-i spună sau nu lui Miles; se întrebă ce ascundea această tentativă de a-l minți.

Cîteva minute mai tîrziu, Nursel se întoarse împreună cu Ahmet. Dacă în noaptea precedentă se manifestase violent față de Miles, apoi copleșit de remușcări și scuzîndu-se față de Murat, acum revenise la vechea lui atitudine – era posac și tăcut.

Nursel puse dinaintea Sylvanei fișia caligrafiată.

– Ce s-a întîmplat cu această scriere nu are nici o importanță. Ahmet Effendi mi-a spus că a împrumutat-o doar. A luat-o aseară în camera lui, crezînd că nu o veți expedia imediat. După cele petrecute azi-noapte, a fost foarte tulburat și a uitat s-o înapoieze.

Sylvana desfășură ruloul de hîrtie, îl întinse pe masă și îi vorbi lui Ahmet în limba turcă. Ahmet îi răspundea imediat, invocîndu-l pe Allah și Coranul în mai multe rînduri. În timp ce vorbeau, Tracy se apropie de masă pentru a studia lucrarea lui Miles, fascinată de frumusețea anticei scrieri. Pe alocuri se vedeau linii arcuite în chip de semilună, iar altele se răsuceau în sus și în jos asemeni unor șerpi. Pentru ea, care nu știa să le citească, toate erau lipsite de sens, dar superb realizate. Miles trebuie să se fi

străduit mult pentru a atinge această perfecțiune, își spuse ea.

Într-un colț se vedea un fel de model hașurat, înconjurat cu niște virgulițe ce sugerau frunze căzătoare. Tracy se aplecă să-l studieze mai bine. Înainte de a se lămuri despre ce e vorba, însă, Sylvana luă hîrtia, o răsuci și o vîrî în tubul cilindric în care urma să fie expediată. Apoi îi spuse cîteva cuvinte lui Ahmet, care se înclină și se retrase.

— Cred că era normal ca acest obiect să-l intereseze, spuse Sylvana, simțindu-se obligată să dea o explicație. Spre deosebire de turcii tineri, Ahmet poate citi vechile caractere. Și asta datorită lui Mustafa Kemal. Eu nu cred că Atatürk a făcut numai bine pentru Turcia. S-au distrus o mulțime de monumente vechi și pitorești.

— Așa este, confirmă Nursel pe un ton sec. Înainte să mă nasc eu, mama mea purta vălul, iar tatăl meu fes. Murat și cu mine nu mai sîntem la fel de pitorești.

Sylvana se așeză la masă și începu să scrie adresa pe cilindru, fără să-i dea vreo atenție lui Nursel.

— Nu trebuie să-i spunem lui Hasan, îi șopti Nursel lui Tracy. Nu înțeleg de ce Ahmet Effendi mai lucrează aici. Hasan ar fi îngrijorat pentru tatăl lui dacă ar afla ce s-a întîmplat.

Tracy nu o asculta pe Nursel. Își aminti cu precizie cum arăta caligrafia cînd o văzuse în biroul lui Miles. Atunci nu existau hașurile și frunzele pe care le remarcase acum. Să le fi adăugat chiar Miles după ce predase desenul Sylvanei? Să fi făcut-o Ahmet? Se pare că Sylvana nu observase nimic. Sau nu dorise să observe.

Tracy se simți cuprinsă de neliniște. Se gîndi că ar trebui să-i comunice lui Miles ceea ce descoperise înainte ca Sylvana să expedieze tubul.

Mai lucră un timp, apoi îi spuse Sylvanei că se duce pînă sus să vadă dacă nu cumva domnul Radburn are nevoie de ea.

Sylvana protestă:

– Mi-ai promis că astăzi vom putea beneficia de ajutorul tău. Nu avem la dispoziție decît două zile ca să terminăm cu expedierea. Trebuie să respectăm data fixată de transportor. Le voi duce personal la aeroport.

– Sper să mă întorc, spuse Tracy și porni în fugă spre biroul lui Miles.

În fața ușii se opri cîteva clipe ca să-și potolească bătăile inimii. Își reproșa emoția care o cuprindea doar la perspectiva de a da ochii cu el. Nu-i trebuia așa ceva. Nu voia să pășească pe urmele lui Anabel. Își luă inima în dinți și bătu la ușă.

– Intră, se auzi vocea lui Miles.

Tracy intră și închise ușa după ea.

– Vreau să-ți spun ceva, i se adresă fata cu voce nesigură.

Miles ședea la birou cu un teanc de foi manuscrise răspândite în fața lui. Când ridică privirea, ochii lui nu exprimau nici simpatie, nici ceva ce ar fi putut să însemne „bun venit”. Părea mai rece și mai distant ca oricând.

– Nu mă interesează. Vreau un singur lucru – să pleci imediat acasă. Nu-ți cer nimic altceva.

Răceala lui o descumpăni pe Tracy, dar reuși să-și reprime intenția de a abandona.

– N-am să plec înainte de a sta de vorbă cu tine. Vreau să-ți explic ce m-a adus aici.

– Nu mă interesează motivul pentru care ai venit. Nu-mi plac farsorii. În momentul în care ai sosit, trebuia să-mi spui cine ești.

– Ce-ai fi făcut dacă îți spuneam?

– N-aș fi fost de acord să rămâi. Te-aș fi expedit imediat înapoi.

– Așa m-am gândit și eu! Nu ți-am spus tocmai pentru că aveam de gând să rămân.

Miles își reluă lucrul, dar Tracy nu terminase ce avea de spus.

– Ahmet a luat aseară în camera lui foaia de hîrtie caligrafiată de tine. Cred că a adăugat cîteva caractere scrise de el. Sylvana a împachetat-o ca s-o expedieze și mi-am zis că

ar fi bine să știi.

Înainte ca Tracy să-și termine fraza, Miles se ridicase de la birou. Trecu prin fața ei și o luă în jos pe scări fără să-i spună o vorbă. Tracy îl urmări pînă în capul scărilor și se aplecă peste balustradă ca să vadă ce se întîmplă.

Sylvana și Nursel se opriră din lucru, surprinse să-l vadă repezindu-se spre ele.

— Aș vrea să mai văd o dată caligrafia aceea înainte de a o expedia, îi spuse el Sylvanei.

Femeia îi flutură tubul de carton prin fața ochilor.

— L-am împachetat deja și acum voiam chiar să-l sigilez.

— Vreau să-l văd, insistă Miles, și întinse mîna.

O clipă, Sylvana ezită, apoi îi întinse tubul zîmbind.

Miles scoase ruloul și-l desfăcu pentru a-l studia.

După cîtva timp, el dădu din cap.

— S-a adăugat ceva, ceva ce n-a fost scris de mine. Halide, se întoarse el către slujnică, găsește-l pe Ahmet Effendi și adu-l aici.

Sylvana protestă, vorbind precipitat:

— Am discutat deja cu el. A fost dojenit pentru cele întîmplate noaptea trecută.

Miles repetă ordinul către Halide și aceasta zbură pe scări, aruncîndu-i o privire de scuză

Sylvanei.

— Îmi pare rău că sînt nevoit să intervin, spuse calm Miles, dar nu-mi place ca lucrările mele să fie modificate de amatori. Voi nu ați remarcat modificarea?

Atitudinea afectuoasă a Sylvanei față de Miles începu să dea semne de schimbare.

— Mie mi s-a părut că arată exact ca înainte, insistă ea. Cît despre Nursel, ea nu își putea da seama pentru că nu cunoștea lucrarea.

În timp ce vorbea, Sylvana o văzu pe Tracy aplecată peste balustradă. Ochii ei albaștri își schimbă culoarea, căpătînd luciri amenințătoare. Găsise o supapă.

— Ești o intrigantă, îți place să învrăjbești oamenii! o acuză ea.

— Domnișoara Hubbard va pleca acasă, spuse Miles. Se va întoarce la New York de îndată ce va fi posibil. Nu va mai provoca nici un fel de neplăceri.

Nursel își privea safirul de pe deget, vrînd să dea impresia că nu participă la discuție, în timp ce Sylvana își manifesta satisfacția:

— În sfîrșit, ești și tu de acord.

Cînd apăru Ahmet, Miles îi arătă cu degetul desenul hașurat din colțul foii și semnele care fuseseră adăugate.

— Ce înseamnă asta? Ce a fost în mintea dumitale cînd mi-ai modificat lucrarea?

Ahmet înțelegea destul de bine limba engleză atunci când voia, dar acum ridică din umeri și își dădu capul pe spate, un gest tipic turcesc, care voia să spună că nu văzuse nimic, nu făcuse nimic, nu adăugase nimic, că nu era vinovat.

Miles ridică din umeri și îi făcu semn să plece.

– Nu are de gînd să vorbească. Totuși, cineva a mai adăugat niște caractere și asta îmi displace profund.

Cînd Ahmet se întorsese să plece, Tracy observase privirea încărcată de ură pe care i-o aruncase lui Miles. Dar Radburn nu-l luă în seamă.

Sylvana era din ce în ce mai nemulțumită.

– Crezi că are vreo importanță? Clientul meu din New York nu o să-și dea seama.

Miles studia scrierea.

– Poate că ai dreptate. Dacă trebuie neapărat să-l expediezi, nu mă împotrivesc.

Sylvana îl răsplăti cu surîsul ei seducător, deși cam forțat acum.

– Îți mulțumesc, bunul meu prieten. Era important pentru mine să plece. Nu-mi place să-l dezamăgesc pe cumpărătorul care mi-a comandat această lucrare pentru un client de-al lui.

– Am înțeles asta, dar pe viitor nu mai ac-

cept așa ceva.

Sylvana părea gata să riposteze tăios, dar, după ce Miles refăcu ruloul și îl puse cu grijă în tub, îl luă fără să mai spună nimic.

Miles urcă la el și trecu pe lângă Tracy fără să-i dea atenție. Fata porni după el și-l ajunse tocmai când voia să încuie ușa în urma lui.

— Cred că ar trebui să-l urmărești pe Ahmet. Sînt sigură că te urăște. Eu nu m-aș simți bine dacă cineva m-ar privi așa.

— Îți mulțumesc, domnișoară Hubbard, răspunse Miles cu o politețe rece. Cred că va trebui să iau lecții de la Ahmet Effendi. Mi-ar plăcea să știu cum poți intimidă pe cineva dintr-o privire. Poate că așa te-aș putea convinge să pleci imediat acasă.

Miles intră în birou și îi închise ușa în nas. Tracy rămase o clipă proștită, apoi se duse în camera ei și se așeză pe pat. O cuprinse frica, o frică mai mare ca oricînd. Nu se temea pentru ea, ci pentru acest bărbat care o detesta și care nu voia să recunoască pericolul care îl pîndea.

15

Tracy nu se mai întoarse s-o ajute pe Sylvana. Nu avea chef s-o îmbuneze și nici să respecte promisiunea pe care i-o făcuse lui Miles că-i va oferi serviciile. Nu era dispusă nici să accepte ordinul lui de a-și face imediat bagajele. Se hotărîse să stea pînă cînd o vor expedia cu forța. De altfel, avea altceva de făcut.

După-amiază o luă pe Yasmin și porni către ruinele palatului lui Sultan Valide. Nu întîlni pe nimeni și nimeni nu părea să o spioneze. Dădu drumul pisicii, care o zbughi în căutarea șoarecilor.

Între timp, Tracy își începuse cercetările. Existau două locuri pe care nu intenționa să le controleze: veranda cu arcadele de lemn putrezit și cu acoperișul dărîmat, prea expusă și care nu-i oferea o posibilitate să se ascundă. Podeaua surplomba apele Bosforului și nu avea chef să încerce rezistența scîndurilor putrede. Al doilea loc îl reprezentau scările care duceau la etaj și chiar etajul. Nu credea că Anabel se urcase pînă acolo. Începu să cerceteze parterul cameră cu cameră. Bănuia că nu va găsi nimic, fiindcă și Murat răscolise pe acolo fără nici un rezultat. Singura ei șansă era plusul de inspirație pentru simplul motiv că o cunoscuse bine pe Anabel. Din păcate, nici măcar nu știa ce caută. Să fi ascuns Anabel ceva în acest loc sau să fi descoperit ceva ce fusese ascuns? Ce altceva ar mai putea fi?

Dacă Anabel căutase o ascunzătoare, avusese la dispoziție zeci de colțișoare pentru așa ceva. În pardoseala putredă puteai strecura orice, pietrele căzute puteau ascunde orificii, tencuiala deteriorată oferea de asemenea multiple posibilități, chiar în pereți. Doar marmura rămăsese la locul ei, deși era crăpată pe alocuri.

Tracy cutreieră și grădina, unde vița de vie, buruienile și tufișurile proaspăt înverzite creșteau încîlcite, oferind mii de ascunzișuri. Ce locșor din toate astea ar fi putut alege Anabel?

Cercetă la întîmplare, fără să-i vină vreo

inspirație. Nu avu mai mult succes decît Murat și se întrebă din nou ce-l determina pe el să caute. Ce știa el? Ce legătură existase între el și Anabel?

Se întoarse în palat și trecu pe sub portalul de marmură în clipa în care Yasmin dispărea în aceeași gaură mare din podea ca și data trecută, cînd o urmărise Murat. Brusc îi trecu prin minte un gînd care îi accelera bătăile inimii. Strigă pisica, dar animalul începu să miaune de parcă nu mai putea ieși. Tracy îngenunche pe scîndura care i se păru mai solidă și încercă să bage mîna dedesubt. Ceva o împiedica să ajungă mai jos, ceva care se desprinsese probabil cînd intrase Yasmin și acum îi bloca ieșirea. În timp ce se chinuia să scoată acel ceva, Tracy o dojenea pe Yasmin.

– Puteai să rămîi acolo și să mori de foame, pisicuță proastă ce ești.

Obiectul care bloca ieșirea era o cutie lunguiață, învelită într-o folie de plastic. Emoționată, Tracy reuși în cele din urmă să o scoată la lumină. Yasmin sări imediat afară și se retrase într-un colț unde începu să se spele de zor.

Ce coincidență! Pisica lui Anabel o condusesse pe sora ei spre ascunzătoarea secretă! Tracy privi atentă pachetul și îndepărtă învelișul de plastic. Capacul de lemn fusese probabil

forțat, pentru că se deschise foarte ușor. Înăuntru se aflau niște grămăjoare dintr-o substanță pe care nu o putea identifica – niște cocoloașe galben-cafenii, poroase. Încercă să desprindă o bucățică, dar aceasta se sfărâmă între degete. Presă un cocoloș mai mic și îl înfășură în batistă. Își mirosi degetele și i se făcu greață de mirosul dulceag.

Tracy se întreba ce conținea cutia, de ce fusese ascunsă și cine o făcuse. Să fi fost Ahmet? Își aminti de barca ce se apropiase de debarcader noaptea trecută și care se oprise la *yali*. Să fi urcat pînă la scările de marmură ale vechiului palat?

Era timpul să plece, și încă repede. Descoperise ceva ce nu căutase. Probabil că nu era secretul lui Anabel, ci al altcuiva. Ceva ce putea fi mult prea periculos ca sora ei să fi fost implicată. O idee vagă, o suspiciune începură să-și facă loc în mintea ei. O trecură fiori de teamă în timp ce strecura pachetul la loc. Spera să nu-i fi schimbat poziția, pentru ca nimeni să nu-și dea seama că se umblase acolo. Cocoloșul galben-cafeniu era în buzunar și se întreba dacă mirosul lui nu o s-o trădeze. Abia aștepta să ajungă acasă și să ascundă substanța rău mirositoare.

Privi în jurul ei cu teamă. Soarele pătrundea printr-o spărtură a' plafonului, păsările ciripeau

netulburate și undele Bosforului clipeau în apropiere. Nici un alt sunet nu trăda vreo prezență insolită. De altfel, pisica își spăla în liniște blana; dacă ar fi urmărit-o cineva, i-ar fi dat de veste. Cu toate astea, se simțea din ce în ce mai neliniștită. Își amintea bine alte întâlniri petrecute în acest loc. Prima oară, Ahmet o surprinsese venind dinspre verandă. Acolo nu căutase încă. Aruncă o privire și totul i se păru liniștit și pustiu. Arcada mare a portalului o îmbia în surplomba aflată deasupra apelor. Printre balustradele rupte se zărea Bosforul. Pentru prima oară Tracy avu răgazul să examineze întreg parterul și observă ceva ce îi opri respirația. Chiar pe locul unde arcada se rezema pe podea, se zărea o parte dintr-un pantof bărbătesc, cu talpa în sus. Tracy se apropie tiptil și, când privi după arcadă, constată că pantoful aparținea unui bărbat care dormea cu capul pe brațul îndoit, cu un picior întins și cu celălalt adus.

Speriată, Tracy o culese pe Yasmin și o luă la goană spre casă. Bărbatul adormit era Hasan, fiul lui Ahmet.

Portița de intrare pe proprietatea familiei Erim era deschisă și Miles Radburn, rezemat de stîlpul porții, trăgea din pipă.

Pisica sări din brațele lui Tracy și se pierdu prin tufișuri. Fata scoase din buzunar batista cu

cocoloșul acela ciudat și i se adreșă lui Miles:

– Vrei, te rog, să-mi spui ce-i asta?

Miles recunoscuse imediat mirosul.

– Dumnezeuule, în ce te-ai mai băgat? spuse el privind conținutul batistei. Ar fi mai bine să-mi spui unde l-ai găsit.

Tracy îi povesti fără să omită nici un amănunt, iar el o ascultă în tăcere. Miles scoase din buzunar punguța cu tutun de pipă și puse pachetulul înăuntru. Apoi își frecă degetele cu tutun pînă cînd acesta acoperi mirosul.

– Probabil că miroși din cap pînă în picioare. Du-te mai bine acasă și fă o baie, îi spuse el.

– Sau să torn parfum pe mine, așa cum a făcut Ahmet în noaptea trecută? atacă ea.

Miles nu-i răspunse și privi cerul cu aerul că nu o auzise.

Tracy se enervă:

– Spune-mi cel puțin ce-i asta. Îmi datorezi măcar atît.

– Ai talentul să te bagi unde e necazul mai mare, spuse el, strîmbîndu-se. Ei bine, dacă vrei neapărat să știi, află că este opiu. Opiu în stare pură, inocenta mea domnișoară. Iar acum, că știi, ce ai de gînd să faci cu această informație?

Deci nu se speriasse degeaba, își spuse ea. Știa că în Turcia se cultivă legal o bună parte din macii pentru opiu destinați industriei de

medicamente.

– Asta poate însemna că Ahmet este implicat în contrabanda de opiu? Întrebă ea.

– N-am nici cea mai vagă idee.

– Fiul lui, Hasan, este acolo. L-am văzut dormind pe verandă.

– Probabil că l-ai trezit ca să-i anunți descoperirea ta.

– Bineînțeles că nu! Cum era să fac așa ceva? Am fugit cât am putut de repede!

– Îmi dai voie să te felicit pentru excelența ta decizie? o ironiză el.

Nu era momentul să se înfurie.

– Am citit despre exporturile de opiu ale Turciei și știu că macii sînt cultivați sub control guvernamental, nu-i așa?

– Într-un loc numit Afyon Karahisar, o informă el. Afyon înseamnă mac. Se află foarte departe de aici, la peste patru sute de kilometri.

– Dar nu este anotimpul în care se recoltează macii, murmură ea, mai mult pentru sine.

– În schimb, momentul e propice pentru a transporta marfa de unde a fost ascunsă timp de cîteva luni. Se știe că fermierii rețin o parte din produse pentru a obține un profit mai mare. Iar inspectorii iau bacșișuri. Marfa poate fi ascunsă foarte ușor și transportată în etape pînă la Istanbul, iar de aici în toată lumea. Traficul de

droguri a constituit întotdeauna o problemă pentru Turcia. În ultimii ani s-au luat măsuri pentru îngrădirea acestei contrabande, dar tot mai rămîne o cantitate care le scapă de sub control.

– Ce ai de gînd să faci? îl întrebă Tracy. Vrei să informezi poliția?

– N-am să fac nimic și te sfătuiesc să procedezi la fel, spuse el pe un ton rece.

Tracy îl privi dezamăgită.

– Credeam că...

– Nu crede nimic despre lucruri pe care nu le cunoști! replică el mînios. Du-te, spală-te și uită peste ce ai dat. Nu vrei să înțelegi o dată pentru totdeauna? Du-te acasă, americanco! Sau măcar mută-te la „Hilton“.

Tracy simți că i se urcă sîngele în cap, dar nu găsi nici un răspuns potrivit. Se întoarse și porni furioasă pe cărarea ce ducea spre casă. Cînd ajunse în punctul în care cărarea cotea și nu se mai putea vedea poarta, se opri și privi înapoi. Miles mergea agale în direcția ruinelor. Voia să inspecteze ascunzătoarea? Să scoată pachetul? I se făcu frică. Spera că Miles nu va zăbovi și nu va fi surprins de Hasan, singur și departe de casă. Care să fi fost rolul tînărului în tenebroasa afacere? Ar fi vrut să se ducă după el, dar știa cum va reacționa Miles.

Cînd ajunse la *yali*, îi puse în practică

sfaturile. Muie batista în parfumul dăruit de Murat și o vârî în buzunarul hainei ca să acopere mirosul de opiu. Apoi intră în baie și se frecă din cap pînă în picioare pînă i se înroși pielea, ca să scape de mirosul dulceag. În timp ce se afla în cadă, își aminti de Yasmin. O ținuse în brațe și, probabil, blana pisicii mirosea și ea. Își propuse să o caute după ce se va îmbrăca.

Întinsă în cadă, relaxată, încercă să analizeze importanța descoperirii și semnificația ei. În minte îi revenea mereu imaginea lui Anabel. Să existe oare vreo legătură între ceea ce descoperise ea și Anabel? Se gîndi că sora ei fusese implicată într-o afacere periculoasă și de aceea părăsise atît de înspăimîntată la telefon. Să fi aflat Anabel ceva despre barca ce venea pe Bosfor în nopțile fără lună? Dacă Ahmet ascunsese marfa, era și Hasan implicat? Poate că lucrau împreună pentru cineva din casă, dar pentru cine: Nursel, Murat sau Sylvana? Poate pentru doi dintre ei sau pentru toți trei?

Deși n-ar fi vrut s-o implice pe Nursel, știa că trebuie să o ia în calcul. Îi era greu să-și dea seama dacă fata era sau nu de partea lui Ahmet. Îngrijorarea ei pentru Ahmet se datora sentimentelor ei față de Hasan. Pe de altă parte, Ahmet se opunea la căsătoria lor, ca și Murat. De ce dormea Hasan în ruine? Dar dacă îndărățul tuturor acestor necunoscute se afla Sylvana? Nu

era ea persoana capabilă de sentimente și cu toate astea îl apăraseră pe Ahmet, declarînd că modificările aduse lucrării lui Miles nu reprezentau ceva grav. Să se fi datorat atitudinea ei faptului că aprecia devotamentul și priceperea lui Ahmet, așa cum pretindea, sau cunoștea adevărul despre cele întîmplate și nu dorea să fie demascată? Ce importanță prezentau modificările făcute de Ahmet și ce semnificație aveau?

A treia persoană suspectă, Murat Erim, o intriga cel mai mult pe Tracy. Era un personaj contradictoriu, capabil să se implice într-o intrigă, și se arătase tolerant față de Ahmet. Murat pretinsese că în noaptea trecută se afluase la Istanbul pentru afaceri. Admițînd asta, trebuie să se fi întors devreme, deoarece Tracy îi văzuse mașina în garaj cînd ieșise afară.

Orice era posibil. Absolut orice.

Ieși din cadă, se șterse bine și îmbracă un halat gros. Cînd trecu prin hol, Miles urca scările.

– Cel puțin nu mai miroși atît de oribil, îi spuse el punîndu-i mîna pe braț. M-am dus să mă lămuresc și am găsit produsul, continuă el cu voce scăzută. Asta e însă numai o pîrticică din toată afacerea. Restul poate fi și mai periculos. Să știi că nu am glumit cînd ți-am spus să pleci imediat acasă. Contractul cu mine

a expirat, nu mai ai de ce să stai.

Tracy își eliberă brațul și intră în camera ei fără să scoată o vorbă. Nu mai avea ce să-i spună lui Miles.

După ce se îmbracă, porni în căutarea lui Yasmin, dar pisica nu era de găsit.

Seara și ziua următoare trecură greu, dar fără evenimente notabile. Împachetatul se terminase și, cu ajutorul lui Ahmet, Sylvana transportase toată marfa la aeroport. Tracy nu mai avea nimic de făcut. Miles nu-i permitea să lucreze la dosare, nici măcar să stea în biroul lui. Acum chiar își punea problema dacă mai avea rost să rămână. Plecînd, exista șansa să-l dea uitării pe Miles. Rămînînd, îi va călca pe urme lui Anabel. Cel mai înțelept lucru era să scape de sub influența lui.

În ciuda rațiunii, își dădu însă seama că îi era imposibil să părăsească Turcia acum. Descoperirea ascunzătorii unde se depozita drogul dovedea o implicare cu consecințe mult mai periculoase decît bănuise pînă atunci. Cei care făceau trafic de droguri nu glumeau. Miles se afla în posesia unor date care îl făceau invulnerabil și era sigură că nu aștepta decît momentul potrivit pentru a le valorifica. *Dacă* va avea timpul s-o facă! Acum, după ce își descoperise adevăratele sentimente pentru el, nu mai putea să-i întoarcă spatele și să plece acasă,

știindu-l în pericol. Atîta timp cît se afla acolo, îi putea fi de folos. Fie că-i plăcea, fie că nu, avea un aliat.

În cea de-a treia zi după descoperirea ascunzătorii, Tracy se afla singură în camera ei. Se înserase. Fusesse singură toată ziua, pisica dispăruse. Vîntul șuiera prin crăpăturile ferestrelor, în timp ce nori negri se fugăreau pe cer. Venea furtuna.

O bătaie în ușă o trezi din gînduri. Nursel intră cu un zîmbet și o scuza pe buze.

– Te-am cam neglijat și văd că ești tristă. Mi-am dat seama că Miles nu te mai lasă să lucrezi pentru el. Ți-am adus ceva care sper să rezolve situația.

Tracy nu avea nici o încredere în aparenta amabilitate a fetei. Nursel se înclina după cum bătea vîntul și era sub papucul lui Murat. Acum venise să-i aducă biletul de avion și Tracy se puse imediat în gardă.

– Sylvana ți-a trimis asta, spuse Nursel întinzîndu-i biletul. Totul este aranjat. Zborul spre New York este mîine dimineată. Dacă vrei, am să te duc eu la aeroport.

– Nu plec pînă nu-mi cere domnul Radburn, ripostă Tracy.

Nursel ridică grațios din umeri.

– Atunci hai să nu mai vorbim despre asta. Eu ți-am transmis mesajul Sylvanei. Personal,

doream mai demult să-ți spun ceva. Pînă acum am tăcut din respect pentru dragostea ce i-o porți amintirii surorii tale. Cred că a sosit momentul să afli adevărul. Nu numai despre Anabel, cît mai ales despre soțul ei.

Tracy o privi neîncrezătoare. În fond, de ce n-ar asculta-o? Nu era obligată să o și creadă.

Nursel se așeză pe un scaun și începu să povestească, vorbind cu glas molcom. În ziua dinaintea morții lui Anabel, în pavilion avusese loc o petrecere, una din faimoasele petreceri ale Sylvanei, la care participau oficialități importante și personalități din cercurile diplomatice. Miles venise singur, scuzîndu-se că soția lui nu se simte bine.

— Cu toate acestea, Anabel a apărut la petrecere. Ne aflam în salon. Eu stăteam aproape de scări și am văzut-o prima, dar n-am avut timp să ajung la ea ca s-o opresc. De fapt, cred că nimeni nu ar fi putut s-o oprească.

În povestirea ei, Nursel trecea cu vederea un detaliu. În seara aceea, Anabel purtase o rochie vaporosă, de un verde-gri, ușor drapată. Brațele ei subțiri erau goale, părul auriu i se revărsa pe umeri, iar ochii verzi, imenși, străluceau.

— Miles, aflat în cealaltă parte a încăperii, a pornit imediat spre ea. Dar înainte ca el să ajungă la ea, Anabel își ridicase ambele brațe într-un

gest de implorare și strigase: „Priviți! Uitați-vă cu toții ce mi-a făcut soțul meu!“. A urmat o liniște mormîntală. Toate capetele s-au întors spre ea. Pînă și Sylvana a înțepenit, iar Miles a rămas încremenit locului. Pe brațele albe se vedeau urme vinete lăsate de înțepături. Anabel a rîs batjocoritor cînd Miles s-a apropiat de ea. „Știai că am să mor din cauza asta! În cele din urmă am să mor și atunci ai să scapi de mine, o să fii liber să faci ce-ți place“.

Vocea ei avea o notă de isterie. Probabil că ar fi spus mai multe dacă Miles n-ar fi luat-o în brațe. Nu s-a zbatut. S-a lăsat dusă fără vlagă, de parcă efortul făcut i-ar fi consumat toată energia. Miles a coborît-o pe scări și a condus-o în apartamentul lor din *yali*.

Nursel se întrerupse și își ascunse fața în mîini. Tracy o privea îngrozită.

— În ziua următoare, Miles a plecat din casă, reluă Nursel relatarea. Și-a abandonat nevasta într-un moment în care avea cel mai mult nevoie de el și a dispărut. Lui Anabel îi era rușine de ceea ce se întîmplase, de faptul că îl condamnase în public. În ciuda faptului că ea era victima! Mai tîrziu trebuie să-și fi dat seama că nu are nici o șansă și s-a purtat de parcă ar fi uitat incidentul. Ne-a păcălit pe toți. Noi știam că era bolnavă, că suferea din cauza lipsei de heroină, dar nu o credeam capabilă de un gest atît de

tragic. Este evident că nu mai voia să trăiască.

– Dar de ce? întrebă Tracy. De ce a făcut asta? Nu înțeleg...

– Nici eu, spuse Nursel. Nu l-am înțeles niciodată pe Miles. N-aș fi vrut să-ți spun toate astea. Știu că ți-am provocat numai durere. Dar ai intrat și tu sub vraja lui și trebuie să cunoști adevărul ca să te poți salva.

– Dar dacă tu mă minți? Chiar trebuie să te cred? Tu nu ești propria ta stăpână, știi asta?

Nursel o privi surprinsă.

– Ce vrei să spui? Cum nu sînt propria mea stăpână?

Tracy îi vorbi cu durere și disperare.

– Vorbești de independența femeii în Turcia, dar acționezi asemeni celor care se ascundeau sub văluri și se refugiau în harehuri la apariția unui bărbat. Tu nu lupți niciodată pentru drepturile tale, nu-ți iei soarta în propriile mîini pentru că nu știi să fii tu însăși. Nu pot crede nimic din ce-mi spui.

Nursel se ridică și o porni spre ușă.

– Îmi pare rău pentru tine, spuse ea. Dacă te-a orbit în halul ăsta, sfîrșitul nu va întîrzia. N-ai decît să-l întrebi dacă vrei. Spune-i că ai aflat de la mine și cere-i să-ți mărturisească adevărul.

Nursel ieși din cameră și în urma ei se așternu tăcerea.

16

Tracy rămase un timp nemișcată, incapabilă să-și adune gândurile. Îi era greață și simțea că se sufocă dacă mai rămîne în camera aceea. Cu gesturi automate, îmbracă haina și ieși. În partea opusă a salonului, ușile de la biroul lui Miles erau închise. Nici n-ar fi putut da ochii cu el. Oare ceea ce-i spusese Nursel era adevărul sau un întreg păienjeniș de minciuni?

Coborî scara fără să întâlnească pe cineva și, prin coridorul de marmură, ieși în grădină. Simțea nevoia de aer curat și porni să meargă grăbită, sperînd că își va putea pune ordine în

gîndurile care o asaltau. Vîntul dinspre Marea Neagră era rece, vîrfurile copacilor se zbăteau anunţînd furtuna, dar ei nu-i păsa. Chiar i-ar fi prins bine o furtună, ar fi stat în vîltoare şi ar fi aşteptat să se liniştească, să-şi controleze spaima care o cuprinsese.

Portiţa laterală era deschisă. N-avea a se teme că ar putea întîlni pe cineva în ruine. Nu în momentul în care furtuna părea iminentă. O luă la fugă, poticnindu-se, gata să cadă, dar urmîndu-şi drumul cu încăpăţinare. Primele picături de ploaie, mari şi grele, o izbiră în obraz cu putere. Plecă fruntea şi continuă să alerge orbeşte, pînă se opri în braţele unui bărbat care o aştepta în mijlocul drumului. Braţele lui puternice o sprijiniră pînă se echilibra. Uluită, Tracy ridică ochii şi-l văzu pe cel de care încerca să scape – Miles Radburn.

Se zbătu să scape din strînsoarea braţelor lui, strigîndu-i:

– Dă-mi drumul! Nu vreau să mai vorbesc cu tine. Dă-mi pace!

– Unde voiai să te duci? Nu vezi că vine furtuna? o întrebă el, dîndu-i drumul.

– Nu-mi pasă! strigă ea şi o luă din nou la fugă.

Nu se opri şi nu privi înapoi pînă cînd nu ajunse la poarta vechiului palat. Se afla din nou în locul acela blestemat în care Anabel venea

atît de des. Spera să găsească ceva care să-i redea încrederea în Anabel și în Miles, ceva care s-o ajute să respingă grozăviile pe care i le spusese Nursel.

Nu auzea tunetele ce păreau că se rostogolesc din cer, nu simțea ploaia care cădea cu nemiluita. Se împletici prin ierburile din grădină pînă ajunse la treptele de marmură. Intră și o luă către salonul cel mare, unde o parte din etajul superior și acoperișul rămăseseră întregi, cu intenția de a se adăposti de furia ploii. Păși cu grijă pe pardoseala spartă și aruncă o privire în ascunzătoare. Constată că pachetul cu opiu dispăruse. După ce ajunse la adăpost, se rezemă de zid, epuizată. Vîntul ce pătrundea prin spărturi dorea parcă să năruie și restul zidurilor și să le transforme într-un morman de lemne și blocuri de marmură. Un colț de acoperiș, aflat cu două etaje mai sus, se zbătea luptînd parcă să nu se lase luat de vînt. Doamne, își spuse Tracy, sosise oare ceasul ca întreaga clădire bîntuită de fantome să se prăbușească și să se rostogolească în apele negre ale Bosforului? Era aproape paralizată de spaimă. Nici fulgerele care brăzdau cerul, nici furia naturii dezlănțuite care amenința să o smulgă din locul unde se refugiase nu o mai impresionau. Era incapabilă să mai gîndească, să mai simtă. Nu auzea nici trosnetele, nici zgomotele făcute de crengile

copacilor ce se loveau de arcadele fără ferestre.

La un moment dat, prin vuietul furtunii, desluși un zgomot în imediata ei apropiere, un scîrțîit slab, ca cel al unei parîme ce se zbate și la capătul căreia este legată o barcă. Zgomotul îi atrase atenția și o scoase din amorțeală. Părea să vină din interiorul palatului, de partea cealaltă a marelui salon. Cercetă cu privirea încăperea și zări, în locul unde fusese cîndva o ușă de balcon, ceva ce zăcea pe pardoseală, ceva ce nu văzuse în vizitele precedente – un pietroi imens, în jurul căruia era înfășurat un odgon care vibra, bine întins. Odgonul dispărea peste balustrada balconului. Zgomotul provenea de frecarea lui de balustradă, ca și cum barca s-ar fi aflat pe apă, asaltată de valuri.

La lumina fulgerelor, Tracy găsi repede odgonul și, apucîndu-l cu amîndouă mîinile, își dădu seama că la capătul celălalt atîrna ceva greu. Fără să-i pese de ploaia care-i uda părul și i se prelingea pe față și pe sub guler, urmă frînghia pînă la balustradă. Privi în jos și zări ceva ce atîrna. Încercă să tragă de odgon. Se aplecă și mai mult peste balustradă, străduindu-se să distingă obiectul pe care îl ridica atît de greu. Și deodată apăru căpșorul alb, ud și urechiușele pleoștite ale pisicii albe. Ochii închiși nu mai lăsau să se vadă lucirea verzuie. Un strigăt de spaimă i se opri în gîtlej și trase

cu furie de odgon pînă cînd bocceaia trecu peste balustradă și căzu cu zgomot pe podea.

Scena era oribilă, luminată de fulgerele neîntrerupte. Biata Yasmin murise, dar în ce condiții bestiale fusese ucisă! Avea imaginea celei mai înveninate răutăți, pusă la cale de o ființă vicioasă, care legase o biată pisicuță într-un sac îngreuiat cu un pietroi, după vechiul obicei al sultanilor.

Tracy era îngrozită, deși își dădea seama că tocmai asta urmăreau cei care doreau să o vadă plecată. În clipa aceea, Miles o cuprinse pe după umeri și o trase de lîngă bietul animal, forțînd-o să se adăpostească în capătul ferit al încăperii. Ajunși la adăpost, Miles o îmbrățișă, fără să-i vorbească, și abia atunci Tracy izbucni în plîns, tremurînd ghemuită în brațele lui. Se agăță de el și plînse, vîrsîndu-și tot focul, iar el o ținu strîns fără să spună nimic.

Încet-încet, Tracy se eliberă de teroarea, de spaimile și amărăciunile care o copleșiseră. Iar Miles o consolă și îi șterse cu batista fața udă de lacrimi și de ploaie. Cînd o sărută, se lipi de el, răspunzîndu-i cu patimă la sărut. Furia furtunii se mai potolise, vîntul de asemenea și ruinele nu mai trosneau din încheieturi.

— Se oprește, îi șopti Miles, cu obrazul lipit de al ei. Ar trebui să ne întoarcem acasă. Acolo ai să-mi poți povesti totul.

Tracy făcu un gest cu mîna în direcția apei.

– Yasmin! strigă, înecîndu-se. Pisicuța lui Anabel.

– Știu, am văzut, spuse Miles.

Tracy reîncepu să raționeze.

– Au aranjat în așa fel lucrurile ca s-o găsesc eu. Cineva știa că voi veni aici, așa cum făcea și Anabel. Este un nou avertisment. Primul a fost cînd mi-au răvășit lucrul, al doilea a fost marcarea unui paragraf în cartea pe care o citeam.

Îi povesti cum găsise subliniat pasajul despre favoritele înecate într-una din cărțile pe care i le împrumutase el. Probabil că așa ar proceda cineva care ar vrea s-o sperie. Dacă el n-ar fi fost aici... Reîncepu să tremure și să plîngă, în timp ce Miles o ținea strîns, așteptînd să se calmeze.

Afară, ultimele raze de soare atingeau undele, făcîndu-le să pară albastre, și înviorau grădina umedă.

– Putem pleca acum, spuse Miles.

– Hai să o îngropăm, se rugă Tracy.

Cu un băț și o bucată de faianță spartă, Miles reuși să sape o groapă lîngă o tufă de rododendron. Scoase pisica din sacul blestemat și o puse înăuntru, iar Tracy îl ajută să tragă pămîntul peste ea, să acopere micul trup înghețat. Își revenise și mînia care o cuprinsese

îi stimula forța.

— N-o să reușească să mă sperie în felul ăsta! strigă ea, de parcă ar fi putut-o auzi cineva. Voi face lumină, și nu numai de dragul lui Anabel. Își reaminti de spusele lui Nursel și acolo, în grădina udă de ploaie, lângă mormîntul pisicii albe, îi povesti lui Miles tot ce-i relatase turcoiaca. El o ascultă crispat. Expresia lui o înspăimîntă.

— Dar nu e nimic adevărat, nu-i așa? Nu poate fi adevărat. Nursel nu a înțeles nimic sau a inventat totul.

Miles negă.

— N-a inventat nimic. S-a întîmplat exact așa cum ți-a povestit. Totul este adevărat, totul.

— Dar heroina? Înseamnă că Anabel a fost cea care a mințit. Tu nu puteai să faci așa ceva. Se înecă. Nu te cred.

Miles o privi cu o expresie ciudată, apoi spuse pe acel ton tăios pe care i-l cunoștea:

— Este adevărat. Totul. Hai să ne întoarcem.

Tracy porni tăcută alături de el, simțind că un nou val de teamă îi îngheață sîngele în vene. Imaginea ticăloșiei era un lucru. Putea fi chiar acceptată și înfruntată, cu condiția să ai alături pe cineva de încredere. Cineva care să nu dorească să facă rău semenilor săi. Iar dacă nu exista...

Miles tăcu pînă cînd ajunseră la poarta

proprietății Erim.

– Acum vrei să pleci acasă, la New York? Folosește biletul de avion. Sylvana m-a consultat și i-am spus să facă cele necesare.

Tracy clătină capul nepăsătoare. Nu-i mai putea vorbi. Nu mai avea pe nimeni către care să se îndrepte. Cu toate astea, trebuia să rămână și să-și ducă la îndeplinire misiunea. I-o datora lui Anabel, și-o datora sieși și chiar unei pisicuțe albe. Nu mai era însă sigură ce-i datora lui Miles.

După ce trecură de poartă, Miles o întrebă:

– Te poți duce singură în casă? Eu vreau să mai rămân.

Tracy încuviință din cap și porni pe cărare spre *yali*. Când trecu pe lângă pavilion, constată că ferestrele de la laborator erau luminate, spre deosebire de apartamentul Sylvanei, unde domnea întunericul. Intră în casă, dar nu întâlni pe nimeni, nici măcar pe Ahmet.

Își găsi camera așa cum o lăsase. N-o aștepta nici un avertisment cu chihlimbar negru, nici o pagină subliniată, nici o pisică albă adormită pe pat... Simți un nod în gât, dar își stăpîni lacrimile. Trebuia să lupte cu frica și să demaște răul. Simțea prezența a două fantome – o fată și o pisicuță albă, pe care le vedea oriunde se întorcea. Anabel îi apărea șezînd la măsuța de toaletă sau dormind în același pat uriaș în care dormise și ea, iar Yasmin peste tot.

Nici una n-a știut ce le rezerva Bosforul. Oare trebuia să li se alăture și o a treia fantomă? Încă o victimă pentru apele Bosforului? Aceasta era amenințarea care plana asupra surorii lui Anabel dacă nu părăsea Istanbulul.

Tracy măsură încăperea cu pași mari, încercînd să scape de aceste gînduri sumbre. Trebuia să găsească un răspuns legat de ceea ce i se întîmplase lui Anabel. Un răspuns pentru urmele lăsate pe brațele ei de acul care-i adusese uitarea datorată stupefiantelor administrate de Miles, așa cum el însuși mărturisise.

Nu putea accepta acest fapt, deși Miles recunoscuse spusele lui Nursel. Mai era ceva, ceva ce se ascundea sub acel adevăr mărturisit.

Nu mai putea suporta camera. Își dădea seama, așa cum își dăduse și mai înainte, că trebuia să surprindă cumva chiar esența spiritului surorii sale. Nu spiritul trist care bântuia această cameră, ci al fetei care împărțea tuturor numai bucurii, așa cum fusese ea înainte. Poate că portretul o va ajuta. Miles nu se întorsese încă acasă, așa că asta era șansa ei.

Traversă salonul către ușa bibliotecii și ciocăni ușor. Neprimind nici un răspuns, intră și închise încet ușa în urma ei. Ultimele raze de lumină se stingeau dincolo de dealurile Traciei, iar aici, pe partea dinspre uscat a casei, camera era întunecată. Tracy se strecură în dormitor.

Înainte de a aprinde lumina, dorea ca, privind-o pe Anabel, să alunge din minte imaginea pe care i-o sugerase Nursel, aceea a unei femei disperate, isterice, care-și expunea urmele hidoase de pe brațe pentru a-l acuza pe Miles. O căuta pe cealaltă Anabel, cea din copilăria lor, care trebuia să-i vină în ajutor. Acea Anabel pe care o pictase Miles în primii ani de căsătorie.

Atinse cu degetul întrerupătorul și se întoarse către peretele pe care știa că se află tabloul. Surpriza îi provocă un șoc. Rămase un moment împietrită, clipind des. Tabloul dispăruse și în locul lui, deasupra patului, Miles agățase portretul neterminat al Sylvanei Erim. Substituirea în sine era supărătoare, dar pe Tracy n-o interesa portretul Sylvanei și ar fi plecat dacă samovarul n-ar fi strălucit atât de puternic pe pânză încât să-i atragă atenția.

Se apropie de tablou. Miles nu terminase de pictat chipul Sylvanei. Poate că lucrase ceva mai mult la rochie, dar fața era încă o nebuloasă. În schimb, îl preocupase reflectarea pe suprafața samovarului și o pictase cu toată atenția. Rotunjimile arămii ale samovarului distorsionaseră imaginea Sylvanei, transformînd-o într-o caricatură, își amintea Tracy. Dar ceea ce pictase Miles nu era o simplă caricatură. Trăsăturile Sylvanei fuseseră alterate cu viclenie pentru a scoate la iveală avariția,

cruzimea, minciuna, defecte pe care ea și le ascundea cu grijă.

Portretul fusese realizat cu multă subtilitate, distorsiunea nu era flagrantă și, la prima vedere, nu se remarcă reaua intenție. Dar totul se afla acolo – toată ticăloșia de care era capabil sufletul omenesc, totul reflectat pe un chip care îi aparținea, totuși, Sylvanei.

Tracy nu-și putea desprinde privirea de la tablou. Era șocată, nedumerită și puțin speriată. Rămăsese pe gânduri. Pictura aceea constituia o revelație pentru ea, nu numai în privința Sylvanei, ci și în cea a lui Miles Radburn.

Nu reuși să se desprindă nici când auzi scârțâind ușa de la birou. Nu-i păsa dacă o va găsi acolo. Nu strica să știe ce descoperise ea.

Auzi pași apropiindu-se de ușa dormitorului, o bătaie ușoară în ușă și vocea Sylvanei: „Miles, pot să te văd? Am o problemă urgentă...”. Nu apucă să termine, deoarece Tracy apărură în prag. Sylvana era singura persoană care nu trebuia să vadă portretul înainte ca Miles să decidă că o poate face. Tracy încercă să-i blocheze drumul, dar Sylvana o împinse și intră în cameră. Ochii îi căzură imediat pe tabloul de pe perete. Reacția ei nu fu cea la care se aștepta Tracy.

– Chiar e amuzant! exclamă ea pe un ton caustic. A dat jos portretul soției sale și l-a pus

pe al meu.

— Nu trebuia să-l vezi pînă nu era terminat, o preveni Tracy, sperînd că nu va observa imaginea reflectată de suprafața samovarului.

— Atunci n-o să-i spunem că l-am văzut. Doar nu te aștepți să renunți tocmai cînd am ocazia să descopăr ce a pictat soțul surorii tale?

Tracy încercă să-i distragă atenția de la tablou.

— Am găsit pisica, spuse ea, observînd atent chipul Sylvanei.

Femeia nu dădu nici un semn că ar fi înțeles ce voia Tracy să spună. În general, reușea să-și controleze perfect reacțiile, iar de data asta, chiar dacă știa ceva despre pisică, chipul ei nu dezvăluia nimic.

— Se pierduse animalul? întrebă ea nepăsătoare, apropiindu-se de perete pentru a studia mai bine tabloul.

— Cineva a legat pisica lui Anabel într-un sac umplut cu pietre și l-a spînzurat cu o sfoară de balconul din palatul ruinat. Yasim s-a înecat, iar trupul ei a fost lăsat acolo ca să-l găsească eu. Știi cumva de ce?

Sylvana tresări și în ochii ei albaștri se aprinse o flacără. Atenția ei era îndreptată asupra tabloului, observase în sfîrșit ce pictase Miles și altceva n-o mai interesa.

Privind-o, Tracy aproape că se aștepta să

vadă cum începe să se schimbe chipul femeii, pentru a semăna cu revelația din pictura lui Miles. Sylvana privea cu răceală portretul, fără vreun semn de emoție. Dacă ar fi fost îndrăgostită de Miles, cu siguranță că acum totul ar fi luat sfârșit. Poate că se și terminase mai de mult, când își dăduse seama că-i era adversar.

Sylvana mai zăbovi o vreme privind tabloul, apoi se întoarse și ieși din cameră. Tăcănitul tocurilor ei pe parchet răsuna ca un mesaj transmis prin morse. De la femeia aceasta te puteai aștepta la orice. Tracy se grăbi să plece în căutarea lui Miles pentru a-i povesti ce se întâmplase.

Când ajunse la parter, constată că garajul în care Miles își ținea mașina era gol. Un moment îi trecu prin minte că a plecat definitiv din *yali*, dar nu putea accepta că a abandonat-o. Cel puțin după felul cum o îmbrățișase și o consolase pentru moartea lui Yasmin, după tandrețea cu care o sărutase. Așa cum se exprimase cândva Anabel, era *responsabil*, deși mai târziu tot ea socotise că se înșelase. În definitiv, era un bărbat pe care Tracy nu-l cunoștea cu adevărat. Ar fi fost mai bine pentru el să dea totul uitării, să se gândească doar la propria siguranță și să părăsească definitiv Istanbulul. În această situație, ea ar trebui să facă la fel.

Inima lui Tracy nu asculta însă de rațiune

și-i spunea că el se va întoarce și că nici ea nu-l putea părăsi, lăsându-l să intre neprevenit în vreo cursă întinsă de Sylvana.

Se întoarse în camera ei, se baricadă, trase draperiile de la ușile balconului și își puse lucrurile în valiză. O dată gata de plecare, se așează, așteptându-l pe Miles să se întoarcă în apartamentul lui. Timpul se scurgea încet. Când auzi o bătaie în ușă, aproape se sperie. Înainte de a trage zăvorul, întrebă cine e. Recunoscu vocea lui Nursel și deschise ușa.

– Ți-am adus ceva să mănânci, spuse Nursel punând tava pe masă. Fratele meu este foarte tulburat și cred că ar fi bine să-l eviți. Te rog... îmi dai voie să stau puțin?

Tracy nu avea chef de companie și cu atât mai puțin de cea a lui Nursel, dar nu voia să pară speriată.

– Bineînțeles. Și îți mulțumesc că ți-ai amintit de mine.

Gustă din supa de ceapă și se strădui să o mănânce, fără să scoată o vorbă, în timp ce Nursel o privea îngrijorată.

– E o grozăvie ceea ce s-a întâmplat cu pisica, spuse Nursel într-un târziu. Ne-a spus Sylvana.

Așadar – deși preocupată de portret – Sylvana auzise ce-i spusese.

Tracy nu spuse nimic și Nursel se foi

stingherită pe scaun.

– Ce semnificație are pentru tine soarta groaznică a pisicii?

Tracy scoase de sub masă cartea pe care i-o împrumutase Miles și o deschise la pasajul unde se afla *tespihul* de chihlimbar negru care marca pagina cu paragraful cu pricina.

– Acesta mi-a fost lăsat în cameră, spuse Tracy ridicînd șiragul, și a fost subliniat un paragraf din carte.

La vederea *tespihului*, Nursel se înfioră și evită să-l atingă. Se părea că mărgелеle aveau un efect mai mare asupra ei decît frazele din carte.

– La fel ca înainte, șopti ea. Asta este ceea ce sora ta numea „avertismentul negru“. Se repetă. Cineva îți vrea răul. Cineva vrea să pleci.

– Bănuiesc și eu același lucru, spuse Tracy. Sînt convinsă că există o legătură între textul subliniat și ce i s-a întîmplat lui Yasmin. Bănuiesc că va veni rîndul meu.

– Doar nu-ți imaginezi că...

– Ba chiar asta îmi imaginez. Mă și văd într-un sac plin cu pietre, legat în jurul gîtului. Nu asta este semnificația amenințării? Diferența constă în faptul că eu voi fi mai greu de manevrat, pentru că n-o să mă dau bătută cu una-cu două.

Nursel lăsă capul în jos și își acoperi fața

cu mâinile.

– Trebuie să pleci de-aici imediat. Trebuie să părăsești Istanbulul.

– Cine crezi că ar putea fi în spatele acestei afaceri dezgustătoare? insistă Tracy. Nu cumva fratele tău? Sau, poate, Ahmet? Sylvana? Sau chiar tu?

Nursel rămase cu capul plecat.

– Ar fi mai bine să nu riști, să nu stîrnești și mai multă dușmănie.

– Nu te îngrijora. Mi-am făcut deja bagajul și sînt gata de plecare. La noapte am să mă încui în cameră, iar mâine mă va duce Miles la aeroport.

– Așa e bine, șopti Nursel.

Tracy o privi îndelung.

– Spune-mi, Nursel, tu nu îți reproșezi niciodată nimic pentru cele ce i s-au întîmplat lui Anabel? Sau pentru ce mi s-ar putea întîmpla mie?

– Dar, nu... nu înțeleg, bolborosi Nursel.

Tracy continuă fără milă:

– Ți-am spus-o și înainte. Am să fiu și mai categorică. Îl lași pe fratele tău să te domine. Pleci ochii cînd te ceartă Sylvana. Le faci toate comisioanele. Faci tot ce-ți spune Hasan. Îl detești pe Miles, dar niciodată nu i te-ai împotrivit, așa cum nu mi te-ai împotrivit nici mie.

Chipul lui Nursel exprima stupoare.

– Tu nu mă apreciezi! Îi strigă ea. Am fost prietena ta, tot așa cum am fost prietena lui Anabel, iar tu nu...

– Dar nu una adevărată. N-ai fost o prietenă destul de bună pentru nici una dintre noi. Poate că dacă ai fi fost puțin mai curajoasă, Anabel n-ar fi murit și nici mie nu mi s-ar întâmpla nimic.

Nursel sări în picioare și o luă la fugă spre ușă.

– Tu nu înțelegi! Iar eu nu pot vorbi... nu pot. Totul s-ar prăbuși. Dar *curînd* totul se va termina. Asta o știi sigur. Poate chiar mîine. Te sfătuiesc însă să nu rămîi pînă la capăt, fiindcă tu nu ești implicată. Înțelege că asta nu-i treaba ta.

– Uîți că sînt sora lui Anabel?

Cu un gest disperat, Nursel deschise larg ușa și ieși.

Întîlnirea cu Nursel o lăsase pe Tracy descumpănită și fără vlagă. Nu era ea cea îndreptățită s-o dojenească pe Nursel și să o critice pentru lipsa ei de acțiune. Ea, Tracy Hubbard, își putea reproșa o atitudine asemănătoare. Ah, Doamne, unde putea fi Miles? De ce nu vine? se întreba ea disperată. Încercă să citească, dar nu reuși să se concentreze. Indiferent ce citea, cuvintele subliniate în pasajul respectiv referitor la înec

în saci îngreuiți cu pietre se suprapuneau pe text și în fața ochilor îi apărea imaginea trupușorului țeapăn și ud al pisicii albe. Din când în când se ridica, măsura cu pași mari podeaua dormitorului lui Anabel și își privea chipul palid în oglindă, decisă să-l aștepte pe Miles. Pe la miezul nopții se întinse în pat, îmbrăcată, se înveli cu un pled și adormi. O trezi o ușoară bătaie în ușă pe la ora trei. Sări din pat și fugi spre ușă.

— Eu sînt, Miles. Era vocea lui.

Cînd îi deschise ușa, simți o imensă ușurare care nu avea nimic comun cu logica. Nu conta ceea ce îi făcuse lui Anabel, că pictase acel portret hidos al Sylvanei, importantă era doar prezența lui și constatarea că îl iubea și că avea încredere în el. Vru să-l îmbrățișeze, dar el îi zîmbi cu un aer obosit și o ținu la distanță.

— N-am venit pînă acum ca să nu dau ochii cu ei. Dacă ar fi stat cineva la pîndă? Mi-am lăsat mașina pe malul opus și am închiriat o barcă. Vino repede, te trec pe malul celălalt.

— Sînt gata, pe tine te așteptam.

Miles îi luă valiza. În casă domnea liniștea. Coborîră scările fără să întîlnească nici un Ahmet pîndind pe la colțuri. Ajunseră la debarcader, unde îi aștepta barcagiul. Miles o ajută să urce în barcă și o urmă. Barcagiul folosi întîi vîslele, luptînd cu curentul puternic.

Deasupra fortăreței Rumeli Hisar apăruse cornul lunii, a cărui lumină argintă turnurile și se reflecta în apele negre ale Bosforului. Se îndreptau spre fortăreață. Barcagiul nu porni motorul decît atunci cînd ajunseră la strîmtoare. Acolo zgomotul se pierdea în traficul nocturn și se amesteca cu celelalte voci ale Bosforului.

17

Pe malul opus îi aştepta automobilul lui Miles, parcat lângă cheiul de piatră. În timp ce Miles îi plătea barca giului, Tracy privi în direcţia casei pe care o părăsise. Luminile se aprinseseră, iar pe întinsul apei se legăna o luminiţă care părea să aparţină unei bărci ce pornise spre ei. Puse mîna pe braţul lui Miles, atrăgîn-du-i atenţia.

— Cineva s-a trezit pînă la urmă. Hai s-o luăm din loc.

Se urcară în maşină şi Miles conduse spre autostrada continentală. Din fericire, la ora aceea

șoseaua era aproape goală. Miles accelerează și se îndepărtară rapid de malurile Bosforului.

– Unde mergem? întrebă Tracy.

– Spre aeroport.

– Dar cartea ta? Ce faci cu toate notițele tale?

– Eu nu plec. Te urc în primul avion, indiferent ce destinație are, și după aceea mă întorc.

– Atunci nu plec nici eu, se încăpățână Tracy. Nu mă urc singură în avion, adăugă ea, privindu-i chipul încruntat.

– Trebuie să pleci. Nu ai de ales. Crezi că vreau să te văd atârând într-un sac ca Yasmin? Știi prea multe ca să mai fii în siguranță.

– Dar nu suficient. Nu vreau să plec și să te las aici. Nu crezi că și tu ești în pericol?

Miles o prinse de mână cu un gest protector.

– Ascultă-mă și fii cuminte. Vreau să-ți povestesc tot ce nu știi despre sora ta.

Tracy se lăsă să alunece în scaunul mașinii și închise ochii. Nu știa ce va urma și nici dacă voia sau nu să afle adevărul. Știa doar că nu se mai putea ascunde față de el.

Miles începu să povestească cu o voce calmă, egală și, în timp ce el vorbea, Tracy ar fi putut să jure că ochii verzi ai lui Anabel îi urmăreau cu privirile lor piezișe.

– Am cunoscut-o pe Anabel cînd a început să lucreze pentru mine ca model. Contrastele exprimate de chipul ei, firea evazivă mă fascinau și încercam să le prind pe pînză. În timp ce pictam, îmi povestea despre prietenii ei și despre viața pe care o dusesese la New York.

– Ți-a vorbit vreodată despre familia ei?

– Niciodată. Niciodată n-a spus nimic despre ce i se întîmplase acasă, în Iowa. Așa am aflat că făcea parte dintr-o șleahță din New York și am încercat s-o rup de ei. Mult timp n-am știut că se droga. Cînd am descoperit, m-am căsătorit cu ea.

Tracy se ridică în scaun și privi fața lui Miles în lumina slabă a tabloului de bord.

– O adevărată nebunie, sînt de acord cu tine, admise Miles. În pofida tuturor avertismentelor, mi-am atribuit rolul de salvator. Pe-atunci eram îndrăgostit de ea... În felul meu, nu al ei. Presupun că eram îndrăgostit și de imaginea pe care o pictasem. După ce ne-am căsătorit, am luat-o de la New York, încercînd să o vindec. Era tandră și recunoscătoare și, o vreme, mi-a fost devotată. Probabil că eram fericiți într-un mod ciudat. Am pictat-o așa cum o văzusem în primul an și am reușit să prind în portretul acela mai mult chiar decît mi-am propus.

– Anabel a venit acasă să mă vadă înainte de a vă căsători, murmură Tracy. Credea sincer

că totul va fi minunat. Spera să fie fericită și să se simtă în siguranță.

— Îmi amintesc și eu. Tonul lui era sec. Am sperat, ca și ea, și-mi spuneam că o pot apăra de toate relele.

— Și cu toate astea a reînceput să se drogheze. De ce?

— Cine poate ști cum reacționează o persoană ca Anabel, ce anume îi determină comportamentul? Atmosfera din copilărie, o circumstanță întâmplătoare sau ceva ce se afla în genele ei? În ciuda tuturor eforturilor mele, relua acel viciu ori de câte ori avea ocazia. Am supus-o în două rînduri la o așa-zisă cură de dezintoxicare. Atunci am ajuns să detest toate creaturile care au vreo tangență cu acest viciu.

Se gîndește la Sylvana — își spuse Tracy — a cărei ticăloșie a redat-o atît de bine.

— Cînd Sylvana ne-a invitat să vizităm Turcia, am acceptat. Anabel ieșise din ultima ei criză și am sperat că vom fi la adăpost în acest colț liniștit al Bosforului. Mai bine de un an nu am mai putut picta. Traversam o perioadă proastă. Pictura nu mă mai interesa. Mozaicurile turcești m-au atras întotdeauna și m-am decis să fac un studiu pentru satisfacția mea. Sylvana a fost generoasă și a făcut totul ca să ne simțim bine. Cel puțin așa am avut impresia. Am sperat că acest voiaj va fi un refugiu pentru Anabel.

Dar la *yali* cineva a început să-i dea din nou heroină. Cineva care urmărea s-o distrugă.

Miles tăcu. Tracy se cuprinse strâns cu brațele, așteptînd urmarea.

Ochii lui Miles erau ațintiți pe oglinda retrovizoare.

– De cîtăva vreme se află în spatele nostru o mașină. Poate să nu însemne nimic, dar am văzut o barcă părăsind casa după plecarea noastră.

Tracy se întoarce și văzu farurile în depărtare. Miles apăsă pe accelerator și farurile rămaseră în urmă.

– Crezi că Sylvana i-a dat heroina? întrebă Tracy. Pusese ochii pe tine și încerca s-o distrugă astfel pe Anabel? Am văzut portretul cu reflecția de pe samovar.

– Nu sînt atît de sigur că Sylvana s-a îndrăgostit de mine. Uneori am avut impresia că se folosea de mine doar ca să-l chinuie pe Murat și să-l facă să înțeleagă că lipsa banilor îl împiedică să fie stăpîn în propria-i casă. După ce mi-ai atras atenția asupra acelei imagini reflectate, nu mi-am mai putut închipui altfel portretul. Mi-am regăsit însă plăcerea de a picta, aveam un subiect – ura pentru animalele de pradă.

Nu cred că preferința Sylvanei pentru mine a fost motivul. Bănuiesc că Anabel a intrat în

posesia unor informații periculoase. S-ar putea să fi fost direct implicată. Dependența ei față de droguri ar fi putut-o transforma într-o unealtă folositoare contrabandei care era în plină desfășurare. În orice caz, Anabel trebuie să fi știut de unde îi venea heroina. Adică sursa, nu acele care-i lăsaseră urme pe brațe. O dată mi-a adus niște mărgele. Un *tespih* din chihlimbar negru. Nimic neobișnuit. M-a surprins expresia ei stranie când mi-a cerut să-i spun părerea. La timpul respectiv, nu i-am dat prea mare atenție, dar apoi s-a răzgândit și l-a luat. Când am întrebat-o unde este *tespihul*, n-a vrut să-mi spună.

– Mărgelele erau un avertisment, spuse Tracy.

– Eu sînt convins că erau mai mult decît atît. Cred că le foloseau ca semnal.

Ajunseseră în suburbiile încă adormite, dar Miles nu redusese viteza. Trecură pe lîngă balcoanele albe ale noilor blocuri, apoi pe lîngă palatul Dolmabae și intrară pe o șosea mai îngustă.

Tracy, pe gînduri, abia remarca traficul tot mai intens care îl obliga pe Miles să reducă viteza.

– De ce ai păstrat tabloul lui Anabel pe perete după moartea ei?

Vocea lui Miles deveni rece și distantă.

Părea că nu simte nici o emoție, ci mai degrabă o furie bine strunită.

– Pentru că n-am vrut să-mi treacă mânia, n-am vrut să uit ce i-au făcut lui Anabel. Când am început să pictez portretul Sylvanei, am avut o motivație și mai puternică și am putut s-o las pe Anabel să se odihnească în pace.

Anabel era greu de imaginat odihnindu-se în pace, când scurta ei existență fusese mereu în mișcare, în goană după ceva. Nici măcar în momentele ei de bucurie nu fusese liniștită.

– Spune-mi, te rog, ce s-a întâmplat cu adevărat în noaptea în care Anabel a apărut la petrecerea Sylvanei? Ai recunoscut că îi dădeai droguri, dar nu mi-ai spus de ce.

Miles ezită atît de mult încît Tracy crezu că nu-i va răspunde.

– Este ceva ce nu-mi face plăcere să discut cu sora lui Anabel, dar cred că e mai bine să afli. Presupun că n-ai văzut vreodată un dependent de heroină în timpul unei crize numite sindromul de retragere. Este cumplit. Transpiră, are frisoane, îi curge nasul, îi curg ochii, are dureri de spate și de abdomen, se contorsionează, are convulsii și vomită întruna. În Anglia, dependenții sînt tratați altfel decît în America. Li se administrează doze mici ca să reziste tratamentului de dezintoxicare. Uneori devin capabili să ducă o viață aproape normală. Mi-

am procurat o seringă hipodermică și o anumită cantitate de drog, pentru cazul în care ar fi trebuit să fac față unei situații urgente. Dar la un dependent mai vechi, drogul trebuie administrat direct în venă. Am încercat să-i micșorez suferința pînă aș fi putut să o încredințez unui profesionist. M-am dus în ultima ei zi la Ankara, să consult un medic pe care-l cunoșteam.

Așadar nu o abandonase.

– Dar dacă cineva din casă îi furniza heroina?

– Opriseră brusc aprovizionarea. Probabil ca s-o făcă să sufere sau să o țină sub control. Disperată, a apelat la mine, dar a refuzat să-mi divulge sursa drogului. Nici eu nu mai puteam suporta, ajunseseam la limita răbdării. I-am promis că o voi mai ajuta încă o dată, dar după aceea va trebui să înceteze. Mă gîndeam că am s-o pot scutura puțin și s-o determin să se controleze. I-am mai făcut o injecție, dar urmele acelea nu mi se datorau mie, așa cum a lăsat să se creadă. Se formaseră în ani de zile, iar eu n-î făcusem decît cîteva injecții, din cînd în cînd. Ca să le ascundă, purta întotdeauna mîneci lungi. Cînd drogul nu și-a mai făcut efectul, și-a adus aminte ce-i spuseseam și a ales acea modalitate pentru a se răzbuna, punîndu-mă într-o situație dificilă față de cei prezenți la petrecere. Dacă nu intervenea cu discreție Sylvana, puteam fi

acuzat de o acțiune criminală, în timp ce adevăratul criminal era liber.

– Anabel te iubea, cum a putut face așa ceva!? strigă Tracy revoltată.

– Dependenții de narcotice nu sînt capabili să iubească altceva decît drogul pe care îl iau. În afară de el, nimic și nimeni nu mai contează. Devin incapabili să iubească și să răspundă la dragoste. Iubirea dispăruse de ani de zile dintre noi. Eu mă consideram responsabil și făceam tot ce puteam pentru a o ajuta, dar n-o mai puteam iubi așa cum un bărbat iubește o femeie. Un dependent de hefoină este cuprins de un puternic sentiment de vinovăție, de furie și de milă pentru el însuși, dar după ce i se administrează injecția devine letargic, somnoros. Nu dorește decît să fie lăsat să viseze. În oricare dintre stări, nu mai simte nimic pentru nimeni, poate, cel mult, mînie.

Un val de amărăciune, așa cum nu mai simțise niciodată, o cuprinse pe Tracy.

– Tata avea dreptate cînd o judeca atît de aspru. Cînd îmi amintesc cît de mult o invidiam pe Anabel, cîtă încredere aveam în ea și cum încercam să-i vin în ajutor, atît cît stătea în puterile mele.

– Poți fi sigură că ai ajutat-o, o liniști Miles.

– Am greșit! Ar fi fost mai bine să o las în apele ei. Nici tu n-ar fi trebuit să încerci s-o

salvezi!

Miles tăcu o clipă, iar când vorbi din nou, mînia și amărăciunea nu se mai simțeau în vocea lui.

– Ai uitat ce mi-ai spus acum cîteva zile, cînd am luat ceaiul pe malul Bosforului? Erai convinsă că cineva trebuia să încerce. Ai afirmat că majoritatea oamenilor renunță prea ușor cînd e vorba de drogați.

– Dar pe atunci nu cunoșteam adevărul, spuse Tracy amărîtă. Dacă aș fi știut, aș fi putut...

Miles îi atinse ușor mîna ca s-o liniștească.

– Dacă ai fi știut, ai fi încercat și mai mult. Nu ești genul care renunță ușor. Iar Anabel merita, în ciuda tuturor defectelor ei.

Lui Tracy i se umplură ochii de lacrimi. Tot ce spusese Miles era adevărat. Chiar dacă tot ce fusese bun și valoros se pierduse și toate eforturile fuseseră inutile pînă la urmă, trebuia să încerce să-i acorde dragostea ei. Miles îi adusese sora înapoi.

– Eu cred că în cele din urmă a încercat să se elibereze. Mi-a telefonat chiar în ziua morții ei. Era disperată. A încercat să mă prevină despre existența unui secret periculos. Tracy nu mai pomeni ce spusese despre soțul ei. Abia acum înțelegea de ce o făcuse. Cred că voia să se desprindă de tot și să se salveze. De aceea mi-a cerut să vin. A contat pe sprijinul meu.

Cel puțin a încercat să se salveze în ultimul moment. Ce crezi că i s-a întâmplat atunci când a plecat singură cu barca?

– Nu știu. Am rămas la Istanbul tocmai pentru că voiam să aflu.

– Tot asta a fost și motivul venirii mele aici. Nu mă pot întoarce acasă fără să știu.

– Ce câștigi dacă afli? Asta este obligația mea, nu a ta.

Nu mai avea rost să insiste. Avea destul timp după ce vor ajunge la aeroport.

Aglomerarea era din ce în ce mai mare pe măsură ce se lumina de ziua. Înaintau încet, mai mult târîndu-se.

Miles își aduse brusc aminte de ceva.

– Dumnezeu mare! Am uitat de poduri. Au fost deschise la patru dimineața pentru a permite vapoarelor să intre și să iasă din Cornul de Aur și nu se vor închide pînă la ora șase. Trebuie să ieșim de-aici.

Încercă să o ia pe o stradă laterală, dar era deja prea târziu. Fluxul automobilelor încetase, drumul spre podul Galata era închis. Dacă nu lăsau mașina, pornind-o pe jos, trebuiau să aștepte pînă la coborîrea podului. Jos, lîngă chei, barcagiii își ofereau serviciile pentru traversarea pietonilor, dar lor nu le-ar fi folosit la nimic.

Miles își privi ceasul.

– Mai avem de așteptat cel puțin o jumătate

de oră. Ce chestie stupidă! Am uitat complet.

Tracy privi îngrijorată în spatele lor.

– Oricum, dacă ne urmărește cineva, n-o să poată avansa.

– O să câștigăm timp pe drumul spre aeroport, se consolă Miles.

În spatele lor, soarele răsărea dinspre Asia și lumina lui trandafirie mîngîia orașul. Cupolele rotunde și vîrfurile minaretelor străluceau ca aurul. Turnurile Seraiului erau poleite de soare. Șoferii de taximetre se trezeau din apatia lor, gata să pornească la reluarea traficului. Dar podul era încă închis.

– Cel puțin am timp să-ți arăt ceva, spuse Miles și deschise sertarul de sub tabloul de bord, de unde scoase un pachet învelit în hîrtie cafenie.

– Uită-te, o îndemnă, întinzîndu-i-l.

Tracy desfăcu pachetul care conținea o desagă mare ciobănească, brodată cu lînă. Era asemeni celor pe care Sylvana le expedia în străinătate. O privi nedumerită.

– Noaptea trecută am fost curios să văd cu ce se îndeletnicea Ahmet și am făcut niște legături. Înainte de a muri, Anabel fusese acuzată că fura din obiectele pe care le expedia Sylvana. După ce a murit, nu s-a găsit nimic printre lucrurile ei care să confirme acuzația. Probabil că cineva mai iute de mînă a luat totul. Cred că ea aduna probe. Așa cum este această

desagă.

Tracy privi desaga din poala ei, fără să înțeleagă raționamentul lui Miles.

– Noaptea trecută, când lucrurile s-au mai liniștit, m-am întors în salon și am scotocit printre lucrurile pe care Sylvana urma să le expedieze a doua zi. Deși am căutat cu atenție, n-am găsit decât traista asta. Caută înăuntru.

Tracy o deschise și observă că, în locul căptușelii obișnuite, aceasta era dublată cu o pânză obișnuită din bumbac. Constată că o mică porțiune din căptușeală fusese desprinsă și lăsa să se zărească o foaie de plastic. Ridică ochii spre Miles.

– Săculețul de plastic din interior este umplut cu o pudră albă, spuse el. Este heroină pură. Am testat-o cu un prieten care lucrează într-un laborator. Aceste transporturi nu sînt examinate prea atent de vameșii turci, fiindcă se bucură de protecția Sylvanei. Fac parte din acțiunile ei filantropice. Nici vama americană nu și-a dat seama. Ascunzătoarea a fost bine aleasă, iar transporturile nu trezesc suspiciuni. S-ar putea ca majoritatea articolelor exportate să fie „curate“. Cine conduce această operațiune la *yali* trebuie să ducă obiectul în camera sa și să lucreze noaptea ca să nu trezească bănuieli.

– Înseamnă că asta e sarcina lui Ahmet? Pentru cine o face? Pentru Sylvana sau pentru

Murat?

– Am o bănuială, dar nu sînt sigur. Cred că știi deja la ce mă gîndesc.

Tracy își aminti portretul și încuviință din cap.

– Înseamnă că au un complice la New York.

– Chiar mai mulți. Asta nu e o operațiune simplă. S-ar putea ca nu toți cei care cumpără și vînd articolele în magazinele lor să fie implicați. Probabil că unii dintre clienți sînt inițiați și recunosc anumite semne. Drogul intră astfel în posesia lor.

– Dar pachetele sînt neatinse, de unde știi pe care să-l alegă?

– Cred că vom afla în curînd. Am telefonat cuiva la New York. Cineva se va afla în magazinul unui client de pe Third Avenue, căruia Sylvana i-a expediat tubul cu fișia caligrafiată. El îmi va comunica cine este cumpărătorul acelei caligrafii. Ții minte semnele pe care le-ai sesizat într-un colț al hîrtiei? Cred că reprezintă un cod. Cine intră în posesia acelui tub va ști exact ce articole să cumpere pentru a obține heroina.

– Anabel aflase, nu-i așa?

– Poate că un timp i-a și ajutat, spuse Miles. Era o modalitate de a-și procura heroina.

– Trebuie să fi știut că opiul era adus pe calea apei și ascuns în ruinele palatului. Mi-a

pomenit la telefon de Sultan Valide.

– Așa e. Pasiunea ei pentru ruine și dese vizite pe care le făcea au dus-o probabil la descoperirea ascunzătorii.

– Chiar și Yasmin știa de gaura din pardoseală, adăugă Tracy. Ea m-a condus acolo. Dar e o cale lungă de la opiul crud pe care l-am găsit în cutia aceea și heroina pură.

– Nu chiar atît de lungă cum ți se pare. Nu e nevoie de cine știe ce echipamente sofisticate. Se pot utiliza ustensile obișnuite de bucătărie și cîteva chimicale cumpărate de la farmacii – alcool etilic, clorat de amoniu, acid sulfuric și alte cîteva produse. Din opiul crud se obține morfina, iar din morfină – diamorfină. Heroina este denumirea comercială a diamorfinei. Operația nu necesită cine știe ce cunoștințe și totul se rezolvă în cîteva ore de lucru. Poate fi făcută oriunde.

– Chiar într-unul din laboratoarele din pavilion, șopti Tracy.

– Evident. M-am întrebat adesea ce se ascunde în spatele parfumurilor Sylvanei. Am bănuir că interesul lui Anabel pentru producția de parfumuri s-a născut din ceva ce se petrecea aici. Acum am dovada. Tot ce mai vreau să știu este care dintre ei se află în spatele operațiunii. Trebuie să fiu absolut sigur.

Tracy se gîndea însă la altceva.

– Dacă Anabel era amestecată, cum se explică faptul că i s-a refuzat la un moment dat heroina? Nu și-ar fi putut-o procura din obiectele pe care le lua, așa cum a făcut cu desaga asta?

– Nu era o începătoare ca să se mulțumească să prizeze heroina. Ei îi trebuia o seringă și eu am avut grijă să nu capete nici una. În plus, este produsul pur. O zecime de gram poate provoca moartea. Trebuie diluată.

În fața lor, ferestrele și turnurile vechiului Istanbul începuseră să sclipească în razele soarelui care se furișau prin ceața ușoară, poleind cupolele și clădirile. Dar Tracy nu se putea gândi decît la răul care amenințase viața lui Anabel, iar acum pe cea a lui Miles dacă se va întoarce la *yali*.

– E îngrozitor, murmură ea. Nu mi-aș fi imaginat niciodată așa ceva.

– Cred că exagerezi. A venit vremea să te gîndești la altceva, spuse Miles scoțînd din buzunar un pachetel. I-am găsit pentru tine într-o prăvălie din Piața Taksim. Vezi dacă îți plac, spuse el întinzîndu-i pachetelul.

Miles încerca să-i distragă atenția, dar Tracy nu intenționa să renunțe. Deschise pachetelul cu un aer nepăsător. Într-o cutiuță, pe un pat de vată, se aflau niște cercei sculptați cu multă finețe în fildeș. Erau sub formă de clipsuri, nu

se legănau și păreau cît se poate de potriviți pentru o fată care nu va semăna niciodată cu Anabel, cea din portretul lui Miles.

El o observa cu atenție.

– S-ar părea că nu-ți plac.

Ultimele douăzeci și patru de ore fuseseră prea lungi și prea apăsătoare. Tracy nu mai era capabilă să raționeze. Acești cercei păreau să reprezinte un verdict pe care ea nu voia să-l accepte.

– Murat mi-a spus odată că ar trebui să mă îmbrac mai ȝic, îi răspunse ea. Era de părere că cerceii aceia lungi îmi veneau bine și mă făceau mai feminină.

– Ești destul de feminină așa cum ești. Și, în afară de asta, nu e cazul să ȝii cont de părerea lui. Era îndrăgostit de Anabel și își imaginează că trebuie să o imiți pe sora ta, cu toate că în cele din urmă s-a întors împotriva ei.

Așadar Miles ȝtiuse. Evident că, ȝinînd seama de circumstanțe, nu avea de ce să fie gelos.

– Uită-l pe Murat, continuă el. Și pentru moment uit-o și pe Anabel. Deși uneori ești exasperantă, cel puțin pari dintr-o bucată. Ești tu însăși și stilul tău e simplitatea. Cerceii care atîrnă și se leagănă nu sînt genul tău.

– Niciodată n-ai avut o părere prea bună despre mine! se plînsese Tracy. Tot ce vrei este să

mă trimiți acasă și...

– Nu te mai purta ca o proastă! o repezi el. Nici asta nu ți se potrivește. Nu-mi imaginez ce-am să fac fără tine după ce vei pleca. Perspectiva mi se pare îngrozitor de sumbră.

– Dar ai spus...

Chipul lui Miles exprima atîta mînie încît Tracy amuți.

– Am spus că doresc să ieși din afacerea asta tenebroasă. Tot timpul am încercat să te țin la distanță. Eu trebuie să demasc un demon și nu trebuie să fii pe aproape atunci cînd se va întîmpla acest lucru. Chiar și în cazul cărții am folosit tactica amînării pentru a avea timp să descopăr ce se întîmplă. Și tocmai cînd mă aflam pe drumul cel bun, ai apărut tu și mi-ai încurcat toate socotelile. Motivația pentru acțiunile lui Anabel poate fi găsită în copilăria ei. Dar vina nu ne aparține nouă, draga mea încăpățînată, ci ființei care a împins-o la moarte. Chiar dacă aș fi rămas la *yali* în ziua morții ei, tot s-ar fi găsit o cale pentru a o suprima. Ar fi putut să vină la mine, dar n-a făcut-o.

Tracy rămăsese cu ochii la orașul de peste Cornul de Aur. Apăsarea pe care o simțise în prima parte a drumului dispăruse și acum privea viitorul cu mai mult optimism. Miles îi spusese „dragă mea“, deci îl preocupa existența ei. Nu-i cerea să semene cu Anabel. Pe furis, își puse

cerceii la urechi.

– Cred că s-a dat drumul la pod, anunță Miles și porni motorul.

Slepurile trăgeau la loc porțiunile plutitoare ale podului. Automobilele, motocicletele, bicicletele și pietonii se puseră în mișcare.

Miles și Tracy nu văzuseră bărbatul care se strecura prin mulțime pînă cînd acesta nu deschise portiera din spate și se urcă în mașina lor. Privirea pe care Murat Erim i-o aruncă lui Miles nu prevestea nimic bun.

– După ce treci podul, o iei în direcția pe care ți-o voi indica eu, ordonă Murat.

Miles îl privi în oglinda retrovizoare.

– Așa am să fac dacă drumul ne duce la aeroport, răspunse el, angajîndu-se în șirul de mașini care se îndrepta spre pod.

Murat Erim ridică mîna dreaptă și Tracy zări revolverul pe care-l îndrepta spre Miles.

– Te sfătuiesc să faci cum îți spun. Dacă am ajuns atît de departe, sînt obligat să rezolv situația.

Tracy se lăsă să alunece în jos pe banchetă. Miles strînse volanul mai tare, dar rămase impasibil. Nu era greu de ghicit ce se întîmplase. Murat îi urmărise cu barca și apoi cu mașina. Cum nu-i putuse ajunge pe drumul spre Istanbul, sperase că se vor opri forțat la pod. Probabil că lăsase mașina și venise pe jos prin aglomerație.

Spre ghinionul lor, ajunsese la timp.

– Cum ți-ai dat seama că am părăsit casa? îl întreabă Miles, curios.

– Ne așteptam să plecați pe uscat. Ahmet Effendi nu și-a dat seama că a venit o barcă să vă ia decît atunci cînd erați deja la jumătatea drumului. Am plecat după voi. După ce am traversat Bosforul, am împrumutat un automobil de la un prieten. A condus Ahmet Effendi. Acum prefer mașina ta. Ahmet o va înapoia pe cea împrumutată.

– Te superi dacă te întreb ce ai de gînd?

– Crezi că te-aș lăsa să părăsești țara cît timp te pot opri?

– Nu te teme, n-aveam de gînd să plec. Numai domnișoara Hubbard se va urca în avion.

– Nu va pleca nici ea. Dacă s-ar fi întors la New York de la început, n-ar mai fi fost implicată. Dar prin felul în care ai acționat, ai antrenat-o și pe ea, la fel ca și pe Anabel. Vom încheia toată această afacere astăzi și o vom face așa cum vreau eu. Tracy își aminti cuvintele lui Nursel: „...curînd, foarte *curînd*, afacerea va fi încheiată”. Nursel știa ce se pregătea.

Miles nu mai scoase nici un cuvînt și se concentră asupra drumului. Pe vechiul pod Galata, automobilele se mișcau încet, bară la bară. Pe benzile pietonale, mase compacte se scurgeau peste Cornul de Aur, dinspre sau către

Istanbul. În apă, de fiecare parte a podului, se produsese o mișcare ciudată – o mulțime de bărci și vapoare ancorate în Cornul de Aur se trăseseră la o parte ca să lase alte ambarcații să treacă nestingherite. În dreapta lor, vase de toate mărimile pluteau către Bosfor, în timp ce în stînga, cele ce așteptau se retrăseseră în partea superioară a Cornului de Aur.

La capătul podului, un agent de circulație dirija traficul și Tracy observă că Miles îl privea cu un aer semnificativ, dar polițistul, atent la treaba lui, nu-i dădu atenție. Pe bancheta din spate, Murat ședea cu arma ascunsă, gata să acționeze. Cînd se apropiară de capătul podului, el îi ceru lui Miles să o ia pe o stradă pietruită ce urca pe deal. Au schimbat mereu direcția și s-au învîrtit într-un adevărat labirint de străduțe înguste. În sfîrșit, Murat i-a cerut lui Miles să oprească.

– Vă rog să coborîți și să urcați scara care duce la etaj.

Înainte de a coborî din mașină, Miles avu o scurtă ezitare. Tracy înțelese că îi trecuse prin minte să opună rezistență, dar nu aveau nici o șansă să le vină cineva în ajutor. Cînd Murat le deschise ușa și le făcu semn, Miles coborî și o luă pe fată de mînă. Strînsoarea caldă și liniștitoare a degetelor lui îi dădu curaj.

18

Casa în care intraseră era din lemn și făcea parte dintre acele imobile vechi interzise acum la Istanbul. Bătută de vânturi și ploi, căpătase o culoare cafenie. Aleea de la intrare era atît de îngustă încît două persoane nu puteau merge alături. Cele trei etaje erau înalte și înguste. La etajul doi, două balcoane vechi atîrnau deasupra aleii ca niște foișoare de observație suspendate.

Miles ezită să intre, dar Murat îl împunse și-i făcu semn lui Tracy să o ia înainte. Holul nu era luminat și înăuntru mirosea a rînced. Treptele

scării de lemn, în spirală, se mișcau și trosneau sub pașii lor în timp ce urcau la etajul trei. Murat strigă ceva în turcește și ușa se deschise spre o cameră scăldată în lumina soarelui.

Hasan, fiul lui Ahmet, le ieși în întâmpinare. Îl salută respectuos pe Murat și, chiar dacă era surprins de vizita matinală, nu o arată și se retrase pentru a le face loc vizitatorilor să intre. Tracy, jenată de lumina puternică, pași nesigură în cămăruță.

Patul cu așternutul mototolit ocupa cea mai mare parte a spațiului. Lîngă fereastră se afla o masă cu cărți și o sobă de faianță.

Murat i se adresă tînărului în engleză, pe un ton de reproș, de parcă ar fi vrut să fie sigur că cei doi străini vor înțelege.

– Nu m-ai servit bine, Hasan Effendi. Ți s-a ordonat să stai de pază într-un moment în care acest lucru era important, iar tu ai adormit în post. Am fost nevoit să repar greșeala ta.

– Eu nu dormit, efendim, negă el, eu stat în casa Sultan Valide și rămas treaz și păzit.

Tracy își zise că e bine să-i asmută pe cei doi unul împotriva celuilalt, așa că îl întrerupse brusc:

– Hasan Effendi, te-am văzut dormind pe veranda din palatul ruinat.

– Vă mulțumesc, domnișoară Hubbard, se înclină Murat cu un aer batjocoritor și continuă

să-i vorbească pe același ton sever lui Hasan: Ar fi mai bine pentru tine să nu mă minți. Ne vom întoarce la *yali* și vei veni cu noi. Așa vrea tatăl tău. S-ar putea să-ți dau ocazia să-ți repara greșeala.

Hasan plecă supus capul, fără nici o obiecție, dar când Murat se întoarse către Miles, fiul lui Ahmet o privi pe Tracy într-un fel care o surprinse. Ochii lui nu exprimau resentimente, părea aproape încântat.

– Trebuie să înțelegi, domnule Radburn, că nu mai ai nici o șansă. Totul va fi așa cum am hotărât eu. Orice rezistență ar avea drept consecință un accident nefericit. Creď că m-ai înțeles.

– Acum încep să înțeleg ce se petrece, zise Miles.

Murat îi făcu semn lui Hasan să iasă primul, iar lui Miles și lui Tracy să-l urmeze. O dată ajunși la mașină, s-a așezat în față, alături de Miles, iar Tracy s-a urcat în spate, împreună cu Hasan.

Traficul de dimineață era încă intens și mașina, condusă de Miles, înainta cu viteză melcului.

Hasan îi șopti lui Tracy:

– Îți mulțumesc că l-ai informat pe doctor despre neglijența mea în serviciu.

Nedumerită, Tracy încercă să citească în

ochii căprui explicația acestei schimbări de atitudine.

– Dar ai susținut că nu dormeai. De ce te bucuri că te-am dat de gol?

– Știam că n-o să mă creadă, însă tu i-ai confirmat ceea ce voiam eu să aflu.

Tracy nu pricepu nimic și se hotărî să nu mai comenteze. Pe cînd se îndreptau spre feribot, Hasan i se adresă din nou:

– Vreau să-ți mulțumesc pentru prietenia față de Nursel. Îți promit că, orice s-ar întîmpla, nu vei avea de suferit.

Tracy era din ce în ce mai uimită, mai ales că i se păruse că tînărul nu o simpatizează.

– Nu pentru mine mă tem, șopti ea, ci pentru Miles. Ce are Murat de gînd să-i facă?

– O să primească exact ce merită.

– Dar de ce... de ce? insistă Tracy. De ce spune Murat...

– M-ai strigat? se întoarse Murat spre ei.

– Vreau să știu ce se întîmplă. De ce ne duceți înapoi la *yali*, de parcă am fi prizonieri?

– Ai să afli curînd, îi răspunse Murat. Nu mai vreau să vorbim acum. Așa se întîmplă cînd nu îți alegi bine prietenii. Suportă consecințele. Așa cum și sora ta a suportat consecințele actelor sale.

Nimeni nu mai scoase o vorbă pe tot parcursul traversării Bosforului. Nimeni nu

părăsi automobilul. În jurul lor, mulțimea se scurgea, dar cui să se adreseze un străin care ar fi avut nevoie de ajutor? Miles stătea în gardă, fără să facă nici o încercare de evadare. Pe partea anatoliană, fluxul de călători devenise mai rapid și trebuia să conducă cu și mai mare atenție. Nu părea impresionat de ceea ce-i aștepta la *yali*, așa că Tracy prinse curaj.

Nursel îi aștepta în pragul ușii. Îi zîmbi scurt lui Hasan, dar pe Miles și Tracy nici măcar nu-i privi.

– Ahmet Effendi s-a întors, spuse ea. Totul este pregătit.

– Unde-i Sylvana? întrebă Murat.

– A luat micul dejun în apartamentul ei. O vom găsi acolo.

– Bine, aprobă Murat. O să mergem acolo. A sosit clipa ca adevărul să iasă la iveală.

Pe drum li se alătură și Ahmet, care îi așteptase în umbra salonului de sus.

Nursel se separă de grup, de parcă n-ar fi vrut să participe la ceea ce urma să se întâmple. Nu îndrăznise să privească în ochii lui Tracy. Ahmet se uita disprețuitor la fiul său și acesta lăsă capul în jos.

Doamna Erim păru surprinsă și chiar plictisită văzîndu-i că dau buzna înainte de a fi apucat să-și bea cafeaua, dar cînd îl remarcă pe Miles, ochii îi scăpărară de furie. Era pe punctul

de a i se adresa, cînd Murat o opri:

– Să nu ne pierdem timpul. L-am adus înapoi pe complicele tău. Se pregătea să fugă din țară și să te lase să suporti singură toate consecințele.

Sylvana făcu un efort pentru a-și recăpăta calmul.

– Ce tot vorbești? Ce vrei să spui cu complice? Complice la ce?

– Nu mai e cazul să te prefaci, îi răspunse Murat. Știm tot ce ați făcut. Unde este samovarul?

Tracy privi în jur și constată lipsa obiectului cu luciri arămii.

– Ce treabă ai cu samovarul? întrebă Sylvana. În dimineța asta voi scăpa de el. Vreau să-l arunc în Bosfor de pe debarcader. Este un obiect blestemat care mi-a adus mari necazuri. Toate ghinioanele care s-au abătut asupra acestei case i se datorează. Apoi, întorcîndu-se spre Miles, continuă: Și felul în care m-ai pictat se datorează samovarului!

– Ce-ai făcut cu el? Unde-i? o întrerupse Murat.

– Nu suport tonul pe care îmi vorbești, protestă Sylvana. E acolo, în colțul acela, acoperit, ca să nu mai văd imaginile blestemate pe care le reflectă.

Ahmet se duse în colțul indicat, unde

fuseseră aruncate peste samovar perne și șaluri. Le dădu la o parte și-l scoase la lumină.

– Deschide-l! îi ordonă Murat.

Ahmet scoase capacele, hornul de aramă și îndepărtă celelalte componente pînă cînd apărură tubul pentru cărbuni și vasul pentru apa fierbinte. Murat introduse mîna prin gîtul îngust și scoase un săculeț de plastic care conținea o pudră albă. Cîntărindu-l în palmă, i se adresă Sylvanei:

– Conține, probabil, cam un kilogram de heroină pură. Vezi că știm tot. Sîntem la curent cu crima pe care ai comis-o sub acoperirea obiectelor de artizanat turcesc pe care le trimiți în străinătate. Știm și cum ai procedat, ajutată de acest englez. Ai reușit s-o folosești și pe soția lui, Anabel, pînă cînd n-a mai putut-o controla din cauza propriei dependențe. Acum ai adus-o și pe sora ei. Îți dai seama ce lucru îngrozitor ai comis?

Sylvana, înspăimîntată, rămăsese perplexă. Îi pierise graiul și s-ar fi prăbușit dacă n-ar fi fost divanul din spatele ei, pe care se așeză.

– Știm totul, continuă Murat fără milă. Știm că ți-ai pierdut încrederea în complicele tău și că el a încercat să fugă.

Miles îl întrerupse, strigînd:

– Toate astea sînt niște minciuni sfruntate! Făcu un pas către Murat, dar Hasan îl prinse de

cot și-l opri.

Tracy privi spre Nursel și o văzu ghemuită pe scaun, refuzînd să ia parte la scena ce se desfășura în fața ei.

Murat ignoră ieșirea lui Miles și continuă:

– Avem destule dovezi ca să te trimitem la închisoare pentru mulți ani.

– Poate că ar fi bine să mă duc acum la poliție, se offeri Hasan, dar vocea îi suna fals.

În ciuda amenințărilor lui Murat cu închisoarea, Tracy avea impresia că nu vor informa poliția și că amenințarea era doar un șiretlic ca s-o țină pe Sylvana sub control.

– Nu încă, spuse Murat. Poate că am să-i offer acestei femei o alternativă. Nu vreau ca reputația casei mele să fie pătată și relația mea cu guvernămîntul să fie afectată. Vreau ca Sylvana să renunțe la pretențiile ei asupra proprietății și averii fratelui meu. Dacă semnează un act prin care recunoaște că totul ne aparține mie și surorii mele, o voi lăsa să plece.

Miles nu-și mai putu stăpîni furia.

– Deci, indiferent că ar putea fi vinovată de contrabandă cu narcotice, i-ai permite să părăsească țara fără a fi pedepsită, lăsînd-o să-și reia activitatea criminală în altă parte?

– Tocmai tu spui asta? Puțin îmi pasă ce face cîtă vreme nu este în casa mea! Consider

pedeapsa suficient de mare. Am așteptat multă vreme acest moment. Semnalul cu chihlimbarul negru a apărut recent. În nopțile fără lună, sosește o barcă pe Bosfor și acostează la ruine. Credeai că nu știm asta, Sylvana? Am pîndit nopți la rînd acolo, dar nu s-a întîmplat nimic. De data asta, cînd m-am dus la ruine, l-am găsit și pe Ahmet Effendi acolo. Bunul și credinciosul meu Ahmet. El mi-a spus că a văzut niște bărbați necunoscuți care au adus cutia pe mal și au ascuns-o sub dușumeaua palatului. După plecarea lor, a deschis cutia în care se afla opiu, din care Sylvana fabrică heroina pe care o trimite peste graniță.

Sylvana protestă vehement, dar Murat o reduce la tăcere cu un gest categoric.

— În seara în care l-am întîlnit pe Ahmet, am găsit cutia deschisă la picioarele lui. L-am trimis acasă și am examinat cu atenție totul. Ahmet a încercat să ia cîteva din obiectele pe care Sylvana se pregătea să le trimită peste graniță, ca să se convingă dacă se află heroină ascunsă în ele. A luat și foaia caligrafiată ca să-și dea seama dacă nu cumva conținea codul despre care știam că este bine camuflat. Desigur că domnul Radburn s-a înfuriat cînd a văzut ce a făcut Ahmet. Poate că dumneata, domnișoară Hubbard, ai fost folosită, la fel ca sora dumitale, nu crezi?

– Asta e de-a dreptul ridicol! izbucni Tracy. Murat nu se lăsă impresionat și continuă:

– După cum vedeți, știu tot. Ahmet, Hasan, Nursel – toți au lucrat alături de mine ca s-o demascăm pe această femeie și pe complicii ei. Acum se va pune punct tuturor mașinațiunilor care au avut loc în casa noastră.

Sylvana dădu să se ridice de pe divan, dar Hasan o împinse înapoi cu destulă brutalitate, vrînd să reîntre în grațiile lui Murat. Ahmet îl certă imediat și, fără să-i dea vreo atenție lui Murat, se apropie de Sylvana și îi vorbi blînd, ca și cum și-ar fi amintit că era soția mult iubită a stăpînului căruia îi fusese devotat.

Murat asistă cu neplăcere la scenă, dar nu-i reproșă nimic bătrînului.

– Doctore Erim, i se adresează Miles pe un ton cît se poate de calm. Există ceva ce ați trecut cu vederea. Noi doi sîntem de aceeași parte a baricadei, chiar dacă nu recunoaștem acest fapt. Pentru ce crezi că am rămas aici după moartea soției mele? Am vrut să aflăm adevărul.

Murat îi aruncă o privire plină de satisfacție. Tracy își spuse că Murat se răzbuna pe Miles, se răzbuna cu răutate pentru că fusese cîndva îndrăgostit de Anabel. Își dădu seama, înspăimîntată, că pe Murat nu-l interesa dacă Miles fusese sau nu complice, nu voia decît să-i facă rău.

– Te rog să taci! Nu sînt dispus să-ți ascult minciunile. După ce termin cu Sylvana, va veni și rîndul tău, amice. Pentru moment, vei sta într-una din camerele goale de pe acest etaj. Hasan Effendi, răspunzi de el.

Tot mai îngrozită, Tracy văzu cum Murat scoate revolverul din buzunar și i-l întinde lui Hasan, care îi făcu semn, rînjind, lui Miles să iasă din cameră.

Murat se întoarse către sora lui.

– Ai pregătit documentele pentru Sylvana?

Nursel îi întinse dosarul pe care îl ținuse în poală. Sylvana avea o privire inexpresivă, ca și cînd nu înțelegea ce se petrece. Degetele îi erau înțepenite și abia puteau ține stiloul pe care Murat încerca să i-l pună în mînă. Ahmet și Nursel observau scena și, pentru o clipă, nimeni nu-i dădu atenție lui Tracy, care rămăsese lîngă ușă. Profitînd de situație, fata plecă în căutarea lui Miles. Îl văzu pe Hasan care stătea în ușă, cu revolverul în mînă, dar cu spatele spre ea.

Tracy se întoarse, coborî fără zgomot scările, trecu pe lîngă Halide care o privea surprinsă și ieși în grădină. Nu avea nici un plan, voia doar să fugă înainte ca cineva să-și aducă aminte de ea și să o închidă.

Porni în fugă pe cărarea atît de cunoscută, prin păduricea proaspăt înverzită, către porțița laterală. Ajunsă pe șosea, întoarse spatele

ruinelor și porni în direcția satului, în speranța că va găsi acolo un telefon sau un post de poliție.

În timp ce alerga, își dădu seama că planurile ei n-au prea mulți sorți de izbândă. Nu cunoștea limba și nu putea da un telefon dintr-un loc unde nimeni nu vorbea englezește. Orice ar fi întreprins necesita timp și tocmai de timp nu dispunea. Nu știa cât adevăr era în acuzațiile lui Murat împotriva Sylvanei, nici cât de departe ar putea merge cu amenințările că îl va reduce pe Miles la tăcere. Pericolul nu putea fi exclus, miza fiind prea mare. O dată ce ar fi scăpat de Sylvana și ar fi pus mîna pe averea familiei Erim, toți ar fi avut de cîștigat. Chiar și Hasan era interesat să-și reia studiile întrerupte după moartea soțului Sylvanei. În alte circumstanțe, Nursel i-ar fi putut fi aliată lui Tracy, dar așa cum stăteau lucrurile, ea se va supune cu siguranță fratelui său, lui Ahmet și lui Hasan. În plus, avea și ea de cîștigat. La un moment dat, Tracy sperase să o determine să acționeze, dar își dăduse seama că nu are nici o șansă.

Din păcate, deși liberă, nu-i venea în minte nici o modalitate de a stopa cele se se petreceau. Cu cât chibzuia mai mult, cu atît i se părea mai falsă scena din camera Sylvanei. În minte i se învîrtejeau toate secvențele și impresiile pe care le trăise. Încet-încet se convingea că ceva nu

era în regulă, și asta nu numai din cauza acuzelor false aduse lui Miles. Ceva nu se lega. Lipsea ceva ce Tracy nu regăsea în atitudinea Sylvanei, nici în cea supusă și jenată a lui Nursel și nici în mînia lui Murat. Ceea ce nu apăruse încă era fața blestemată a Răului, a Întunericului. Fața pe care o pictase Miles așa cum o văzuse reflectată de samovar:

Adîncită în gînduri, Tracy ajunse la încrucișarea principalelor ulițe ale satului. Era zi de tîrg și tejghelele erau pline cu fructe, legume, articole de îmbrăcăminte și tot soiul de alte obiecte. Vînzătorii căutau să-i atragă atenția și, în alte împrejurări, s-ar fi oprit să se uite. Cum trecea printre mese fără să fie prea atentă, aproape călcă pe o pisică dintre multele care trăiau în satele turcești. Pisica o scuipă și fugi din calea ei.

Se strecură prin învîlmășeala din piață și ajunse la un zid scund de piatră, pe care se așeză, dornică să-și limpezească gîndurile. Trebuia să întreprindă ceva. După scena la care asistase, se îndoia de vinovăția Sylvanei. Felul blînd în care o tratase Ahmet demonstra că și el credea același lucru. Miles pictase Răul, nu neapărat pe Sylvana. Dar al cui să fie chipul pe care trebuia să-l identifice? Cine era ticălosul care o împinsese să se drogheze din nou, care îi trimitea tot felul de avertismente pentru a o înspăimînta

și care pînă la urmă a împins-o la sinucidere? Masca nu căzuse încă spre a-i dezvălui identitatea. Trebuia să găsească mijlocul și puterea s-o facă.

Un mieunat subțirel se auzi în apropiere și Tracy tresări – o pisicuță albă sărise pe zid și o privea. Pisica semăna cu Yasmin – albă și cu ochii verzi. Întinse mîna s-o mîngîie și animalul nu se sperie, ci se apropie și începu să-și frece capul de mîna ei. O luă în brațe și începu să-i vorbească. Mica vietate i se cuibări în poală și începu să toarcă.

Privind pisica, lui Tracy îi veni o idee. Luă pisica în brațe și o porni înapoi spre *yali*.

Cînd ajunse la șosea, grăbi pasul, așa încît pisica se sperie și își înfipse ghearele în umărul ei. O liniști și continuă să meargă la fel de repede. Cînd se apropie de porțiță, ascunse pisica sub haină și se îndreptă direct spre *yali*. Urcă scările pînă la etajul doi, unde știa că nu va întîlni pe nimeni, fiindcă toți se aflau în casa de pe deal. Planul ei consta într-un test la care urma să fie supusă fiecare persoană în parte, lucru greu de realizat. Se întreba cum va reuși să se întîlnească cu fiecare separat.

Pentru moment nu avea altceva de făcut decît să aștepte. Mai devreme sau mai tîrziu, absența ei va fi remarcată și singurul loc unde putea fi căutată era salonul de la etaj. Ținea

pisica în poală, acoperită cu o pulpană a hainei, și îi vorbea încet, mângîind-o, pentru a o face să stea liniștită.

Se auziră pași pe coridorul de marmură de jos și cineva începu să urce scările. Tracy se îndreptă de spate, în așteptare, și inima începu să-i bată mai tare. Cea care urca scările era Nursel, pe care o trimiseseră probabil s-o caute. Adună strîns haina în jurul pisicii și așteptă.

Nursel apăru de după cotul scării și dădu cu ochii de Tracy. O clipă se opri. Se priviră în ochi și Nursel nu-și putu ascunde sentimentul de vinovăție. Tracy hotărî să-l speculeze.

– Fratele meu vrea să te vadă, spuse Nursel cu o voce joasă.

– Atunci spune-i să vină aici. M-am plictisit să mi se dea mereu ordine. Nu mă simt vinovată de nimic și nu accept să fiu prizonieră în casa asta.

Nursel oftă.

– Ar fi bine să faci așa cum vrea Murat. N-o să-i placă dacă mă întorc fără tine.

– Asta-i problema ta. Cred că nu ai de gînd să mă duci cu forța!

Tracy se îndesă în scaun cu un aer batjocoritor. N-o credea pe Nursel în stare de așa ceva. Hotărîse să-i facă pe ceilalți să vină la ea, unul cîte unul dacă era posibil. Nursel făcu un pas înainte și pisica mieună. Nursel se opri

brusc.

– Ce-a fost asta? întrebă ea surprinsă.

Sosise clipa primului test.

– Ce să fie? Yasmin, spuse Tracy și dădu haina deoparte.

Pisica se ridică pe labele dinapoi și o privi pe Nursel cu ochii ei verzi. Apoi se zbătu și sări speriată. Nursel încremeni. Tracy citi pe chipul ei teroarea născută din superstiție. Nursel scoase un strigăt și se dădu înapoi din calea pisicii. Masca îi căzuse dintr-o dată. Imaginea pe care o pictase Miles reflectată de samovar corespundea personajului principal.

Tracy își umezi buzele uscate.

– Credeai că o poți trimite pe Anabel de două ori la moarte? Sperai că nu se va întoarce pentru a te acuza? Ai să plătești toată viața pentru ceea ce ai făcut!

Nursel își reveni.

– Asta nu-i Yasmin! strigă ea.

– Sigur că nu, admise Tracy calmă. Cum ar putea fi? Doar tu ai înecat pisica în felul acela bestial și ai lăsat-o acolo ca s-o gălesc eu. Credeai că mă vei speria și mă vei determina să fug? Tu ai fost cea care i-ai jucat festa lui Anabel ca s-o sperii și ai încercat același lucru și cu mine. Pe Anabel o chinui ai pentru că descoperise ce făceai. Ea știa că Sylvana și fratele tău nu sînt amestecați. Tu ai fost cea care

i-ai dat droguri lui Anabel ca s-o ții liniștită. O vreme ai reușit să o controlezi, nu-i așa? Și tot tu i-ai distrus sentimentele față de Miles. Vreau să știu cum ai omorât-o! Ar fi bine să-mi spui, Nursel, pentru că știu tot ce s-a întâmplat.

Nursel încercă să-și ascundă spaima închizînd ochii. Făcu un efort pentru a-și recăpăta controlul.

– Nu putem vorbi aici. Dacă vrei să cunoști răspunsul, vino în camera mea.

Ocoli cu grijă pisica și se îndreptă spre ușa dormitorului ei. Tracy ezită un moment. Poate că ar fi fost mai bine să rămînă acolo, pe teren neutru. În același timp însă, constată că nu-i era frică de turcoaică. Trebuia să afle ce se întîmplase. Nu poseda nici o dovadă certă despre vinovăția lui Nursel. Se aplecă, luă pisica în brațe și o urmă.

Nu mai fusese în camera ei și rămase surprinsă văzînd mobila greoaie din lemn de nuc și draperiile grele care opreau lumina zilei. Clipi un moment pentru a se acomoda cu semiîntunericul. Nursel se duse direct la un dulăpior din care scoase un obiect înfășurat într-o batistă. Cînd se întoarse, fața ei avea o expresie triumfătoare.

– Ești la fel de proastă ca și sora ta! Cît te-am disprețuit! Îmi spuneai mereu că sînt prea supusă și ușor de manipulat, cînd în realitate eu

i-am folosit pe ceilalți! Murat crede ceea ce vreau eu să creadă. Hasan stă în genunchi la picioarele mele și, din dragoste pentru mine, face tot ce-i cer, deși are impresia că el hotărăște. Eu am inventat codul de pe caligrafie și pe care l-a adăugat pe fișia desenată de Miles. Acum trebuie să mă ocup de tine – a doua Anabel, la fel de proastă!

Aruncă batista și Tracy văzu că ținea în mână un obiect care nu avea numai aspectul Răului, ci și al morții. În mod ciudat, nu se sperie. Ea era Tracy Hubbard și nu va fugi peste Bosfor într-o barcă pe care n-o putea manevra, așa cum făcuse Anabel. Acesta era motivul pentru care fugise Anabel – imaginea morții pe care Nursel o ținea în mîna ei. Îi veniră în minte cuvintele lui Miles: „O zecime de gram este mortală“. Anabel ar fi trebuit să știe că se va ajunge aici, dar nu avusese puterea și curajul să lupte.

Tracy simți că o cuprinde o ciudată încredere în forțele sale. Moartea o pîndea la cîțiva centimetri. Nu se putea bizui decît pe ea înșăși.

Ușa din spatele ei era deschisă. Dar dacă ar încerca să fugă, cealaltă ar urmări-o, iar dacă ar striga, ar înfige imediat acul în ea. Nu putea apela decît la vorbe, poate așa mai avea o șansă.

– Anabel mi-a vorbit despre chihlimbarul

negru. Acela era semnalul, nu-i așa? Semnalul că opiul venea pe calea apelor.

Nursel o urmărea cu atenție, dar părea ușor nesigură, cu toată arma pe care o avea în mână.

– Bănuiesc că Hasan a strecurat *tespihul* negru printre celelalte, ca să te informeze că va sosi un nou transport, continuă Tracy. Tu ai scos cutia din ruine, nu-i așa?

O umbră de zîmbet trecu prin ochii lui Nursel.

– Prostul de frate-meu l-a pus pe Hasan să păzească opiul și să observe cine vine să-l ia. Ce-am mai rîs pe chestia asta! Hasan trebuia să se prefacă adormit, astfel încît Murat să creadă că Sylvana a luat cutia fără ca el să fi văzut. De fapt, Hasan și cu mine am luat-o. De Sylvana m-am folosit ca să-l prostesc pe Murat, iar după aceea a fost ușor să-l fac să creadă că ea a ascuns heroina în samovar.

– I-ai folosit pe toți cu abilitate, dar nu cu suficientă inteligență.

Nursel făcu un pas înainte și Tracy strigă:

– Nu te apropia de mine dacă nu vrei să-ți înrăutățești situația! Nu face greșeala să mă asemui cu Anabel. Știu că nu ai curajul să folosești obiectul acela împotriva mea. Ai apelat întotdeauna la altcineva ca să-ți ducă la îndeplinire ticăloșiile. Te-ai ascuns în spatele lui. Acum ești singură. Ești obligată să duci

treaba pînă la capăt. Numai tu. Și nu cred că vei fi în stare.

Pe măsură ce ochii i se obișnuiau cu lumina slabă, Tracy putea vedea mai clar chipul lui Nursel. Ochii îi erau larg deschiși, cu pupilele dilatate, iar buzele îi tremurau.

— Ești o rușine pentru femeile din țara asta, o provocă Tracy. Noroc că celelalte nu-ți seamănă. Traficantă de droguri, șantajistă și ucigașă!

Pisica se zvîrcoli în brațele lui Tracy, care o ținea strîns, fără să ia în seamă ghearele care i se înfîceau în carne.

— Anabel nu a avut niciodată intenția să se sinucidă! A făcut greșeala să fugă de tine, în loc să rămînă și să lupte. Oricine s-ar decide să lupte cu tine te-ar doborî. Tu, Nursel, ești cea proastă și slabă.

Nursel scoase un sunet ciudat, răgușit și se aruncă asupra ei. Acesta era momentul pe care-l aștepta Tracy. Îi aruncă pisica în față și o luă la fugă. În urma ei se auziră urletele animalului și ale femeii.

Miles, care urca scările în fugă, trecu pe lîngă Tracy și se repezi în dormitorul lui Nursel. Tracy se înapoie și ajunse în cameră cînd Miles strivea cu piciorul seringă căzută pe podea. Pisica făcu un salt și o luă la fugă. Nursel zăcea distrusă pe un scaun, strigînd și blestemînd, dînd

în vileag toate fărădelegile.

Cineva urca grăbit scările. Tracy se întoarce și îl văzu pe Ahmet cu pistolul în mână. Îi strigă lui Miles să se ferească, dar acesta nu se mișcă.

– Aici se află femeia care l-a trădat pe fiul tău, îi zise Miles lui Ahmet. Îți va spune tot ce dorești să afli.

Ahmet rămase locului, șocat. Abia acum înțelegea totul.

– Cred că ar trebui să o duci la Murat, mai spuse Miles. Trebuie să afle cum stau lucrurile, să afle cine este adevăratul vinovat.

Ahmet puse pistolul în buzunar și o luă de braț pe Nursel, care nu opuse nici o rezistență.

După plecarea celor doi, Miles și Tracy ieșiră din camera întunecoasă și urcară la etajul trei. Abia acum Tracy realizează prin ce trecuse și începu să tremure din toate măduarele.

– Ai pățit ceva? o întrebă Miles.

– N-am nimic. Pisica! Dacă n-ar fi fost pisica...

– Nu te mai gîndi la asta, gata, s-a terminat.

– Hasan era înarmat. Cum ai scăpat?

– Ahmet nu e prost. Cred că de la început n-a fost de acord cu planurile lui Murat. El o cunoaște bine pe Sylvana și și-a dat seama – ca și mine, de altfel, – că prăbușirea ei s-a datorat fricii și nu vinovăției. Murat era convins de vinovăția Sylvanei, deci nu putea fi implicat.

Rămăsese Nursel. Când Murat a trimis-o după tine, Ahmet a preluat controlul. I-a cerut lui Hasan pistolul pe care acesta i l-a dat, neștiind ce avea de gând tatăl său, iar mie mi-a cerut să merg după Nursel. Hasan a reacționat și m-a atacat, dar l-am neutralizat.

– Ai venit la timp, spuse Tracy și izbucni în plîns.

Miles o îmbrățișă protector.

– S-ar părea că te-ai descurcat cum nu se poate mai bine, tînăra mea americană.

O îndepărtă puțin ca s-o privească mai bine și o scutură puțin. Plînsul și tremuratul încetară ca prin farmec. Tracy respiră adînc și își reveni.

– Acum știi cine ești? o întrebă el.

– În orice caz nu sînt Anabel. Și nici nu mai simt nevoia să-i semăn. Lecția pe care mi-a dat-o mi-a folosit.

– Este meritul tău. Ce zici, terminăm cartea aceea?

– Aici? îl întrebă ea surprinsă.

– Nici vorbă. Vom împacheta cărțile și manuscritele și ne vom întoarce la New York. Voi fi cu ochii pe tine, iar după ce ne vom căsători, am să încep din nou să pictez.

Tracy îl privi surprinsă. Nu-i venea să creadă că totul se terminase, că locul coșmarului pe care îl trăise îl lua fericirea, fericirea de a fi soția lui Miles.

– Ce-ai vrea să pictezi? Există un subiect anume?

– Asta da întrebare! Pe tine, bineînțeles, spuse el și o sărută. Ai să-mi pozezi, dar fără samovar. Nu mai vreau să fiu înșelat. Soarele se va juca în părul tău, vei purta broșa cu pană și cerceii de fildeș. Ai să-ți împingi bărbia înainte și ai să-ți înfiți degetele mari în cordonul rochiei. O voi picta cu toată dragostea pe scumpa mea Tracy.

Două lucruri vor lipsi cu siguranță din acel portret: umbra lui Anabel și *tespihul* din chihlimbar negru.

Tracy îi răspunse cu toată ființa ei la sărut. Necazurile dispăruseră, chihlimbarul negru își pierduse puterea, iar fantomele Bosforului amuțiseră pentru totdeauna.